

Giới thiệu Trăng Lạnh Trường Bình

Thể loại: Lịch sử giả tưởng

Edit: Jeanne

"Phong Khoái Lâu có tiếng nhất nhì trong thành Hàm Đan, mỹ nữ Như Vân thực cốt. Nghe nói chỉ cần tiền thôi chưa đủ, nếu lâu chủ Hủy cơ chương mắt, cho dù núi vàng núi bạc cũng đừng mong vào được"

Bạn đang đọc truyện *Trăng Lạnh Trường Bình* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Tiết tử. Hương hoa mi vu

Giữa xuân tháng hai, thành nam Hàm Đan, bờ bắc sông Kỳ.

Mặt trời lặn trên bến đò, khói lượn lờ trên khu chợ đã tan. Mặc dù xuân ấm đã sang chim yến đã tới, nhưng khi trời gần tối cộng với từng cơn gió bắc thổi qua trên bến đò, lại lập tức khiến người ta cảm thấy lạnh thấu xương.

Một ngày cứ như vậy chợt lạnh chợt ấm, khách nhân dù nôn nóng vội vàng, đều thà rằng lên đường chậm một chút, trước tiên phải tìm một nơi đặt chân sưởi ấm.

Sát bên bến đò, vừa hay có một khách điểm nhỏ đơn sơ. Nhìn sắc trời đã nhập nhoạng, chường quỳ thấp đèn lồng treo lên cửa, trên tấm biển nương theo cạnh cửa có khắc bốn chữ lớn xiêu xiêu vẹo vẹo, mặt trên sơn màu đỏ thắm: Hồng nê tiểu sạn.

Bên trong điểm chỉ đặt một cái bàn con ở chính giữa, trên bàn bày mấy bình trà và vài cái chén. Chừng mười một khách nhân, cả nam lẫn nữ đang ngồi trên chiếu vây quanh bàn nói chuyện trời đất, có vẻ vô cùng náo nhiệt.

Bên ngoài có người vén rèm tiến vào, đó là một thiếu niên độ mười bảy mười tám tuổi, hai mắt hẹp dài, mặt khoan* mũi rộng. Hắn cười hi hi nhìn lướt qua trong điểm, sau đó xoay người nói với bên ngoài: "Tạm được, tạm thời tránh được chút gió." (*khoan: rộng)

Dứt lời hai thanh niên ăn vận có vẻ quý tộc đi vào, hai người đều khoảng hai bốn hai lăm tuổi, áo quần trên người đẹp đẽ quý giá. Chỉ khác một người tướng mạo anh tuấn, sắc mặt lạnh lùng, môi mím chặt lộ ra vài phần nghiêm nghị; mà người còn lại dáng cao thẳng như ngọc, mày kiếm môi mỏng, nhưng mặt này mỉm cười, tươi tỉnh rạng rỡ.

Thiếu niên tới trước tìm một vị trí ở góc nhà, phúi phúi bụi, mời thanh niên mặt lạnh ngồi xuống, còn người thanh niên vẻ mặt tươi cười khoanh hai tay trước ngực, tùy ý dựa vào bên cửa sổ, khẽ cười nhìn mọi người.

Sắc trời đã tối hẳn, gió bắc gào thét bên ngoài theo rèm cửa mà luồn lách vào trong điểm, thổi bếp lửa lay động chập chồn. Chường quỳ đi ra ngoài nhìn một chút, sau khi trở vào liền đóng cửa chính của khách điểm lại, than thở: "Thời tiết quỷ quái này, lại có tuyết rồi rồi."

Thanh niên mặt lạnh lập tức đứng dậy nhìn ra cửa sổ, bên ngoài quả nhiên hoa tuyết bay lất phất, nhẹ nhàng như bông khẽ đáp xuống đất, không tới một hồi, khắp nơi đã phủ một màu bạc trắng. Thanh niên mặt lạnh thở dài một hơi, nói: "Lẽ ra hôm nay không nên ra ngoài, vạn nhất trở về muộn, lại bị cản nhân."

"Nếu về trễ, cứ nói chúng ta bị Nhị ca dẫn tới Khoái Phong lâu, nhất thời quên mất thời gian. Bọn họ cũng chỉ mắng Nhị ca, tuyệt không dám trách cứ đại ca..." Thiếu niên cười nói. Thanh niên mặt cười đứng bên cửa sổ, chính là Nhị ca trong miệng thiếu niên, nghe vậy cười hi hi đưa tay gõ nhẹ một cái lên gáy thiếu niên.

Mấy khách nhân nghe được ba chữ "Khoái Phong lâu", nhất thời cười rộ lên. Một lão khách nhìn thoáng qua thanh niên mặt cười đầy thâm ý, nói: "Nhìn quần áo của các vị tiểu ca, hẳn là con em thế gia. Nhưng Khoái Phong lâu này, thanh niên vẫn nên ít lui tới thì tốt hơn."

"Không có tiền mới chó có đi, có tiền có gì không đi." Một gã trung niên râu quai nón cười to, "Khoái Phong lâu này có tiếng nhất nhì trong thành Hàm Đan, mỹ nữ Như Vân, *thực cốt. Nghe nói chỉ có tiền thôi chưa đủ, nếu lâu chủ Hủy cơ chương mắt, cho dù núi vàng núi bạc cũng đừng mong vào được."

Hắn quay sang phía thanh niên mặt cười hát hát cảm: "Vị huynh đài này đã đi, tư vị thế nào?"

"Há chỉ có Khoái Phong lâu, Bách Diễm phường, Tú Nữ lư, đều là những nơi Nhị ca ta thường lui tới." Thiếu niên tiếp lời. Thanh niên mặt lạnh, chính là đại ca trong miệng thiếu niên, nghe đến đây, lần đầu tiên khóe miệng giật một cái, dường như đang cố nhịn cười.

"Diễm phúc tề thiên, diễm phúc tề thiên, lão tử thật sự ước ao vô cùng..." Gã râu quai nón than thở tiếc hận. Lão khách kia trái lại thở dài một hơi,

không ngừng lắc đầu.

Thanh niên mặt cười bị chính huyênh đệ của mình và người ngoài điều khiển*, gương mặt chẳng hề tỏ vẻ quan tâm, nghiêng người dựa bên cửa sổ, cười nói: “Chẳng qua chỉ là mấy cái tửu lâu mà thôi. Đợi tuyết ngừng, người theo ta vào thành Hàm Đan. Ta làm chủ nhà, buổi tối dẫn người tới Khoái Phong lâu uống rượu, thế nào?”

**điều khiển: trêu chọc, chế nhạo...; ở đây có thể hiểu hai người này hòa nhau vào kẻ tung người hứng người thanh niên mặt cười; xét thấy không tìm được từ thích hợp nên mình xin giữ nguyên văn*

Gã râu quai nón vừa nghe nói thế, mừng rỡ đến mức nhảy dựng cả lên, nói to: “Được, đại trượng phu lời hứa đáng giá ngàn vàng, tuyệt không được nuốt lời, lão tử dừng đây hai ngày rồi đến nước Ngụy cũng không muộn.” Lời hắn còn chưa dứt, chỉ nghe bên ngoài khách điểm vang lên một tràng tiếng vỗ ngực, mấy kỵ mã đang phi nước đại tới. Rồi bỗng có tiếng người hét lớn: “Công tử, không bằng tạm tránh ở đây một lúc.”

Khách nhân trong điểm nghe tiếng hò hét, không biết chuyện gì đang xảy ra. Gã râu quai nón khẽ mở hé cánh cửa chính nhìn ra bên ngoài. Có điều hắn chỉ mới liếc mắt qua, lập tức khua tay múa chân hét to: “Đánh nhau rồi, giết người rồi, chạy mau chạy mau.”

Hiện nay loạn thế, bảy nước tranh chấp. Việc giết người tranh đất diễn ra bình thường như tối bữa ăn cơm tối giờ đi ngủ. Mọi người trong khách điểm không ai thấy kinh sợ, chỉ buồn bực cầm lấy bao quần áo theo gã râu quai nón chạy ra khỏi điểm. Ngay cả chương quỹ và tiểu nhị cũng bỏ nhà của mình, chạy theo mọi người.

Thanh niên mặt cười phút chốc thu lại dáng vẻ tươi cười, đưa mắt ra hiệu với thiếu niên, hai người che chở thanh niên mặt lạnh, cũng định xông ra khỏi tiệm. Chợt nghe bên ngoài có người cao giọng hét lớn: “Tiểu yêu nữ, người theo chúng ta suốt đường đi, rốt cuộc muốn gì?”

Thanh niên mặt lạnh lập tức dừng bước, nhẹ nhàng kéo hai người kia lại: “Là Vương thúc, từ nước Tần đã trở về.” Thanh niên mặt cười lại trầm giọng nói: “Thúc ấy gặp phiền phức, chúng ta phải ứng cứu.” Hắn đang muốn đẩy cửa đi ra ngoài, thiếu niên lại kéo hắn vào: “Cao thủ bên người Bình Nguyên quân nhiều như mây, ắt hẳn không có việc gì. Nếu bây giờ chúng ta ra ngoài, nhờ đại ca gặp phải nguy hiểm thì thế nào?”

“Không thể để Vương thúc biết ta ra ngoài một mình...” Thanh niên mặt lạnh gật đầu nói, “Trước tiên chúng ta cứ yên lặng theo dõi diễn biến đi.” Trong ba người này, lời hắn có phân lượng nhất, thanh niên mặt cười mặc dù hơi do dự, song chỉ có thể theo lời hành sự. Thiếu niên tìm một gian phòng nhỏ bên trong khách điểm, đẩy cửa ra, ba người vội vàng trốn vào.

Một mùi hương nhàn nhạt từ cửa sổ lặng lẽ len vào, ban đêm gió bắc lạnh thấu xương lại không thể thổi tan mùi thơm này, trong nháy mắt tràn ngập toàn bộ khách điểm. Thiếu niên ngạc nhiên nói: “Bạch chi hương* này từ đâu tới?”

Thanh niên mặt lạnh khẽ hít một hơi: “Không phải bạch chi, là mi vu*.” Hắn dán mắt lên khe hở trên cửa sổ, mặc dù không nhìn thấy động tĩnh bên ngoài khách điểm, nhưng vẫn có thể biết được tuyết đã ngừng rơi, trước cửa sổ có một gốc lê, hoa trên cành e ấp nở, tuyết trắng đọng đây. *(*bạch chi: một vị thuốc bắc; mi vu: một thứ cỏ có hoa thơm)*

Cành lê đứng đưa, từng bông tuyết rơi xuống là tả. Chợt nghe tiếng cười “khanh khách” đáng yêu của nữ tử, một bóng trắng nhẹ nhàng hạ xuống ngồi trên nhánh cây.

Thanh niên mặt lạnh không nhìn thấy dung mạo của người ngồi trên cây, chỉ loáng thoáng thấy một nữ tử, váy trắng, eo nhỏ, tóc đen như mây buông đến thắt lưng, đôi hài (giày) trắng lộ ra ngoài cùng màu với váy áo.

Đương thời gian này, mặc dù đã vào giữa xuân nhưng vẫn còn tuyết rơi, có thể thấy được thời tiết rất lạnh. Nhưng người trên cây lê chỉ mặc một kiện váy áo màu trắng mỏng manh, tựa sa* mà không phải sa, tựa lụa mà không phải lụa. Bên hông thắt một ti dải màu xanh thật dài buông xuống tận bàn chân. Váy áo tung bay trong gió, dính sát vào người nàng lộ ra một đôi chân trắng thon nhỏ trắng muốt. *(*sa: một thứ dệt bằng tơ mỏng mà thưa để làm mũ hay áo mặc mát)*

Hoa lê dường như muốn tranh sắc trắng cùng tuyết, mà da thịt của nàng so với hoa lê so với tuyết còn trắng hơn ba phần.

“Tiểu yêu nữ, người ra đây... Lão tử liều mạng với người.” Một âm thanh thô lỗ cuồng dại hét lớn. Ở trên cây lê quá mức kín đáo, toàn thân nữ tử này lại đều một màu trắng thuần, ẩn núp trong đó, dĩ nhiên người bên ngoài không thể nhìn thấy.

Thiếu niên nghe tiếng, vội vàng kéo thanh niên mặt lạnh che chở phía sau. Thanh niên mặt cười cẩn thận đến phía trước hai người, kề sát vào cửa sổ nhìn động tĩnh bên ngoài.

Một bàn tay duỗi xuống, ngón tay tựa như lá hành xuân cời hải ra, nhẹ nhàng xoa xoa mắt cá chân. Dáng vẻ lười biếng này, tựa như nàng vừa đi một đoạn đường xa mới trở về nhà, thoải mái nằm trên nệm lông chần gấm, phải nghỉ ngơi thật đã mới được.

Bàn chân trắng nõn như sữa, chỉ có ngón út bên phải có một ấn ký trắng non màu tím đen.

Chân nàng vừa tron hẳn lại non mịn, trong tiếng cười còn mang theo mấy phần trẻ con, phảng phất muốn nói cho những người đang trộm nhìn nàng, tuổi của nàng không lớn bao nhiêu, chẳng qua chỉ là một thiếu nữ sắp sửa cập kê. Nhưng nữ hài này, mỗi dáng người, mỗi động tác, đều toát ra nét kiêu mi trời sinh.

Ánh trăng sáng tỏ, người đẹp yêu kiều. (Nguyên văn: Nguyệt xuất kiêu hề, giảo nhân liêu hề*)

“Tiểu yêu nữ này đã đi theo chúng ta suốt dọc đường, công tử hãy đi trước, huynh đệ chúng tôi liều mạng cũng phải ngăn cản ả ta...”

“Không được, ta sao có thể bỏ lại các người...”

Thanh niên mặt cười trong điểm nghe đến đây, chân mày cau lại, quay người đặt tay lên then cửa, đang định đẩy cửa phòng ra. Chợt nghe có người kêu lên: “Công tử người xem, là ai tới?”

Tay nàng đang xoa mắt cá chân cũng chậm rãi ngừng lại, từ từ mang lại hài vào chân. Một thanh âm vừa non nớt vừa mềm mại của nữ tử khẽ cười nói: “Đối với cái danh tiếng lừng lẫy ấy, thực khó xứng nổi*. Bình Nguyên quân đại danh鼎鼎, thì ra cũng chỉ như thế ...” (*Nguyên văn: Thịnh danh chi hạ, kỳ thực nan phó)

Cảnh lễ hơi rung động, thân ảnh màu trắng theo tiếng cười “khanh khách” bay vọt lên cao, trong nháy mắt đã không thấy bóng dáng đâu, chỉ có trên nhánh cây nàng vừa ngồi kia, so sánh với hai bên trái phải thì không có tuyết đọng, vài đóa hoa lê rơi trên mặt đất. Mà mùi hương mi vu cũng chậm rãi phai đi, không còn ngửi thấy nữa.

Nàng đến, như một trận tuyết nhẹ, nhiễu loạn nhập vào lòng người; nàng đi, như một cơn gió mát, thổi qua một hồ xuân thủy.

Thanh niên mặt lạnh vốn đang nhắm mắt suy nghĩ, nghe tiếng cười dần xa vội đẩy thanh niên mặt cười ra, mở cửa sổ, về mặt thần thờ nhìn hoa lê trắng muốt bên ngoài. Thanh niên mặt cười hơi cúi đầu, khẽ cười nói: “Tiểu yêu nữ?”

Bên ngoài một thanh âm nam tử vô cùng ôn nhu vang lên: “Tỷ phu, không sao chứ?”

“Không sao, đệ vừa đến thì yêu nữ cũng đi ngay.” Thân ảnh mập mạp của Bình Nguyên quân xuất hiện dưới tầng lê, thanh âm vẫn vô cùng bình tĩnh, “Sao đệ lại tới đây?”

“Tỷ phu trốn khỏi nước Tần, đệ vốn phải sớm đến tương trợ... Thịnh tỷ phu thứ cho tội chậm trễ, ” thanh âm ôn nhu lại vang lên, “Có biết nàng ta là ai không?”

“Thật không hiểu được, tiểu yêu nữ này đi theo chúng ta hơn hai trăm dặm, nhưng chỉ nghe tiếng không thấy người. Dù chưa giết người, lại hành hạ chúng ta khổ sở...” Một thanh âm thô lỗ cuồng dã lớn tiếng nói.

Thanh âm ôn nhu trầm mặc một lát, thờ dài một hơi rồi mới nhẹ giọng nói tiếp: “Tỷ phu không việc gì là tốt rồi, nơi này là thành Hàm Đan, ắt nàng ta cũng không dám vọng động, Vô Kỵ hộ tống tỷ phu hồi phủ...”

*Câu thơ trích trong bài Nguyệt xuất 1 (月出 1)

月出 1

月出皎兮，

佼人僚兮。

舒窈窕兮，

勞心悄兮。

* * *

Nguyệt xuất 1

Nguyệt xuất hạo hê!

Giảo nhân liêu hê!

Thư yêu kiêu hê!

Lao tâm tiệu hê!

* * *

Dịch nghĩa: Trăng ló 1

Trăng lên sáng đẹp,

Người đẹp yêu kiều,

Làm sao (cho được gặp nàng đề) cỏi mở nổi tình sầu uất xa xôi.

Cho nên phải nhọc lòng ưu sầu.

LINK NGUỒN

Bạn đang đọc truyện *Trăng Lạnh Trường Bình* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 1: Trong đêm có người bồi hồi

Đại Lương nước Ngụy.

Thành trì thành Đại Lương y theo địa thế mà xây, diện tích kéo dài mấy chục dặm, thành quách tương liên, thành cao tường dày. Mà hộ thành cùng cửa khuyết* mới được tu bổ lại lần nữa càng như muốn tuyên cáo với thiên hạ rằng: Đại Lương nước Ngụy phòng thủ vô cùng kiên cố.

*cửa khuyết: cái cổng hai tầng, làm hai cái đài ngoài cửa, trên làm cái lầu, ở giữa bỏ trống để làm lối đi gọi là khuyết, cho nên gọi cửa to là khuyết.

Nơi đây từng là thành quách phồn hoa nhất thiên hạ. Từ sau khi Huệ vương dời đô, nước Ngụy mặc dù không còn cảnh phồn thịnh như xưa nhưng dầu sao khí độ hầy còn, huống chi hôm nay trong thành Đại Lương còn có một vị Ngụy công tử nổi danh thiên hạ — Vô Ky.

Chỉ một mình hắn đã chiếm hơn phân nửa phong thái tài hoa của nước Ngụy, khiến cho anh hùng thiên hạ chạy theo như vịt.

Phía đông thành Đại Lương cách Đông môn chỉ hai dặm có một trạch viện tĩnh mịch cổ xưa. Tới nay nơi đây giăng đèn kết hoa, nô bộc ra vào tấp nập, khách khứa đông đúc, thật là một cảnh tượng vô cùng náo nhiệt.

Chừng mười con ngựa từ phía Bắc đi tới, con ở giữa toàn thân đen như mực bốn vó trắng như tuyết, chính là ngựa Ô Truy trân quý. Nam tử áo xanh ngồi trên lưng ngựa mũ cao đai rộng, mày kiếm môi mỏng, ý cười nhẹ nhàng để lộ một vẻ phong lưu kín đáo. Những người theo phía sau đều vận quần áo màu đen, nhìn vào trang phục đoán chừng là người nước Triệu. Một người trong đó thân hình cao lớn dũng mãnh hơn người, thúc ngựa đến bên cạnh nam tử, thấp giọng nói: “Công tử...”

Nam tử dẫn đầu quay lại hơi trừng mắt liếc gã tùy tùng một cái, gã lập tức sửa miệng nói to: “Thiếu tướng quân.”

“Thiếu tướng quân, người xem...”

Nam tử dẫn đầu nhìn phủ đệ trước mặt, chỉ thấy một cỗ xe sáu ngựa kéo đang dừng trước cổng trạch viện, mấy thị nữ đang đỡ một nữ tử y phục màu hồng nhạt đi vào phủ, tuy rằng chỉ thấy bóng lưng nhưng nhìn tư thái yếu điệu, dáng đi đoan trang đó cũng biết đây là một danh môn giai lệ. Trong trong ngoài ngoài trạch viện bị vây quanh bởi ba tầng người, ai nấy đều trang nghiêm cung kính mà tập trung xem lễ ở phía trong.

Gã tùy tùng nói: “Lộ trình chúng ta kéo dài, công chúa nước Hàn đã được nghênh đón đến phủ Tín Lăng quân, lễ thân nghinh* cũng sắp kết thúc ...Đi chúc mừng lại tới chậm, chốc nữa thiếu tướng quân hãy thỉnh tội với người ta.”

*lễ thân nghinh (tức lễ rước dâu hay lễ cưới): đúng ngày giờ đã định, họ nhà trai mang lễ đến để rước dâu về

“Sao lại trách ta?” Nam tử dẫn đầu cười nói, “Tín Lăng quân xưa nay nổi danh tài đức, sao có thể vì chút chuyện này mà trách tội?” Mấy người tùy tùng phía sau nghe lời hắn nói đều bày một bộ không cho là đúng, một người khác nói: “Thiếu tướng quân thay mặt Triệu vương đến chúc mừng, sao có thể thiếu cấp bậc lễ nghĩa?”

“Ngụy vương hám lợi vô năng, đem qua thiếu tướng quân lại cùng Ngụy vương trò chuyện vui vẻ; Tín Lăng quân nhân nghĩa danh chấn thiên hạ, hơn nữa đây còn là đại lễ tân hôn của người ta, tướng quân lại có ý đến trễ...” Tên tùy tùng dũng mãnh vừa rồi cũng oán giận nói.

Nam tử dẫn đầu nghe vậy cười to: “Tốt, tốt, các người đều nói đúng. Là ta sai, nếu Tín Lăng quân muốn trách tội, ta sẽ chịu tất.”

Hắn đang muốn thúc ngựa đi nhanh, bỗng gã tùy tùng đưa tay chỉ chỉ sang hướng bên: “Thiếu tướng quân, người nhìn bên kia xem.”

Nam tử dẫn đầu theo ngón tay hắn nhìn lại thì thấy một người đang đứng một mình ở góc tường đối diện, lặng lẽ nhìn vào trạch viện, trên người chỉ khoác một kiện áo choàng màu xanh mỏng manh. Mũ trùm áo choàng che kín diện mạo, chỉ thấy dưới chân lộ ra một đôi tú hài (giày thêu) màu trắng cho thấy là một nữ tử.

Nàng đứng tách rời đám đông, tựa hồ muốn biết động tĩnh trong phủ, nhưng lại không cùng mọi người vây xem; trong bóng đêm nàng che kín khuôn mặt

đứng tựa vào góc tường có vẻ vô cùng cổ quái, thảo nào khiến gã tùy tùng chú ý.

Nam tử dẫn đầu quan sát nàng từ trên xuống dưới, đợi đến khi nhìn thấy đôi hài của nàng, chất vải không phải sa cũng chẳng phải lụa. Tâm hần khẽ động, hơi trầm ngâm một lúc rồi gọi tên gã người hầu: “Triệu Yên.”

“Dạ, thiếu tướng quân.”

“Ta bận chút việc, ngươi thay ta vào tặng lễ. Xong việc, ta sẽ trở lại tìm ngươi...”

“Thiếu tướng quân, làm thế rất không thích hợp, quá thất lễ...” Triệu Yên lộ vẻ mặt khó xử.

Nam tử dẫn đầu không thêm để ý, xoay người xuống ngựa, lại quay đầu tỉ mỉ dặn dò: “Nhớ kỹ, bây giờ ta là Triệu...”

Hắn ngẩng đầu nhìn trạch viện trước mặt, cười nói: “Triệu... Gọi ta Triệu Tử Phục là được rồi. Triệu Tử Phục, lang quan của Triệu vương, các ngươi vào tặng lễ chớ có nói sai.” Nói xong liền đi về phía nữ tử kia.

Mấy gã tùy tùng phía sau chẳng biết xảy ra chuyện gì nên tò mò vây lại xem, Triệu Yên nhìn Triệu Tử Phục rồi quay lại nhìn mọi người cười khỏ, nói: “Xem ra nhìn trúng cô nương này rồi. Haizzz, tính khí phong lưu này của thiếu tướng quân chúng ta, thật không giống với lão tướng quân năm đó...”

Ngựa Ô Truy chậm rãi đi theo chủ nhân tiến đến gần góc tường. Người ngựa còn chưa tới đến nơi thì một lão giả tuổi chừng sáu mươi, râu tóc bạc phơ đã từ trong trạch viện vội vội vàng vàng đi ra. Trong tay lão ôm một kiện áo lông trắng muốt, bước nhanh đến trước mặt nàng kia, nói: “Cô nương, cô nương, công tử phân phó...”

Lão đưa chiếc áo trong tay về phía nàng: “Công tử thỉnh cô nương nhận lấy vật này, cần phải bảo trọng thân thể.”

Nhưng nàng ta không hề có phản ứng gì, chỉ cúi đầu liếc mắt nhìn chiếc áo trong tay lão giả rồi lại nhìn vào trạch viện, hồi lâu vẫn không lên tiếng. Lão giả cũng rất kiên nhẫn, không hề hối thúc, chỉ một mực cung kính nâng chiếc áo chờ nàng.

Nàng khẽ thờ dài một hơi, không nhận chiếc áo, cũng không để ý tới lão giả, xoay người rời đi. Mặt lão giả lộ vẻ khổ sở, gọi to: “Cô nương, thỉnh nhận lấy vật này...” Nhưng nàng làm như không nghe thấy, chỉ nhẹ nhàng đi về phía đông.

Triệu Tử Phục nhìn một màn này, tiến lên ngăn cản ông lão, cười nói: “Lão trượng, ta giúp ông đưa cho nàng.” Nói xong liền đưa tay nhận lấy cái áo. Lão giả sừng sốt, đang định từ chối, nhưng thấy hần phong thái tuần tú phi phàm, nụ cười thân thiết, bên người là con ngựa quý to lớn đẹp đẽ, tự nhiên không có lý do gì mà khiến người ta sinh ra cảm giác tín nhiệm. Nghĩ hần ấy không phải hạng tham tài vật của người khác, lại nói đây là nội thành Đại Lương, ai dám to gan cướp đoạt vật của Tín Lăng quân, bởi vậy liền đưa cái áo cho hắn.

Vừa chạm vào áo lông trắng, Triệu Tử Phục lập tức cảm thấy trên tay ấm áp, nhìn kỹ lại, không khỏi âm thầm lấy làm kinh hãi. Hắn từ nhỏ sống trong sang quý, kiến thức rộng rãi, vật phú quý với hắn mà nói đều là tầm thường. Nhưng chiếc áo lông trắng này không chút tạp chất, ngoài mát trong ấm, hần là dùng da chồn tuyết chế thành.

Chồn tuyết sống trên ngọn Kỳ Liên phía Tây Bắc, muốn bắt được vô cùng gian nan, lại vì nơi đây thuộc đất Hung Nô nên ở Trung nguyên càng hiếm có. Đến hần cũng chỉ mới thấy qua một vòng cổ tuyết hồ ở chỗ Triệu vương. Để có chồn này da lông chồn tuyết chế thành một kiện áo lông, không biết phải hao phí bao nhiêu tâm lực.

Nếu lấy khả năng của chủ nhân trạch viện này là Tín Lăng quân, thủ hạ môn khách thần thông quảng đại, muốn chế một kiện áo lông này dĩ nhiên không phải việc khó. Nhưng nghe xong khẩu khí của lão giả, hần vẫn không đoán được lai lịch thân phận của nữ tử kia là ai mà có thể khiến Tín Lăng quân vào ngày đại hôn của mình, sai lão gia nô đem áo lông chồn tuyết trân quý đưa tặng.

Tín Lăng quân mặc dù hào hiệp, nhưng thế này có phải hơi quá?

Triệu Tử Phục giục ngựa Ô Truy, ngựa này tự hiểu được tâm ý người mà cất vó phi nhanh, chỉ chớp lát đã đuổi kịp nữ tử kia, nàng đang đi dưới ánh trăng. Hắn giục ngựa chắn trước mặt nàng, nhảy xuống ngựa, nhẹ giọng nói: “Vị cô nương này...”

Nàng mờ mịt như không nghe thấy, vẫn cúi thấp đầu. Triệu tử Phục lại nhẹ giọng giục: “Cô nương...”

Lúc này nàng mới ngẩng đầu lên, ánh trăng chiếu vào mặt nàng, soi thấy nàng chẳng qua chỉ mới mười bảy mười tám tuổi, mảy như xuân sơn, đôi mắt sáng ngời xán lạn như sao đêm.

Rõ ràng không có hương mi vu, hần lại tựa như nhìn thấy một lưỡi trăng non.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Lạnh Trường Bình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 2: Chim nhận chột đến lại đi

“Người đang gọi ta sao?” Nàng cười nhợt nhạt, giọng nói êm ái mềm mại, dường như mang theo vài phần khầu âm của nước Sở.

Nàng đưa tay phải nhẹ vén tóc mai rồi bời, ánh mắt trong suốt sáng ngời nhìn Triệu Tử Phục, chậm rãi kéo mũ trùm đầu xuống. Tóc của nàng vừa đen lại dày, nàng không búi tóc như những nữ tử khác, chỉ dùng ngọc giác* màu mực buộc lại phía sau. (*ngọc giác: hai miếng ngọc ghép lại)

“Đúng,” Triệu Tử Phục mỉm cười nói, “Tín Lãng quân nói: Thỉnh cô nương trân trọng quý thể, nhận áo lông tuyết hồ này.”

Nàng nghe Triệu Tử Phục nói xong, chỉ ngơ ngẩn nhìn kiện áo lông, hồi lâu cũng không nói gì. Nàng nhú mày, hỏi: “Phu nhân của hần rất xinh đẹp sao?”

Đối với câu hỏi kỳ quái này, Triệu Tử Phục đang không biết trả lời như thế nào, chột thấy nàng đưa tay ôm ngực, khom người xuống. Triệu Tử Phục sững sốt, vội vàng đưa tay ôm lấy eo nàng. Nàng nhân thể tựa vào người hần, khẽ nhăn mày, môi tím tái, hơi run rẩy, nét mặt tựa như phủ lên một tầng sương lạnh.

Triệu Tử Phục lập tức đưa tay cầm lấy tay nàng, quả nhiên lạnh thấu xương: “Sao lại lạnh thế này?” Hần thuận tay khoác kiện áo lông lên người nàng, không e dè mà ôm nàng thật chặt ngay trên đường.

Nàng cũng không chống cự, chỉ miễn cưỡng nở nụ cười với hần rồi nhắm hai mắt lại, dựa vào trong ngực hần.

Hần nhú đôi chân mày, tay trái ôm nàng, tay phải dò xét mạch đập. Mạch tượng của nàng hỗn loạn yếu ớt, thân thể lạnh như băng, nếu không phải lông tuyết hồ này tự sinh nhiệt, lại liên tục không dứt, chỉ sợ hơi thở của nàng vừa thoát ra đã lập tức ngưng kết thành băng.

Tâm trạng hần có chút nhiễu loạn, tay ôm nàng hơi run rẩy. Chột nhớ tới tòa trạch viện vừa rồi cùng nàng có lẽ có ít nhiều liên quan, như ở trong mộng mới tỉnh, không tri hoãn bệ nàng nhảy lên ngựa, hướng phủ Tín Lãng quân mà đi. Nàng hơi hé mắt, chậm rãi đưa tay捏 Triệu Tử Phục, khẽ giọng nói: “Ta không muốn gặp hần, đưa ta đến nơi nào yên tĩnh.”

Tín Lãng quân sai lão gia nô đưa tặng nàng kiện lông tuyết hồ, rõ ràng biết nàng đứng chờ bên ngoài, biết thân thể nàng không ổn, nhưng nàng lại nói mình không muốn gặp Tín Lãng quân, giữa hai người này quả thực có chút kỳ quái.

Ánh mắt nàng chậm rãi nhắm lại, Triệu Tử Phục không nghĩ được nhiều, phóng mắt nhìn quanh, duy chỉ có Đông môn gần trong gang tấc, một tay ôm chặt nàng, một tay giục ngựa phi nước đại ra khỏi Đông môn.

Bên ngoài Đông môn là di sơn kéo dài đến mấy dặm, bởi vậy Đông môn còn được gọi là Di môn. Vó ngựa Ô Truy tựa như dẫm trên đất bằng, chỉ trong chớp lát đã đưa hai người tới sườn núi. Triệu Tử Phục thấy trước mắt hoang vắng, cỏ cây cô tịch, nghĩ hần nơi đây ít người lui tới. Hần nhảy xuống, thả ngựa rong ruổi trong núi, còn mình bế nàng vào rừng.

Trong rừng vừa hay có chỗ đất bằng, hần đặt nàng nằm xuống đất, một tay cầm tay nàng, lại ngưng mắt nhìn nàng. Nàng hơi mở hai mắt, cười dịu dàng, ngón tay trong lòng bàn tay hần nhẹ nhàng cào cào, cầu khẩn nói: “Ta lạnh...”

Một tia tê dại truyền thẳng từ lòng bàn tay vào lòng hần. Nữ tử gia đình bình thường làm sao có thể mềm giọng khấn cầu một nam tử xa lạ ôm mình, huống chi nơi này rừng sâu người vắng, cô nam quả nữ, Triệu Tử Phục chỉ cảm thấy tim đập thình thịch, lại có chút lòng không đậu, siết tay nàng thật chặt: “Cô...”

Nhưng trên tay lập tức truyền đến một cảm giác lạnh băng, hần chột tỉnh táo lại. Nhìn nàng, vẻ mặt ngây thơ, thân thể mặc dù mềm mại quyến rũ nhưng không hề có một chút lãng lơ diễm dứa. Suy nghĩ rõ ràng, nhất thời tự giễu, sao lại bị một tiểu cô nương mới gặp lần đầu khiến cho tay chân luống cuống thế này.

Hần đưa tay kéo nàng vào lòng, ôn nhu hỏi: “Ta ôm cô, sẽ ấm hơn chứ?” Nàng yên lặng nhìn hần chốc lát, khẽ gật đầu, tay trái khẽ động, trong lòng bàn tay xuất hiện một viên thuốc, bỏ vào trong miệng, lại nắm tay phải Triệu Tử Phục không buông.

Mỗi một câu nói, mỗi một động tác của nàng đều đơn thuần tự nhiên, nhưng mỗi câu nói mỗi động tác tựa như đối với Triệu Tử Phục muôn vàn lưu luyến. Trong lòng Triệu Tử Phục than thở, chỉ cảm thấy nhuyễn ngọc ôn hương trong ngực, bản thân muốn nắm giữ mà không được. Bỗng nhiên ngửi được mùi hương mi vu nhàn nhạt toát ra từ người nàng, thoáng chốc tràn ngập một khoảng rừng.

Hương mi vu quen thuộc này, nhàn nhạt gần xa, Triệu Tử Phục nheo mắt lại, nhìn chăm chú nữ tử trong lòng. Thấy sắc mặt nàng lúc đỏ lúc trắng, mồ hôi lớn nhỏ giọt, nháy mắt hần hiểu ra vừa rồi nàng nắm tay hần là có ý gì. Lập tức tay phải khẽ đảo đặt lên tay trái nàng, truyền nội lực vào, khai thông chân khí hỗn loạn trong cơ thể nàng.

Sau một lúc lâu, hương mi vu dần dần nhạt đi, mà hàn ý trên mặt nàng cũng theo đó tán đi, sắc mặt lại khôi phục bình thường.

Sờ tay nàng lần nữa, mặc dù còn lạnh song không còn lạnh thấu xương như vừa rồi, lộ vẻ có chuyển biến tốt. Trong lòng hần thở ra một hơi, nét mặt chậm rãi tràn ra ý cười: “Còn lạnh sao?”

Nàng vén kiện áo lông, ngồi dậy: “Còn hơi lạnh, nhưng đã khá hơn vừa rồi.”

“Nếu còn lạnh, sao không khoác thêm áo lông vào?” Hần định khoác lại áo cho nàng. Nhưng nàng lắc mình tránh đi, trốn phía sau Triệu Tử Phục,

nghe người dựa lên người hẳn. Mặt nàng dán vào lưng hắn, hai người tựa như bạn cũ lâu năm vô cùng thân mật.

Lòng mỹ nhân, tuy khó nắm bắt, ân mỹ nhân, lại muốn an nhiên hưởng thụ.

Tay Triệu Từ Phục dừng giữa không trung, tiện tay ném kiện áo lông ra xa, cười nói: “Được, không mặc thì không mặc. Vật của Tín Lăng quân, cũng chưa chắc đều là tốt.”

Lời của hắn vừa vặn hợp với tâm tư của nàng, nàng nhếch miệng khẽ mỉm cười, hỏi: “Hắn chính là Tín Lăng quân của nước Ngụy sao?”

“Tín Lăng quân chiêu hiền đãi sĩ, nghiêng ngả sáu nước. Cô chẳng lẽ không biết hắn sao?” Triệu Từ Phục nghiêng đầu cười nói, “Lông tuyết hồ này nghìn vàng khó mua, hắn lại tặng cho cô, có thể thấy được hắn nhân nghĩa hào hiệp ra sao.”

Nàng liếc mắt nhìn kiện áo phía xa: “Lông tuyết hồ này có là cái gì, ta không hiếm lạ.” Lời này nếu đổi lại là một người khác nói, chỉ sợ lập tức bị người cười nhạo có mắt không thấy vàng nạm ngọc. Nhưng giữa hai hàng chân mày thanh nhả của nàng tràn đầy ngạo khí, lời này từ miệng nàng thoát ra, đó là lẽ đương nhiên, lông tuyết hồ trân quý này quả thực chẳng là gì với nàng.

Nàng hừ nhẹ nói: “Nghiêng ngả sáu nước, nhân nghĩa hào hiệp, khẩu khí thật là lớn...” Nàng vui đùa xuống, hơi nhích ra một chút, không còn dựa sát vào Triệu Từ Phục như lúc nãy nữa. Tựa như chỉ vì Triệu Từ Phục nhắc tới người này mà muốn tránh xa hắn.

Lông tuyết hồ cho dù trân quý, song cũng chỉ là một vật chết; nhưng khí độ của Tín Lăng quân, chỉ một cái vẫy tay còn hơn chín ngọn gió hoang, khí thế khảng khái như hồng nghê*, được anh hùng thiên hạ ngưỡng mộ, tự nhiên cũng được nữ tử thiên hạ mến mộ. (*hồng, nghê: cầu vòng, mây ngũ sắc; ý chỉ hào khí một vùng trời mây)

Nhưng, vì sao nàng phải dựa tường mà đứng, hắn đưa tặng lông tuyết hồ, hai người lại không gặp mặt? Chẳng lẽ chỉ vì hôm nay là ngày đại hôn của Tín Lăng quân?

Triệu Từ Phục hơi mỉm cười, nhẹ giọng hỏi: “Trước đây cô chưa từng biết hắn sao?”

Phía sau im lặng, nàng không trả lời. Triệu Từ Phục đợi trong chốc lát, chợt thấy có điểm không thích hợp, xoay người nhìn lại, phía sau trống không, một bóng dáng cũng không có.

Nàng đã đi rồi.

Áo lông bị ném sang một bên, Triệu Từ Phục cũng lười tìm xem nàng đi về phương nào, chỉ nhàn nhạt cười, duỗi tay chân, đặt mình nằm trong rừng, ngửa mặt nhìn mấy tán cây cổ thụ cao vút làm nền cho một vầng trăng tròn giữa màn trời.

Nàng đến như ánh trăng thấm lòng người, nàng đi như chim nhạn không ai hay.

Chỉ có hương mi vu thoang thoang như có như không.

Nhắc nhở hắn, vừa rồi có một người còn nằm trong ngực hắn.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Lạnh Trường Bình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 3: Hà y hệ huệ đại

Cách phủ Tín Lăng quân nửa dặm về phía nam có một con đường nhỏ vắng vẻ, một gian tửu quán được dựng lên lẻ loi ven đường.

Phủ Ngộ Quán, Trịnh Giao Phủ dạo chơi Hán Giang tương ngộ giai nhân*, ấp ủ chí nguyện tìm tri kỷ khắp giang hải, nơi này dựng lên ấy cũng vì lẽ đó. Mười năm trước, Tín Lăng quân cho xây nên nơi này để người trong thiên hạ, từ vương hầu tướng sĩ cho tới lưu dân bách tính, chỉ cần muốn đều có thể nhập lâu ăn uống no say, không tốn một xu.

*Liệt tiền truyện chép Trịnh Giao Phủ đi chơi Hán Giang, tới dưới đài Hán Cao gặp hai cô gái đeo hai viên ngọc to bằng quả trứng gà, Giao Phủ tới chuyện trò rồi xin ngọc, hai nàng bèn cởi ra cho. Giao Phủ chào đi, lại muốn được cả hai nàng, ngoảnh nhìn thì không thấy đâu nữa mà ngọc cũng biến mất.

Mà rượu nơi này, là rượu Lan Lăng được đặc biệt vận chuyển từ nước Sở tới.

Lan Lăng mỹ tửu, hồ phách rục rơ*; công tử khảng khái, nhất chí vu tư**.

*Lan Lăng mỹ tửu: một loại rượu ngon nổi tiếng của Trung Quốc, khi uống phải dùng chén ngọc màu hồ phách để chén rượu phát sáng màu hồ phách rục rờ.

****Nhất chí vu tư (一至于斯):** đã đạt đến mức, trình độ như vậy.

Nơi này vốn mỗi ngày đông như trẩy hội, duy đã nhiều ngày qua, Tín Lãng quân đại hôn, bên trong phủ đại yến ba ngày, người người kéo tới xem, người người cũng đều say ngất trong phủ Tín Lãng quân, Phủ Ngô Quán này lập tức vắng lạnh.

Hôm nay là đêm đại yến thứ ba, bên trong quán quạnh quẽ, chỉ có một vị khách nhân. Chương quỹ và tiểu nhị ngồi cạnh cửa, thừa dịp nhàn rỗi kiểm kê rượu còn trữ trong điểm.

Gió từ ngoài ngõ luồng vào, thổi cánh cửa chính lắc lư kéo kẹt. Đột nhiên, một trận tiếng vó ngựa dồn dập theo gió truyền đến. Sắc mặt chương quỹ chợt biến, nháy mắt với tiểu nhị một cái, tiểu nhị lập tức đứng dậy, nhưng chưa kịp ra khỏi cửa đã thấy ba gã võ sĩ vận trang phục màu đỏ tía, cầm trường kiếm trong tay, từ ngoài cửa tiệm nhanh chóng tiến vào.

Gã võ sĩ cầm đầu đảo nhanh ánh mắt nhìn qua trong điểm, thấy chỉ có một khách nhân, bên cạnh đặt một kiện áo lông tuyết hồ trắng muốt, tựa say mà chưa say, nghiêng người dựa vào một góc nhàn nhã uống rượu. Chương quỹ lập tức tiến ra đón, thấp giọng hỏi: “Có chuyện khẩn cấp sao?”

Gã võ sĩ cầm đầu nói nhỏ bên tai chương quỹ, bàn tính trong tay chương quỹ lập tức rơi xuống đất, thấp giọng hô lên: “Là thật sao?”

Gã võ sĩ cầm đầu chưa kịp trả lời, ngoài cửa lại có tiếng cười của một nữ tử truyền vào, chậm rãi nói từng chữ từng từ: “Là ta giết thì sao? Không phải ta giết thì thế nào?” Giọng nói vô cùng cuồng ngạo nhưng cũng rất mềm mại trong trẻo, tựa như chim hoàng oanh xuất cốc.

Ba gã võ sĩ lập tức xông ra ngoài, vừa mở cửa tiệm ra đã trông thấy ngay một nữ tử đang đứng ngoài hẻm nhỏ, trên người khoác áo choàng xanh, cười ngọt ngào. Xung quanh là năm gã võ sĩ vận trang phục đồng dạng, đang đứng vây nàng vào giữa.

“Yêu nữ thủ đoạn độc ác, không cần nhiều lời vô ích, bắt trở lại gặp công tử.” Gã võ sĩ cầm đầu quát lên.

Bây giờ vừa nghe, không quan tâm trước mắt là một nữ tử, lớn tiếng đánh trống reo hò, đều rút kiếm nhất tề xông lên. Áo choàng tung bay lộ ra một thân áo la trắng như tuyết; bên hông thắt một ti đai màu xanh; hai tay áo dài theo gió lay động lộ ra hai cổ tay trắng muốt.

Toàn thân nàng một màu trắng thuần, mặt như ngọc trong, ánh trắng chiếu lên người nàng phẳng như dùng tuyết khắc nên tượng băng. Nàng vén áo choàng, đưa hai tay ra bày trước mặt mọi người, cười khanh khách nói: “Các người nhìn đôi tay này, giống như vừa giết người lắm sao?”

Nàng cười ngây thơ hồn nhiên, có thể dùng một câu “Mỹ mục phán hê, xảo tiểu thiện hê”^{*} để hình dung vậy. Tám gã võ sĩ hai mặt nhìn nhau, không biết là bị nàng mê hoặc hay là thẹn trong lòng mà ngừng thế tiến công; khách nhân trong quán tựa hồ bị kinh động, chuyển mình, ngồi dậy. (*Mỹ mục phán hê, xảo tiểu thiện hê: miệng cười lưng liếm, mặt long lanh sáng ngời)

Nàng lại thuận thế hất tay lên ném áo choàng về phía hai gã võ sĩ phía tây nam, người như mây bay lướt trên áo choàng, thân hình vọt lên không định nhảy lên mái nhà rồi đi.

Chợt nghe trên mái nhà vang lên một tràng cười hùng hồn, tiếp theo là một thanh âm thô kệch cao vút quát lên: “Giết người còn muốn chạy sao? Quay lại cho ta.” Một thân ảnh dài, một chương phong mạnh mẽ đánh về phía nữ tử.

Nàng đang ở giữa không trung, không có chỗ đặt chân, mắt thấy không thể tránh được chương phong này, nàng khẽ cười một tiếng, thân hình đột nhiên bay lên vài thước, khó khăn tránh được một chương thành linh này.

“Hảo khinh công”. Thanh âm thô kệch trên nóc nhà lên tiếng khen ngợi, ngay sau đó lại phóng một chương lên cao. Nhưng lúc này nữ tử đột nhiên nhún chặt mày, đưa tay ôm ngực, thân người rơi xuống, đúng lúc gặp phải một chương này nặng nề đánh vào trên người nàng. Thân hình nàng tựa như con diều đứt dây, trong nháy mắt bay xa mấy trượng, tà tà rơi xuống phía cửa chính Phủ Ngô Quán.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, một dải mây trắng từ trong quán bay ra, bao lấy thân thể nàng, lập tức một thân ảnh màu xanh nhảy ra, giữa khung trung ôm lấy cụm mây trắng này, chậm rãi hạ xuống trước cửa Phủ Ngô Quán.

Hắn một thân áo xanh, mày kiếm môi mỏng, phong nghi như ngọc, khóe môi nhếch lên lộ ra ý cười nhàn nhạt. Nữ tử nhìn thấy hắn, mặt mũi tái nhợt lạnh băng miễn cưỡng mỉm cười: “Là người...” Hóa ra chính là Triệu Tử Phục nàng đã gặp hai ngày trước.

“Bị thương nặng sao?” Triệu Tử Phục cúi đầu nhìn người trong lòng, than thở: “Ta chỉ rời khỏi một lúc, rốt cuộc lại chậm một bước, để người đã thương cô.”

“Chỉ chút thương nhỏ, không đáng kể gì.” Nàng lắc đầu, khi hắn dùng lòng tuyết hồ bao lấy nàng, nàng thuận thế dựa vào ngực hắn. Hai người chỉ lo thì thầm to nhỏ, không hề để tám gã võ sĩ phía trước vào mắt.

“Thì ra người là đồng đảng của yêu nữ này.” Gã võ sĩ cầm đầu thấy hắn chính là khách nhân vừa rời ngồi uống rượu trong quán, hai mắt trừng lớn, tay vẫy một cái, tám gã còn lại vây quanh hai người bọn họ. Chỉ nghe trên mái nhà đối diện có tiếng gạch ngói vỡ vỡ, một thân ảnh cao lớn từ trên mái nhà nhảy xuống đứng giữa tám người.

Người này tóc vàng xõa vai, sắc mặt khô vàng, vóc người vạm vỡ, tuổi chừng bốn mươi, tuy chỉ mặc một kiện áo gai màu nâu nhưng khí thế kinh người như vực sâu thăm thẳm núi cao sừng sững. Hai tay hắn giấu trong tay áo rộng, vừa đứng vững liền trầm giọng nói: “Người thanh niên, cô nương tốt còn rất nhiều, chớ để nhất thời hồ đồ mà đi sai đường.” Thanh âm hắn dù thô kệch nhưng con người lại tinh tường, vừa nghe nàng nói câu “Là người” liền biết

hai người này không thân quen, bởi vậy mới mở miệng khuyên bảo.

Một tay Triệu Tử Phục ôm nữ tử, cười tủm tỉm nhìn người tóc vàng: “Trên đời này cô nương tốt quả thực rất nhiều, nhưng người trước mặt lại chỉ có một, có thể ôm một lúc thì cứ ôm một lúc thôi.”

“Ngươi chỉ thấy nàng ta thiên kiều bá mị*, nhưng ngươi có biết nàng ta thủ đoạn tàn độc?” Người tóc vàng hừ lạnh, nhìn nữ tử trong ngực hắn không chớp mắt. (*thiên kiều bá mị: xinh đẹp, quyến rũ)

“Cô với bọn họ có chuyện gì vậy? Có sao bọn họ phải bắt cô?” Triệu Tử Phục cúi đầu, ôn nhu hỏi nàng.

Nàng khẽ hừ một tiếng, trầm mặc không nói lời nào. Người tóc vàng trầm giọng nói: “Tối nay nàng ta vào phủ Tín Lăng quân giết tân phu nhân của tướng quân. Bấy giờ thành Đại Lương đã bày thiên la địa võng, dù nàng ta có mọc cánh cũng đừng hòng bay thoát.”

“Cô thật sự giết phu nhân của hắn sao?” Triệu Tử Phục vẫn ôn nhu hỏi nàng. Tân phu nhân của Tín Lăng quân chính là em gái ruột của Hàn vương, vừa kết hôn ba ngày đã bị giết hại, tự nhiên kinh động thiên hạ, thảo nào trong thành Đại Lương lại bày trận thế lớn như vậy.

Nàng im lặng một lúc, mới hơi bĩu môi nói: “Chẳng qua ta chỉ nhất thời nổi hứng, muốn đi nhìn trộm chút xem phu nhân hắn dung mạo ra sao, nhưng hóa ra nàng ta chẳng có gì nổi bật, không có một điểm hấp dẫn, ai còn hiềm lạ mà giết nàng.”

Sắc mặt nàng tái nhợt, trong vòng vây cao thủ mà vẫn bình tĩnh như thường. Lại còn bày ra bộ dáng oán trách, vừa đáng yêu lại xinh đẹp, tựa như một hài tử được cưng chiều quá mức không hề ý thức mình đã gây ra đại họa.

Triệu Tử Phục than nhỏ trong lòng, mặt cười nói: “Chư vị đã nghe thấy chưa, chẳng qua nàng tính tình trẻ con, mền mọ phu nhân Tín Lăng quân, nhưng tuyệt không động thủ giết người. Chư vị tìm lắm người rồi, chi bằng dừng tại đây thôi?”

*Câu thơ trích trong bài Thục nhân 2 (碩人 2)

碩人 2

手如柔荑,

膚如凝脂。

領如蝤蛴,

齒如瓠犀。

螭首蛾眉,

巧笑倩兮,

美目盼兮。

* * *

Thục nhân 2

Thủ như nhu đề,

Phu như ngưng chi,

Lãnh như tù tề,

Xi như hồ tề,

Tần thủ nga my.

Xảo tiếu thiên hề!

Mỹ mục phán hề!

* * *

Dịch nghĩa: Người đẹp 2

Tay của nàng trắng và mềm như ngó tranh mới mọc,

Da của nàng trắng như mỡ đông lại,

Cổ của nàng cao mà trắng như hình con mọt gỗ,

Răng của nàng trắng, vuông và sắp nhau đều như hạt bầu.

Trán của nàng vuông mà rộng như trán con tằm, và lông mày nhỏ, dài, cong như râu con ngài.

Nàng cười rất khéo, trông rất đẹp ở bên khoe miệng có duyên.

Mắt của nàng đẹp đẽ, trông đen, trông trắng phân biệt long lanh.

Bạn đang đọc truyện *Trắng Lạnh Trường Bình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 4: Cương nhu tịnh trì sách

Cương nhu: cứng mềm; trì sách: rong ruổi, chạy nhanh, phi nhanh (có thể hiểu nghĩa trong chương là so tài, vờn nhau)

“Nàng ta nói không giết thì là không giết sao?” Gã võ sĩ cầm đầu nói to, “Ta tận mắt nhìn thấy yêu nữ này ra khỏi phủ công tử nên mới truy theo đến tận đây.”

“Người cũng tận mắt thấy nàng giết người sao?” Triệu Tử Phục mỉm cười nói.

Mọi người ngẩn ra, gã võ sĩ cầm đầu lại hừ nói: “Nếu không có lòng xấu, có chi lên nhập phủ công tử, cho dù không phải nàng ta ra tay thì cũng không thoát khỏi liên quan.”

“Không sai,” lúc này người tóc vàng mới nói, “Chỉ cần giao cô nương này cho chúng ta, chúng ta tự nhiên sẽ điều tra rõ chân tướng. Người thanh niên, tương lai tốt đẹp còn ở trước mặt, chớ vì một tiểu yêu nữ mà phá hủy danh tiếng.”

Triệu Tử Phục cúi đầu nhìn nữ tử trong ngực, nàng đưa tay nín chặt tay áo hắn. Triệu Tử Phục cười nói: “Danh tiếng tại hạ trước nay không so bằng ai, ngay cả gia mẫu cũng mắng tại hạ trầm mê tửu sắc, biết sai cũng không quay đầu. Chuyện hôm nay, thỉnh các vị quay về thôi.”

Người tóc vàng nặng nề hừ một tiếng: “Nếu người vẫn cứ u mê không chịu tỉnh, tại hạ nói thêm cũng chỉ vô dụng. Ta thấy chúng ta đành phải động thủ thôi.” Hắn hành động dứt khoát nhanh nhẹn, tiếng nói vừa dứt đã chậm rãi lùi từ trong ống tay áo rộng ra một món binh khí đen bóng dài chừng ba thước, nắm trong tay vô cùng nặng nề, hình dáng tựa như một cây đại thiết chùy.

Triệu Tử Phục thấy món binh khí này, trong mắt vụt qua tia kinh ngạc: “Túc hạ chính là Chu Hối Chu đại hiệp thành Đại Lương.”

Người hấn hỏi đến, chính là môn hạ của Tín Lăng quân, dùng thịt nướng đổi một lời chấp nhận, Ngũ nhạc* cũng xem nhẹ, đại hiệp Chu Hối**.

*Ngũ nhạc: năm quả núi lớn tiêu biểu ở bốn phương và vùng giữa Trung Quốc: Đông nhạc Thái Sơn, Tây nhạc Hoa Sơn, Nam nhạc Hành Sơn, Bắc nhạc Hằng Sơn và Trung nhạc Tung Sơn

“Người thanh niên thật tinh mắt.” Người tóc vàng trầm giọng trả lời, dứt khoát thừa nhận thân phận của mình.

“Thiết chùy của túc hạ cương mãnh bá đạo, quả là một món binh khí tốt hiếm có.”

“Nếu người đã biết thế, vậy tốt nhất cũng tìm một món binh khí đến đây, bằng không lão tử thắng cũng không anh hùng.” Chu Hối cao giọng nói.

Triệu Tử Phục nhìn bốn phía, lắc đầu cười: “Tại hạ chỉ có đôi tay này, trước tiên cứ thử một chút xem sao.”

“Nếu người đã khinh thường như vậy...” Chu Hối trừng hai mắt, đang định động thủ thì chợt nghe thanh âm trong trẻo của nàng quay sang nói với hắn: “Thiết chùy này cũng như con người người, ngoan cố cứng rắn. Vô luận là loại binh khí nào, gặp phải thiết chùy thì đều chịu thua thiệt. Hắn lại không phải người ngu, há có thể tùy tiện tìm đại loại binh khí để đối kháng với người, có điều...”

“Nếu người đã che chở ta, vậy cứ nghe theo ta là được,” nàng cười ngọt với Triệu Tử Phục, một bên đưa tay vào ngực hơi hơi kéo, thào ti dải màu xanh ra, đưa cho Triệu Tử Phục, “Đại thiết chùy chỉ phách chỉ cương, tự nhiên ta phải dùng vật chỉ nhu chỉ âm mới mong địch nổi.”

Triệu Tử Phục tiếp nhận thanh ti dải, vừa chạm vào tay thì thấy ấm áp lạ thường, còn mang theo một mùi hương mi vu như có như không thoang thoảng bên mũi. Nhìn kỹ lại, liền thấy một đầu ti dải gắn một mảnh bạc thật mỏng, ngân quang lấp lánh, ắt hẳn vô cùng sắc bén. Hắn vung thủ ti dải một cái, cười nói: “Cũng tốt, vậy tại hạ sẽ dùng vật này của giai nhân, xin tiếp cao chiêu của chư vị.”

Cánh tay hắn khẽ động, lòng bàn tay phóng ra một dải màu xanh, lại lập tức thu về, tựa như linh dương quả giác* vô tích không thể tìm ra. Hắn mỉm

cười nói: “Nếu chư vị có thể buông tha vị cô nương này, tại hạ lập tức cúi đầu chịu thua, quyết không dám mạo phạm động thủ.”

*linh dương quái giác: linh dương treo sừng mà ngủ. Linh dương khi ngủ thường tìm một chạc cây cao, dùng cặp sừng của mình móc cố định vào cành cây, chân không chạm đất, không để lại dấu vết gì nên giúp nó tránh được kẻ thù và các mối nguy hiểm. Ý ở đây chỉ một hành động không thể nhận thấy.

Hắn vẫn rất khách khí, năm lần bảy lượt thoái nhượng chỉ vì muốn bảo vệ nàng bình an. Nhưng hắn có thể thuận tay sử dụng đai lưng nhẹ bỗng thoải mái như thường, nếu không có công phu cực cao không thể làm được. Sắc mặt Chu Hối ngưng trọng, trầm giọng nói: “Người thanh niên, ngươi tên gì?”

“Tại hạ Triệu Từ Phục, chỉ là vô danh tiểu tốt trong thành Hàm Đan, Chu đại hiệp không cần để ở trong lòng.”

“Tốt, lão tử không khách sáo với ngươi nữa,” Chu Hối hét lớn một tiếng, “Yêu nữ này nhất định phải bắt. Đại thiết chùy của ta đây là thiên hạ chí kiên, ra chiêu vô tình, tức hạ tự lo cho tốt.”

Triệu Từ Phục nghe vậy khẽ nâng tay phải, một đầu thanh ti dài nằm trong tay hắn, một đầu rũ trên mặt đất: “Thiên hạ chí nhu, cùng thiên hạ chí kiên so tài một hồi. Chu đại hiệp, mời!”

Chu Hối lần nữa mở miệng nhắc nhở, chỉ cần giao nữ tử kia ra thì sẽ bằng lòng bỏ qua mọi chuyện. Nhưng Triệu Từ Phục mặc dù ăn nói khiêm nhường, thái độ lại kiên quyết, quyết không chịu thoái nhượng nửa bước. Chu Hối không nhiều lời vô ích nữa, lập tức hét lớn một tiếng, thiết chùy trong tay chuyển một cái đánh về phía Triệu Từ Phục.

Một tay Triệu Từ Phục ôm nữ tử, một tay khác phóng thanh ti dài xuất ra thẳng hướng thiết chùy. Thiết chùy trong tay Chu Hối trái chém phải đánh, quét ngang qua mang theo uy vũ mạnh mẽ khiến cửa gỗ của Phủ Ngộ Quán cũng chấn động kêu vang. Mà thanh ti dài trong tay Triệu Từ Phục uốn lượn xoay vòng, lúc thì bỏ xuống như côn (gậy), khi thì cuộn cuộn như tiên (roi), phóng ra thu vào, biến hóa khôn lường, vũng vàng bảo hộ hắn và nữ tử trong vòng thanh ảnh.

Chu Hối thấy Triệu Từ Phục quả thực có chút bản lĩnh, đại thiết chùy trong tay tăng thêm lực, vài chùy quét qua, tám gã võ sĩ và chương quỹ tiểu nhị trong điểm đang đứng lặng một bên vốn còn cố chống lại, lúc này không tự chủ lùi về phía sau vài bước để tránh phong mang.

Môn hạ của Tín Lăng quân, lực sĩ Chu Hối, quả nhiên danh bất hư truyền.

Nhưng vô luận hắn cương mãnh thế nào, đại thiết chùy vẫn không thể đâm thủng tiến vào màn thanh ảnh. Thanh ảnh tung bay, nhưng Triệu Từ Phục lại tĩnh như sơn nhạc (núi cao), nữ tử đứng bên cạnh hắn khoác áo lông tuyết hồ, cúi đầu dựa vào người hắn, ngay cả ngẩng đầu liếc nhìn trận chiến một cái cũng ngại.

Chu Hối lại chột quát to một tiếng, chiêu thức trong tay đột biến, đại thiết chùy hơn trăm cân vậy mà tựa như trường kiếm, nhẹ nhàng xuất kích, vừa nhanh vừa vội, phát ra âm thanh tựa như gió bắc gào thét.

Triệu Từ Phục cũng khẽ quát một tiếng, bàn tay vung lên, thanh ti dài phóng thẳng ra, tựa như linh xà di chuyển quấn lấy đại thiết chùy. Hai người đồng thời vận lực kéo binh khí trong tay về phía sau, nhưng nội lực hai người tương đương, thế trận trở nên giằng co.

Lúc này chợt nghe trong Phủ Ngộ Quán truyền ra một thanh âm nam tử nhẹ nhàng: “Hai vị, xin hãy dừng tay.” Thanh âm hắn tuy nhỏ, nhưng lại truyền vào tai mỗi người rất rõ ràng, vô cùng ôn nhu ưu nhã. Còn nàng khi nghe được thanh âm này, thân hình nhất thời cứng đờ, cắn cắn môi.

Triệu Từ Phục lập tức khẽ vung tay, thanh ti dài đột nhiên cuộn trở về khoác trên tay hắn. Chu Hối cũng đồng thời thu hồi đại thiết chùy chuôi vào trong ống tay áo, quay vào trong quán hành một lễ. Khóe miệng Triệu Từ Phục mỉm cười, nhìn Chu Hối khẽ gật đầu.

Thanh âm ôn nhu của nam tử lại vang lên: “Chuyện nơi này cứ để ta xử lý, tối nay đã phiền Chu tiên sinh cùng chư vị, thỉnh chư vị hãy quay về nghỉ ngơi trước.” Lời nói của hắn vừa nhu hòa vừa ưu nhã tôn quý, trong đó còn mang theo một luồng sức mạnh kỳ lạ khiến người khác không thể không theo.

Chu Hối nghe vậy, lại quay về phía cửa chính Phủ Ngộ Quán chấp tay một cái, rồi nhìn chòng chọc nữ tử và Triệu Từ Phục, cười to nói: “Người thanh niên công phu rất khá, đáng tiếc hôm nay đánh không đã ghiền, ngày sau có cơ hội lại cùng ngươi đánh một trận.”

“Ngày khác Chu đại hiệp đến thành Hàm Đan, tại hạ nhất định cung kính chờ đợi.” Triệu Từ Phục cười nói.

Chu Hối nghe vậy cười ha ha, không nói nhiều thêm, phi lên mái nhà, bóng dáng tức khắc biến mất. Mà tám gã võ sĩ và chương quỹ, tiểu nhị Phủ Ngộ Quán cũng không biết đã lui đi nơi nào.

“Triệu tướng quân, chi bằng vào quán trò chuyện tiếp?”

Người trong quán vừa mở miệng liền gọi hắn là Triệu tướng quân, phảng như đã biết thân phận của hắn từ lâu. Triệu Từ Phục mỉm cười nói: “Công tử thật tinh tường.”

Hắn đảo mắt nhìn nữ tử trong lòng, một đôi thu ba của nàng nhìn hắn chăm chăm, hắn khẽ cười, chỉ ôn nhu hỏi: “Có muốn vào không?”

Nàng cắn môi, nhìn vào trong quán, cúi đầu nhẹ giọng nói: “Ta không giết..... tân phu nhân của ngươi.”

**Nguyên văn: đàm sinh chính thổ nhiên nặc, Ngũ nhạc đảo khinh đích đại hiệp Chu Hối.

Mình dịch ý câu này dựa theo bài thơ ‘Hiệp khách hành’ của Lý Bạch. Bài này Lý Bạch viết về người tráng sĩ tên Chu Hối, bạn của Hầu Doanh, cả hai đều là hiền tài được Tần Lăng quân thâu nạp.

俠客行

李白

趙客縵胡纓。

吳鉤霜雪明。

銀鞍照白馬。

颯沓如流星。

十步殺一人。

千里不留行。

事了拂衣去。

深藏身與名。

閑過信陵飲。

脫劍膝前橫。

將炙啖朱亥。

持觴勸侯嬴。

三杯吐然諾。

五岳倒為輕。

眼花耳熱后。

意氣素霓生。

救趙揮金槌。

邯鄲先震驚。

千秋二壯士。

□赫大梁城。

縱死俠骨香。

不慚世上英。

誰能書閣下。

白首太玄經。

* * *

Hiệp khách hành

Lý Bạch

Triệu khách mạn hồ anh

Ngô câu srong tuyết minh

Ngân an chiếu bạch mã

Táp nạp như lưu tinh

Thập bộ sát nhất nhân
Thiên lý bất lưu hành
Sự liễu phát y khứ
Thâm tàng thân dữ danh
Nhân quả Tín lắng âm
Thất kiếm tất tiền hoành
Tương chích đạch Châu Hối
Trì Trường khuyến Hầu Doanh
Tam bôi thổ nhiên nặc
Ngũ nhạc đảo vi khinh
Nhân hoa nữ nhiệt hậu
Ý khí tổ nghệ sinh
Cứu Triệu huy kim chùy
Hàm Đan tiên chấn kinh
Thiên thu nhị tráng sĩ
Huyền hách Đại Lương thành
Túng tử hiệp cốt hương
Bất tâm thế thượng anh
Thùy năng thư các hạ
Bạch thủ Thái huyền kinh

* * *

Dịch nghĩa:

Khách nước Triệu đeo giải mũ thô sơ
Thanh Ngô câu sáng như sương tuyết
Yên bạc soi chiếu con ngựa trắng
Lấp lánh như sao bay
(Thanh gươm) mười bước giết một người
Cho nên không đi xa ngàn dặm
Làm xong việc rũ áo ra đi
Ẩn kín thân thể cùng danh tiếng
Lúc nhàn rồi qua nhà Tín Lãng quân
Cời kiếm ra để ngang trên gối
Đem chả nướng mời Chu Hối
Cầm chén rượu mời Hầu Doanh

Uống ba ly chân thành gât đầu

Năm trái núi lớn thật xem là nhẹ

Sau khi mất hoa, tai nóng bừng

Ý khí như cầu vòng trắng bốc sinh

Vung cây chùy cứu nước Triệu

Thành Hàm Đan trước tiên đã chán kinh

Hai tráng sĩ ngàn năm sau

Thanh danh lấy lừng thành Đại Lương

Dù cho chết xương cốt hiệp sĩ còn thom

Không hổ thẹn với anh hùng trên thế gian

Ai là người có thể ngồi viết sách dưới gác

Bạc đầu với cuốn kinh Thái huyền

Bạn đang đọc truyện *Trắng Lạnh Trường Bình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 5: Trong ngõ vắng gió cũng ngậm cười

Giọng nàng nhỏ như muỗi kêu, nhưng người trong quán lại nghe được, hần than nhẹ một tiếng: “Đương nhiên không phải nàng giết nàng ấy. Ta nghe bọn họ nói nhìn thấy nàng liền biết bọn họ tìm lầm người rồi. Nàng... vẫn ổn chứ?”

Nàng không trả lời, chỉ lắc đầu một cái, lại nghiêng mặt nhìn chăm chăm Triệu Tử Phục, Triệu Tử Phục ý cười dịu dàng nhìn nàng, quần chặt áo lông tuyết hồ trên người nàng hơn một chút, cất giọng cười nói: “Cũng nhờ công tử hào phóng tặng áo lông, bây giờ đã khá hơn.”

“Vậy thì tốt.” Bên trong bụi ngùi thờ dài, “Chỉ có nàng mới biết rõ chuyện của mình, sau này phải cẩn thận chút, đừng hành sự tùy tiện như vậy nữa.”

Triệu Tử Phục cúi đầu, nhẹ giọng nói bên tai nàng: “Cô có chuyện gì ư?”

Nàng cười hi hi nhìn hần, lắc đầu. Chỉ nghe bên trong lại nói: “Lúc này nàng đã có Triệu tướng quân chiếu cố, ta cũng yên tâm. Vậy ta...”

“Ngươi... chờ một chút.” Nàng trầm tư chốc lát, mới lại nhẹ giọng nói, “Công chúa Hàn quốc... Phu nhân ngươi... Lúc ta vào phủ, nhìn thấy một người đi ra từ phòng nàng ta, ta và hần có so hai chiêu, võ công của hần cao thâm, ta thực sự không thể bắt hần...”

“Nàng có nhìn thấy tướng mạo của hần?”

“Hần che mặt, nhưng không che lỗ tai,” nàng bỗng nhiên cười rộ lên, càng cười càng vui vẻ, “Ta thấy bên tai trái của hần khuyết một miếng thịt, thật giống bị chuột cắn mất.”

Triệu Tử Phục nghe nàng nói cũng bật cười. Người trong Phủ Ngô Quán hồi lâu mới thờ dài nói: “Ta hiểu rồi, cảm ơn nàng! Triệu tướng quân, nhờ người chiếu cố nàng.”

Nàng vui đầu không nói, mà Triệu Tử Phục lại ngẩng đầu mỉm cười. Chỉ chốc lát, nghe thấy bên trong truyền ra tiếng vi vu, lại thấy tiểu nhị đi ra đóng cửa chính. Triệu Tử Phục cười nói: “Hần đi rồi.”

Hai trông mắt nàng khẽ xoay chuyển, lập tức đưa tay gạt áo lông trên người xuống, trên trán trên chóp mũi đều phủ một tầng mồ hôi dày, trong suốt ướt át. Nàng nhấc tay phẩy phẩy, không ngừng quạt quạt cho mình.

Nếu trên người thật sự băng hàn như đêm đó, sao có thể nóng đến mức xuất nhiều mồ hôi như thế này?

Triệu Tử Phục cười như không cười nhìn nàng, đang định lên tiếng, nàng bỗng đem áo lông trong tay trùm lên đầu hần. Thừa dịp Triệu Tử Phục luống cuống tay chân, nàng cười khúc khích, điểm hai chân, nhún người nhảy lên, váy trắng phiêu phiêu, đang định từ trên mái nhà phóng đi.

Bỗng nhiên thân hình bị kiềm hãm giống như bị vật gì níu vào góc váy, một cỗ lực kéo lại khiến nàng trở tay không kịp, đương giữa không trung lại rơi xuống.

Trong lòng nàng vừa sợ vừa kinh ngạc, chỉ cảm thấy không biết vì sao lại ngã, đáng vẻ vô cùng nhếch nhác. Nhưng lúc nàng vừa hạ xuống, lại phát hiện mình lọt vào vòng tay của một nam tử. Ngẩng đầu nhìn một cái, lại nhìn thấy Triệu Tử Phục, hân ôm nàng, cười hì hì nhìn vị cô nương trẻ tuổi trong lòng, từ đầu xuống chân, lại từ chân lên đầu, nhìn đến mức mặt nàng đỏ rần.

Trong hẻm nhỏ vắng vẻ, không còn ngôi nhà hay cửa hàng nào khác, Phủ Ngõ Quán vừa đóng cửa, tắt đèn. Bốn phía tối đen không một bóng người, duy có vầng trăng xinh đẹp nơi chân trời tỏa ra một màn ánh sáng nhàn nhạt, tựa như đang mỉm cười nhìn hai người trên đường nhỏ.

Cô nương trẻ tuổi này có vẻ như rất xấu hổ, cúi đầu, đỏ mặt, đẩy Triệu Tử Phục ra, để mình đứng xuống đất.

Nhưng lập tức liền lao đảo vài bước, váy giống như bị buộc vào vật gì. Nàng quay đầu nhìn lại, Triệu Tử Phục chỉ cười nhìn nàng, trong tay hắn là một đầu thanh ti đại, mà đầu kia đang buộc trên góc váy nàng.

Không biết hân động tay chân lúc nào? Nàng cúi đầu, nhìn Triệu Tử Phục một cái, đưa đôi tay trắng muốt mềm mại như mầm non mới nhú tới trước mặt hắn, cười nói: “Ngươi muốn trói ta sao? Vậy hãy trói tay ta đây?”

Trong ánh mắt nàng nhìn Triệu Tử Phục dường như mang theo cả một dòng thu thủy, vừa mềm mại vừa yếu ớt; ngón tay nàng thon dài như lá hành xuân, lác lác trước mặt hắn. Triệu Tử Phục khẽ thở dài: “Cô tên là gì?”

“Ngươi muốn gọi thế nào, cứ gọi thế ấy. Chẳng qua chỉ là một cái tên mà thôi.”

“...Gọi là Nguyệt nhi nhé?” Triệu Tử Phục nhìn đôi tú hài màu trắng trên chân nàng, không chút nghĩ ngợi, cười nói.

Nàng ngẩn ra, nét mặt lộ vẻ vô cùng kinh ngạc, rồi lập tức nở nụ cười, không đáp mà hỏi lại: “Thế tên ngươi là gì? Triệu tướng quân?”

Triệu Tử Phục bấm tay đưa đến bên môi huýt một tiếng sáo, lập tức một hồi tiếng vó ngựa từ phía xa xa phá tan bóng đêm mà phi nhanh tiến đến đây, ngựa Ô Truy chạy tới trước mặt Triệu Tử Phục, đột nhiên dừng lại, nghiêng nghiêng cái cổ, cọ cọ lên vai hắn.

“Lên ngựa.” Triệu Tử Phục nhảy lên, vỗ vỗ cổ con ngựa, nhìn nàng. Nàng bĩu môi, bắt đắc dĩ dựa lưng vào thân ngựa. Triệu Tử Phục cười cười, đột nhiên một tay nắm lấy cánh tay của nàng, một tay kéo thanh ti đại trong tay, nhấc bổng nàng lên, rồi lập tức hạ xuống, ngồi trước người hắn.

Gió đêm rét mướt, màn trời tó màu trắng sáng, ngựa Ô Truy chậm rãi đi về phía bắc. Thành Đại Lương rộng lớn, bốn phía không bóng người, gió cũng ngừng, vắng lặng như chốn hoang vu, chỉ có tiếng hít thở của hai người cùng một ngựa, chìm trong bóng đêm.

Làn da lạnh lẽo của nàng dán vào cổ hắn, hơi thở phảng phất truyền vào tai hắn, trên người còn có mùi hương mi vu nhàn nhạt.

Tựa như gió xuân, nhẹ nhàng thổi tới.

Triệu Tử Phục nặng nề thở dài nói: “Cô với người ngoài đều thân thiết như thế này sao?”

“Người ngoài? Ngươi không phải là người ngoài sao?”

Triệu Tử Phục ho khan hai tiếng, nàng cười rộ lên: “Ngươi không thích sao?”

Trong lòng hắn lại nặng nề than thở, một lúc mới nghiêm túc nói: “Ta rất thích, nhưng những người khác nhất định không thích như vậy. Sau này cô gặp nam tử, chớ có làm chuyện bọn họ không thích, tránh lại dẫn tới tai vạ.”

Ánh mắt nàng sáng ngời nhìn hắn, chớp chớp, nói: “Nhưng hắn lại nói không giống với ngươi, hắn nói nam tử thiên hạ đều thích, nhưng hắn cũng bảo ta chớ có làm như vậy.”

Hắn? Triệu Tử Phục ngẩn ra, lập tức nghĩ ngay đến người vừa gặp trong quán. Hắn cúi người, cười khẽ bên tai nàng: “Ta sao có thể so với hắn, hắn là công tử nhân đức nổi danh thiên hạ, Tín Lăng quân đại danh鼎鼎; ta chưa bao giờ là chính nhân quân tử gì cả, cô muốn nghe lời người nào đây?”

Cho dù cô nghe người nào, cũng đều là đừng thân thiết với người khác. Triệu Tử Phục khẽ mỉm cười.

“Ta... chỉ nghe bà nội.” Nàng cười nói.

“Bà nội?” Triệu Tử Phục ngạc nhiên nói.

“Bà nội nói... Thiên hạ chính nhân quân tử đều không phải hạng tốt đẹp gì,” nàng nói tiếp, “Bà nội trước giờ không thèm để ý họ nói cái gì, bà muốn làm gì thì làm cái đó. Bà nội vừa xinh đẹp lại thông minh, luôn có rất nhiều người nghe lời bà.”

Nàng cũng xinh đẹp và thông minh. Tinh khiết như băng tuyết, lại phong tình yếu điệu, ngây thơ mà lại mỉa mai. Nàng chỉ nghe lời bà nội, vậy có lẽ hành vi điệu bộ của nàng, cũng là được bà nội nàng mưa dầm thấm đất?

Triệu Tử Phục cất tiếng cười to: “Không sai, bà nội cô nói đúng, cho nên ta là một người rất tốt.”

“Ngươi và hần, hần luôn nghiêm trang, ngươi luôn tươi cười...” nàng hơi nghiêng đầu nhìn hần dò xét, nét cười trên mặt càng đậm, “Nhưng các ngươi giống nhau, đều giao hoạt như lão hồ ly, đều lừa gạt tiểu cô nương ta.”

“Hần lừa cô thế nào?” Triệu Tử Phục cúi đầu nhìn nàng.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Lạnh Trường Bình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 6: Nhẹ nhàng cười gió đi mất

Nàng lại cần cần môi, quay đầu nhìn sang nơi khác. Nàng trầm mặc không nói, trong ngõ sâu gió xuân nhất thời thổi qua lạnh buốt.

“Hần và ta đều là lão hồ ly, nhưng chẳng phải đều bị tiểu cô nương này lừa...” Triệu Tử Phục cười nhạt nói.

“Ta lừa các ngươi khi nào?” Nàng khẽ cười một tiếng.

“Cô giả vờ bị thương, dụ ta xuất thủ cứu giúp, nhưng thật ra vì cô không muốn giao thủ với môn khách của hần; nếu cô đã không muốn động thủ với môn khách của hần, hiển nhiên cũng không giết phu nhân của hần, nhưng vì sao cô lại giấu diếm giúp hung thủ.”

“Ta che giấu hung thủ khi nào? Không phải ta đã nói tướng mạo tên hung thủ cho hần biết sao?”

“Nhưng cô thật sự không bắt được hung thủ à?”

“Làm thế nào ngươi biết ta bắt được hần không?” Nàng nghiêng đầu, cười nhìn Triệu Tử Phục, “Lẽ nào ngươi là con giun trong bụng ta?”

Triệu Tử Phục hít nhẹ một hơi, cười nói: “Ta không phải con giun, ta chẳng qua chỉ là một lão hồ ly...”

“Nhưng hần gọi ngươi là Triệu tướng quân...”

“Tin Lãng quân coi trọng quá thôi, tại hạ bất quá là lang quan trước điện Triệu vương.”

“Lão hồ ly, ngươi tới đây...” Nàng cười duyên ôm lấy cổ hần, ý bảo hần cúi đầu. Tóc đen lướt nhẹ qua cổ hần khiến tai hần hơi ngứa, trong tim khẽ động. Chỉ nghe nàng nhẹ giọng nói: “Ta...”

Triệu Tử Phục đang định ngưng thần lắng nghe, chợt thấy hai tay nàng đặt trên vai hần đột nhiên vỗ một cái, thân hình nhẹ nhàng bay lên. Triệu Tử Phục sững sờ, vội đưa tay nắm thanh ti đại, lúc này mới phát hiện thanh ti đại đã sớm bị nàng lên lút còi ra. Mà thân hình của nàng tựa như không có trọng lượng, mượn lực một chưởng kia tà tà bay đến tầng hai lầu các bên cạnh, cười khanh khách ngồi xuống trên mái hiên, lộ ra một đôi chân nhỏ trắng nõn như ngọc, lơ lửng giữa không trung mà lắc lư.

Nàng ngân nga cười nói: “Công phu của ngươi cao như vậy, ngay cả Chu Hối cũng khen ngợi, sao chỉ có thể làm một lang quan nho nhỏ, ấy là nhân tài không được trọng dụng. Ngươi muốn gạt ta là một tiểu cô nương không hiểu chuyện sao? Thật đáng xấu hổ?” Nàng nói xong lại đưa ngón tay ra trước mặt thổi mạnh, bầy ve ngượng thay cho Triệu Tử Phục, quả thật gây thơ hồn nhiên đến cực điểm.

Triệu Tử Phục cười to: “Được, ta không lừa cô nữa. Thật ra ta không phải lang quan của Triệu vương, nhưng cũng chỉ là một Đô úy nhỏ nhỏ mà thôi.”

“Hừ... Đô úy mà là tiểu quan sao? Huống chi trong quân Triệu khi nào thì có một Đô úy gọi là Triệu Tử Phục? Ngươi vẫn đang gạt ta?” Nàng cười khẽ một tiếng, “Ta không thèm cãi nhau với lão hồ ly nữa.”

Nàng đứng dậy, cứ như vậy im lặng đứng ở một góc mái hiên. Vầng trăng nơi chân trời tỏa ra ý cười nhân nhật, nàng đứng dưới ánh trăng, toàn thân được bao phủ trong một lớp màn sáng bạc, gió thổi vẩy sa mỏng họa nên một dáng vẻ băng thanh ngọc khiết tựa như thiên quỳ* trên cung trăng, nhẹ nhàng cười gió đi về. (*thiên quỳ: ví người con gái đẹp)

Thư yếu củ hề, lao tâm tiểu hề*.

*Sầu vương ai gỡ cho ra, nỗi lòng khắc khoải bao giờ mới khuây (câu này nằm trong bài Nguyệt xuất 1 mà mình đã chú giải ở chương trước)

Trong lòng Triệu Tử Phục khẽ động, gương cao thanh ti đại, cao giọng nói: “Ti đại của cô...”

“Ngươi thích trói người như vậy, vậy ta để lại cho ngươi trói người khác đấy.” Nàng khẽ điểm mũi chân, thân ảnh bay lên, trong nháy mắt đã biến mất. Tựa như tan vào bóng đêm, lại càng như nàng đã trở về cung trăng.

“Nguyệt nhi, tên của cô?” Triệu Tử Phục nhìn quanh bốn phía, lớn tiếng gọi.

Từ góc đông bắc xa xa truyền đến tiếng cười duyên nhẹ nhàng của nữ tử, lại có mấy chữ cuốn trôi theo tiếng cười mờ ảo gần như không thể nghe thấy theo gió thoảng qua: “Nếu ngươi còn gặp lại ta, ta sẽ nói cho ngươi biết...”

Lúc nàng đến, trăm hoa đua nở; khi nàng đi, trong lòng cô quạnh.

“Nguyệt nhi...” Triệu Tử Phục cười đưa tay vuốt ve cổ ngựa Ô Truy, lại nhìn thanh ti đại trong tay, khẽ nói: “Nguyệt nhi, sau này còn gặp lại.”

※ ※ ※ ※ ※

Lúc này sao mai mới vừa nhú lên từ phương đông, Nguyệt nhi đứng bên bến đò sông Biện phía nam thành Đại Lương, bên hông đối sang thấy một ti đại màu trắng. Tháng hai, băng trên sông Biện đã tan hết, nước xiết chảy về hướng đông, sóng gợn lăn tăn đưa đẩy đám cỏ lau bên bờ.

Tên của nàng là Nguyệt Tịch, rất nhiều người cũng gọi nàng là Nguyệt nhi. Bởi vậy khi nàng nghe Triệu Tử Phục gọi nàng như thế, mới lấy làm kinh hãi.

Tên của nàng là do bà nội đặt, đại khái bởi vì bà nội từng đọc qua một câu thơ này: Sương thân nguyệt tịch, tư tử tâm mội*.

*Sương giăng buổi sớm, trăng sáng trong đêm, lòng hoài niệm một mối tơ vương. (sương thân: buổi sớm đầy sương, nguyệt tịch: trăng trong đêm; cái này là mình chém)

Bà nội danh tự Sương Thân, nàng là Nguyệt Tịch, song ai cũng không biết bà đang tưởng niệm người nào? Mà bây giờ trong lòng của nàng, không biết thế nào lại nghĩ đến Triệu Tử Phục.

Lông mày của hắn xé lên, xéo vào tóc mai; ánh mắt của hắn tựa như biết nói, nhưng lại thường nheo lại khiến người khác không biết hắn đang nghĩ gì; môi hắn thật mỏng, khoe miệng hơi nhếch, cho dù không cười cũng tựa như đang mỉm cười.

Ánh mắt hắn nhìn nàng rất ôn nhu rất đa tình, nhưng không khiến người ta chán ghét.

Hắn rất dễ gạt, nhưng lại cũng rất khó gạt.

Hắn biết rõ mình dụ hắn tương trợ, lại vẫn xuất thủ giải vây; hơn nữa... Hắn còn dám lên lút dùng thanh ti đại của mình buộc vấy mình lại.

Nhất định hắn đã gặp qua rất nhiều rất nhiều nữ nhân nên mới biết rõ làm thế nào để đối phó với một nữ nhân...

Nguyệt Tịch bỗng nhiên cười ra tiếng, hắn... Thật sự là một người rất thú vị. Bà nội từng nói nam nhân phải thú vị mới tốt. Mà người vừa thành hôn kia, kỳ thực không phải là một người quá thú vị.

Mặt nàng nhất thời hiện lên vẻ cô đơn, vì sao lại nghĩ tới hắn? Nghĩ đến Triệu Tử Phục nàng sẽ cười, nhưng nghĩ đến người kia, nàng lại trở nên có chút không vui.

Nàng khẽ thở dài, đưa mắt nhìn dòng Biện thủy phía trước, thấy một bóng thuyền xuất hiện dập dềnh trong ánh thủy sắc, rồi từ từ hóa thành một chiếc thuyền ô bông nhỏ tiến đến gần bến đò.

Trên thuyền nhỏ, một thuyền phu ngồi ở đuôi thuyền khua mái chèo, trong lòng thuyền* có hai người, một nam một nữ đang nói chuyện. Thuyền phu thấy nàng đứng một mình bên bến đò vào giờ này, mặt lộ vẻ ngạc nhiên, cúi người xuống quay về phía hai người trong khoang thuyền thấp giọng nói mấy câu, hai người bên trong ngẩng đầu lên, cẩn thận nhìn nàng rồi quay sang nhìn nhau mấy cái. (*khoang thuyền có mái che)

Nàng kia từ trong lòng thuyền đi ra, thoạt nhìn tuổi quá ba mươi, phong tư hãy còn, khoe miệng bên trái có một nốt ruồi đen lớn cỡ hạt đậu xanh. Nàng vẫy vẫy khăn tay, nói to: “Cô nương, cô muốn đi đâu?”

Nguyệt Tịch nghe nàng hỏi, do dự chốc lát mới nói: “Ta muốn đi Vân Mông sơn.”

“Vân Mông sơn?” Nàng kia xoay người lại liếc mắt nhìn nam tử trong lòng thuyền, nam tử kia gật đầu. Nàng lập tức cười nói: “Thuyền này của chúng ta mặc dù không đi Vân Mông sơn, nhưng cũng có thể tiễn cô nương một đoạn.”

Nguyệt Tịch đang dựa trên cây, váy lụa mỏng bị gió sông thổi qua nhẹ nhàng lay động, nàng khẽ cắn ngón tay mình tỏ ra không biết nên làm thế nào. Nam tử trong thuyền nhìn thấy, lại nói khẽ với nàng kia mấy câu. Nữ tử lại cười nói: “Cô nương, sáng sớm sương dày, gió sông thổi mạnh, cô đứng ở đây, vạn nhất nhiễm lạnh thì biết làm sao?”

“Trên thuyền này của chúng ta có trà nóng, có chỗ ấm áp, cô ngồi thuyền, chúng ta không lấy một xu, ra khỏi Đại Lương cô lại đổi qua sơn lộ.”

Lời nói của nữ tử này rất có thành ý, Nguyệt Tịch ngẫm nghĩ chốc lát, rút cuộc gật đầu: “Ngươi chèo thuyền qua đây.”

Thuyền gia (người chèo thuyền) liền vội vàng chèo thuyền đến gần bến đò, nàng kia nắm tay Nguyệt Tịch kéo lên thuyền, đưa nàng vào trong ô bông. Nam tử trong ô bông độ ngoài ba mươi, tướng mạo gầy gầy mang theo vài phần ngoan độc quái gở. Hắn cười cười với Nguyệt Tịch để lộ ra một hàm răng vừa vàng vừa khấp khểnh. Nguyệt Tịch nhất thời không thích nam nhân trước mắt này, nàng xoay người dựa vào trên giường nhỏ thô sơ ngắm dòng Biện thủy cuộn cuộn bên ngoài.

Quyển 1 - Chương 7: Sông lớn dậy phong ba

Nàng kia lấy ra một chén trà từ trong bông thương, hắt nửa chén nước còn thừa bên trong đi, dùng tay lau qua rồi xách bình rót một chén trà lạnh đưa cho Nguyệt Tịch: “Ta là Ngô nương, đây là đương gia (chồng) của ta, Công Dã Thường.”

Cái chén và nước bần thế này làm sao có thể đưa lên miệng? Nguyệt Tịch không nhận chén trà, chỉ hơi nghiêng người, cười nhạt nói: “Họ kép* Công Dã, chẳng phải là danh môn vọng tộc sao?” (*họ kép: họ gồm hai chữ)

Ngô nương cầm tay của Nguyệt Tịch, nhét cái chén vào trong tay nàng, cười nói: “Đó đã là chuyện của trăm năm trước, hiện nay loạn thế, chúng ta chỉ có thể kiếm chút vốn làm ăn miễn cưỡng sống tạm.”

Nguyệt Tịch gật đầu một cái, cũng không hứng thú muốn biết bọn họ làm ăn cái gì. Thuyền càng lúc càng xa bờ, ra đến giữa dòng Biển thủy thì rẽ về phía tây. Nàng đưa một tay chống má, ngắm phong cảnh bên ngoài. Ngô nương và Công Dã Thường cũng rất thức thời, không hề quấy rầy nàng, hai người ngồi ở mũi thuyền bên kia, cách nàng rất xa.

Qua nửa canh giờ, thủy đạo trước mắt tách thành hai nhánh, một nhánh tiếp tục chảy về hướng tây, một nhánh xuôi về phương bắc, thuyền nhỏ hơi rẽ về phía bên trái, vẫn hướng phía tây mà đi. Nàng nhíu mày, đang định hỏi Ngô nương thì đột nhiên nghe phía dưới khoang thuyền truyền đến một tiếng “Cộc”.

“Tiếng gì thế?” Nàng ngạc nhiên hỏi.

“Không có gì không có gì,” Ngô nương liếc mắt nhìn Công Dã Thường, cười xòa nói, “Thuyền này cũ rồi, thỉnh thoảng có mấy tiếng động kỳ quái ấy mà...”

“Ngô nương, thuyền này đi về phía tây, như vậy cách Vân Mông sơn càng lúc càng xa rồi...” Nguyệt Tịch cau mày, lại quay đầu nhìn mặt nước, tuy rằng đây là lần đầu nàng từ Đại Lương quay về Vân Mông sơn, song đối với đường đi trên sông vẫn biết rõ. Nhưng nàng còn chưa nói hết câu lại nghe phía dưới khoang thuyền truyền đến hai tiếng “Cộc cộc”.

“Trên thuyền này có chuột sao?” Nàng cười quay đầu lại hỏi, lại thấy Ngô nương và Công Dã Thường, mỗi người cầm trong tay một sợi dây thừng đang đứng sau nàng. Thấy nàng đột nhiên quay đầu lại, Ngô nương nhất thời ngẩn ra. Công Dã Thường phản ứng nhanh hơn, không nói hai lời, vừa cầm sợi dây tiến về phía Nguyệt Tịch vừa cười gằn nói: “Quả nhiên là vệt lên cạn. Trên thuyền làm sao có chuột được? Nếu có chuột thì chẳng phải đã sớm chìm rồi sao.”

“Hóa ra là thuyền tặc à.” Mắt thấy sợi dây trong tay Công Dã Thường sắp chụp vào nàng, Nguyệt Tịch vẫn mỉm cười, chậm rãi tháo ti đái bên hông xuống. Công Dã Thường thấy nàng không hoảng hốt không vội vàng thì bắt đầu có chút do dự. Ti đái trong tay nàng phóng ra, nhẹ nhàng quấn vào cổ hắn.

Ti đái chậm rãi thắt chặt, mặt của Công Dã Thường bị ép phình ra đỏ rực, hai mắt lồi cả lên. Một tay Nguyệt Tịch kéo ti đái, nhìn Ngô nương cười nói: “Ngô nương, người nói cho ta biết, thuyền tặc các ngươi làm ăn cái gì?”

Ngô nương không ngờ nàng có võ công, mà lại chỉ cần một chiêu đã chế trụ Công Dã Thường. À thấy tình thế không ổn, lập tức vẫy vẫy tay với thuyền phu phía sau, hai người hô lên hai tiếng “Nhảy” rồi lập tức tách ra nhảy vào trong nước.

Nguyệt Tịch sững sờ nhìn tình huống trước mắt, nàng nói lòng ti đái, đưa tay cầm vạt áo của Công Dã Thường, cười nói: “Nương tử của người chỉ lo tính mạng của mình, đã bỏ chạy rồi.” Công Dã Thường ngược lại hoàn toàn bình tĩnh, chỉ cười khò nói: “Nếu nàng không chạy thì cũng sẽ rơi vào tay người. Nếu là ta, ta cũng sẽ làm thế thôi, trước phải chạy thoát thân đã.”

Lời hắn quả thật có vài phần đạo lý. Nguyệt Tịch nhất thời bật cười nói: “Thảo nào bà nội nói, tình yêu nam nữ, ân nghĩa phu thê, tất cả đều là lừa kẻ ngu si, người thông minh trước giờ chưa từng mắc lừa.” Nàng cười khanh khách, ánh mắt mềm mại nhìn Công Dã Thường: “Dưới khoang thuyền của người chứa gì?”

Nàng cười vô cùng kiều mị, thanh âm ngọt mềm, nhưng Công Dã Thường lại chỉ thấy toàn thân đổ đầy mồ hôi lạnh. Hắn không dám nhiều lời, vội vàng xóc giường nhỏ trên thuyền lên để lộ một cửa ngầm phía dưới, hắn lại nhắc cửa này lên để lộ ra đáy khoang. Nguyệt Tịch nghiêng người nhìn vào, bên trong có một nữ tử, miệng bị nhét vải bố, khuôn mặt nhếch nhác, nhưng vẫn nhận ra nàng mi thanh mục tú, dung mạo xinh đẹp.

“Chúng ta bắt người đưa đến Nhã Tú phường trong thành Đại Lương.” Công Dã Thường không dám giấu diếm, đưa tay kéo nữ tử dưới đáy khoang lên.

“Nhã Tú phường là chốn nào? Nơi uống rượu sao?” Nguyệt Tịch nhẹ nhàng lấy miếng vải trong miệng nàng xuống. Sắc mặt Công Dã Thường xấu hổ, một lúc cũng không nói gì, ngược lại nàng kia vừa nghe xong thì vội kêu lên: “Cô nương, tôi là Lữ Doanh, hắn bắt tôi vì muốn tôi bồi dưỡng nam nhân xấu

kia...”

Cô nương Liễu Doanh này thoát nhìn yếu đuối nhưng đầu óc lại tinh táo. Nàng ta vừa nghe khẩu âm và ngôn ngữ của Nguyệt Tịch khi nói chuyện thì biết nàng không phải người nước Ngụy, nên dĩ nhiên không biết Nhã Tú phường nổi danh phong trần trong thành Đại Lương, mở miệng đầu tiên báo danh tính, sau đó mờ mờ giải thích Nhã Tú phường là cái nơi thế nào.

Thế nhưng Nguyệt Tịch vẫn không hiểu gì, lại hỏi, “Thế nào là bồi những nam nhân xấu kia? Những nam nhân đó rất bẩn sao?”. Lúc này Lữ Doanh mới biết Nguyệt Tịch hoàn toàn không hiểu mấy kiểu nói phường gian này, nàng nhất thời lúng túng, chẳng biết giải thích làm sao. Lại nghe đáy thuyền rằng rắc mấy tiếng, Nguyệt Tịch hỏi: “Phía dưới còn người sao?”

Lữ Doanh nghi ngờ lắc đầu. Công Dã Thường kiểm tra qua thân thể mình rồi liếc mắt nhìn đáy khoang, nét mặt thoáng buồn lòng, nhưng lúc đứng dậy mặt lại lộ vẻ hoảng hốt, hô to gọi nhỏ: “Cô nương, không xong, không xong, nước tràn vào thuyền, sắp chìm rồi.”

Nguyệt Tịch đẩy hán, nghiêng đầu nhìn đáy khoang, quả nhiên tám ván dưới đáy bị long lên, nước ồ ạt tràn vào. Lữ Doanh kinh hô: “Cô nương, cô xem...” Nguyệt Tịch nhìn lại đã thấy Công Dã Thường đứng ở đuôi thuyền, cười nham hiểm nói: “Nếu nương từ ta không chạy, thuyền này sẽ không chìm, mà nếu thuyền này không chìm, ta sẽ không chạy được...”

Lời hán vẫn có mấy phần đạo lý.

Nguyệt Tịch nhàn nhạt liếc mắt nhìn hán, Công Dã Thường không ngờ đến lúc này mà nàng còn trấn định như thế, chỉ cảm thấy mình tựa như đánh vào một nắm bông. Hán ngưng ngưng cười rồi nhảy vào trong nước. Ngoài mấy trượng chợt thấy hán, Ngô nương cùng thuyền phụ ló đầu lên khỏi mặt nước, nhìn thuyền đã chìm phân nửa, ba người cười ha ha, lại nhanh chóng lặn đi.

“Thì ra nương từ hán tới cứu hán...” Nguyệt Tịch cười nói, “Không biết nếu bà nội nhìn thấy thì sẽ nói gì?”

Ti đáí trong tay nàng phóng ra cuốn lấy một cái chén, cái chén trên không nhất thời vỡ thành ba mảnh. Ti đáí lại tung ba mảnh vỡ lên không, từng mảnh như mũi tên bay thẳng về phía ba người trong nước. Chỉ nghe ba tiếng hự, trên mặt nước xuất hiện ba làn máu, ba người từ từ chìm xuống.

“Cô...Bọn họ...” Lữ Doanh nhìn về phía ba người kinh hô.

“Giết người đền mạng, thiên kinh địa nghĩa*.” Nguyệt Tịch mỉm cười nói, “Dù cho bọn họ không đắc thủ, cũng không thể giữ lại gây họa cho người khác.” (*thiên kinh địa nghĩa: lẽ đương nhiên, chuyện bình thường)

Bạn đang đọc truyện *Trăng Lạnh Trường Bình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 8: Lãng ba bộ sinh yên

Lữ Doanh không khỏi kinh hãi, tuy nói ba người này bắt nàng, muốn bán nàng vào Nhã Tú phường, sự việc vỡ lở lại đục thủng thuyền để hại hai người; nhưng nàng sinh tính tình lương thiện, luôn cho rằng thể gian nhân tâm hướng thiện, sai mà biết sửa nên được tha thứ. Thế nhưng, Nguyệt Tịch trong lúc đứng đây cười nói lại lấy đi ba mạng người, không lưu một đường sống. Trong lòng nàng không khỏi nghĩ Nguyệt Tịch còn đáng sợ hơn Công Dã Thường nhiều.

Nguyệt Tịch đưa tay cời dây trời trên người Lữ Doanh, nhẹ nhàng vung lên ném sợi dây đi. Nàng nói: “Cô trách ta giết bọn họ sao?”

“Mạng người do trời, cô...” Lời Lữ Doanh vừa thốt ra, lại thấy Nguyệt Tịch cười cười nhìn mình, chỉ sợ lời nói không hợp sẽ bị nàng ra tay hạ sát, trong lòng sợ hãi, lập tức nuốt những lời tiếp theo xuống dưới. Nhưng nàng lại không tự chủ được mà gật đầu. Nguyệt Tịch thấy nàng khẩu thị tâm phi*, chỉ lơ đãng cười cười. (*khẩu thị tâm phi: miệng nói một đường bụng nghĩ một nẻo)

Lữ Doanh thấy dưới khoang thuyền thể nước cuộn cuộn, đáy thuyền bị thủng một lỗ lớn dài một thước rộng ba tấc, nước tràn ngược vào trong cơ hồ chỉ trong một giây nữa sẽ xông lên mặt thuyền. Nàng vội la lên: “Cô nương, thuyền sắp chìm rồi, cô biết bơi chứ?”

Nguyệt Tịch lắc đầu, Lữ Doanh sốt ruột nói: “Vậy cô phải làm sao bây giờ? Vạn nhất xảy ra chuyện...”

“Cô không sợ sao?” Nguyệt Tịch cười nói.

“Tôi dựa vào dòng Biện thủy này đánh cá mà sống nên bơi lội thành thục. Nhưng cô làm sao bây giờ?” Lữ Doanh suy nghĩ một chút, nói, “Cô hãy ôm một tấm ván rồi theo tôi...”

“Người rồi cũng chết, ta rơi vào nước nếu chết thì chết, sợ gì?” Nguyệt Tịch lại cười rộ lên.

Nàng chẳng qua chỉ thuận miệng nói đùa một câu, nhưng lại khiến Lữ Doanh phát hoảng, trong vành mắt lệ châu đảo vòng. Lữ Doanh biết bơi nên tính mệnh tự nhiên không cần lo, nhưng nàng hoảng loạn là vì lo lắng cho Nguyệt Tịch.

Trong lòng Nguyệt Tịch không khỏi có chút áy náy, bởi vậy dịu dàng nói: “Đừng sợ, ta sẽ không chết đâu. Cô cứ đi đi, không cần quan tâm ta.”

Lữ Doanh ra sức lắc đầu, vội la lên: “Không được, sao tôi có thể...” Nhưng lời nàng chưa dứt thì toàn bộ con thuyền đã chìm xuống. Nước sông cuộn cuộn, thân thể của nàng nhất thời cũng chìm xuống.

Nàng đang định ngoi lên mặt nước thì có một cánh tay túm lấy vạt áo của nàng, kéo nàng lên. Lữ Doanh giùng giàng mở mắt ra nhìn thì thấy Nguyệt Tịch đang đứng trên mái chèo gỗ, mái chèo nổi trên mặt nước, dù nàng đứng phía trên nhưng không khiến nó chìm xuống mặt sông nửa phần. Nàng kéo Lữ Doanh lên, mũi chân điểm nhẹ một cái, mái chèo lướt về phía trước.

Mà nàng mượn điểm lực này, một tay nhấc Lữ Doanh nhảy lên. Đợi mái chèo men theo mặt sông trượt ra hai trượng, nàng lại điểm nhẹ chân một cái. Sáng sớm sương mù lượn lờ trên sông Biện, Nguyệt Tịch cứ như vậy mà vượt qua sông, nếu có người từ đằng xa trông lại, chỉ sợ sẽ cho rằng mình nhìn thấy tiên tử.

Nhưng trong lòng Nguyệt Tịch lại thầm nghĩ: nếu mình có thể bơi giỏi như phu phụ Công Dã Thường, vậy sẽ không phải phiền phức như thế này. Nàng đang định đề khí lần nữa, bất chợt cảm thấy khí huyết bất ổn, ngực đau đớn, một cổ hàn ý tự tâm tràn ra tứ chi, nháy mắt toàn thân mất hết khí lực.

Đôi mày thanh tú khẽ nhăn, trong lòng thở dài, chỉ kịp liếc mắt nhìn Lữ Doanh một cái rồi tay chân cứng đờ, nhất thời mất đi tri giác ngã vào dòng sông.

Tay nàng vẫn nắm chặt vạt áo Lữ Doanh, mặc dù Lữ Doanh bơi giỏi nhưng vì bị nàng kéo nên cũng chìm xuống theo. Vốn trọng lực kéo hai người chìm xuống, nhưng có sức nâng của nước sông nên hai người lần lượt nương nhờ lực đẩy mà ngoi lên.

Lữ Doanh vừa ngoi lên khỏi mặt nước lập tức phóng mắt nhìn quanh, vừa vận nhãn thấy xa xa hình như có một chiếc thuyền lớn từ phía đông lướt tới.

Thuyền kia tựa hồ là thuyền hàng, so với thuyền khách hơi lớn hơn, thuyền đi rất nhanh, tốc độ này nếu lấy chiến hạm Bắc Hoàng nổi danh của nước Sở để so e cũng phải nhường đường. Nhưng thuyền này cũng có vẻ giống một chiếc họa phủng*, lan can và cửa sổ trên khoang thuyền được khắc hoa sơn màu đỏ thắm, rèm che xanh biếc dùng trúc đốm để đan thành, đỏ đỏ xanh xanh hòa quyện vào nhau mặc dù có vẻ lòe loẹt song không hề tầm thường. (*họa phủng: thuyền hoa, thuyền được trang trí sắc sỡ lộng lẫy)

Lữ Doanh mơ hồ nhìn thấy trên thuyền kia có mấy người chạy tới mũi thuyền, châu đầu ghé tai chỉ về phía nàng. Trong lòng nàng vui mừng, nhưng chưa kịp kêu cứu một tiếng lại bị Nguyệt Tịch đã hôn mê kéo chìm xuống.

May mà người trên thuyền đã nhìn thấy hai người. Một người trung niên vốc người vạm vỡ gọi hai thuyền phu lại, chỉ vào hai người dưới nước, hai thuyền phu lập tức nhảy vào nước bơi về phía hai người. Chỉ chốc lát, một người túm một nữ tử, đưa hai người lên thuyền.

Người trung niên vốc người vạm vỡ nhìn người được cứu, sau khi đặt trên bong thuyền thì sai người gọi lão phu tử đã quá năm mươi đến. Lão phu tử kia vận một bộ trang phục của quân sự tiên sinh, tí mỉ nhìn hai người hồi lâu rồi mới đi vào khoang thuyền.

Ngồi trong khoang là một thanh niên chừng hai mươi, tướng mạo mặc dù không tính là tuấn mỹ, song có khí độ hào hoa phong nhã; trên tay đeo một chiếc nhẫn phi thủy xanh biếc, vận một bộ trường bào thực cẩm* màu đen quý giá, khiến hán cang lộ ra dáng vẻ tú nhả. Khóe miệng hán khẽ nhếch, như cười như không, có mấy phần ý vị tự thưởng. (*thực cẩm: gấm Tứ Xuyên)

Bên cạnh hán là hai nữ tử xinh đẹp trẻ tuổi, một người đánh đàn, một người thổi sênh*, không biết là thổi âm điệu nước nào. Điệu khúc tuy cho cảm giác là dương xuân bạch tuyết**, nhưng trong khúc lại hàm chứa sự xa xỉ, vô cùng tung bừng náo nhiệt, thật hợp với cái vẻ lòe loẹt của chiếc thuyền này.

*sênh: nhạc cụ xưa làm bằng quả bầu, khoét 13 lỗ, trong có mangan đồng thổi ra tiếng.

**dương xuân bạch tuyết: ca khúc nổi tiếng của nước Sở thời Xuân thu Chiến quốc; tác phẩm nghệ thuật xuất sắc, tác phẩm ưu tú.

Người thanh niên này không trầm trồ khen ngợi cũng không bảo dừng, chỉ thản nhiên ngồi nghe. Quân sự vội vã tiến vào nói với hán: “Thiếu chủ, Cận Nam vớt lên hai nữ tử từ dưới sông, một còn sống.”

Người thanh niên dù bận vẫn ung dung mà ngồi, không mấy may nhích động. Trong loạn thế, mệnh bách tính như cỏ rác, việc gặp người chết chỉ như chuyện thường.

“Đội nàng tỉnh, hỏi nàng là người nơi nào, cho ít tiền rồi đuổi đi. Một nữ tử cũng không dễ dàng.” Người thanh niên nói xong liền phát phát tay, ý bảo ông lui xuống dưới.

Nhưng quân sự vẫn đứng yên, sắc mặt do dự: “Thiếu chủ, còn một người, có chút cổ quái.”

Người thanh niên nhướng mày nhìn quân sự. Quân sự cung kính nói: “Một nữ tử, hình như không còn thở nhưng tâm mạch lại còn, khi chậm khi loạn, không giống người sống. Hơn nữa...”

“Hơn nữa thế nào?” Trong mắt người thanh niên chợt lóe sáng, tuy rằng vẫn ngồi vững như thái sơn, nhưng khuôn mặt nhàn nhã nhất thời trở nên cảnh giác.

“Nữ tử này toàn thân lạnh dị thường cứ như bị đông cứng thành băng, trên người bốc lên một luồng khí lạnh. Thật là không bình thường...”

Người thanh niên nghe vậy sững sốt một chút, trầm ngâm chốc lát, bỗng cười rộ lên: “Không bình thường gì chứ, ta thấy rất bình thường, để ta gấp nài ta một chút.”

“Dạ, đang ở trên bong thuyền.”

Người thanh niên lắc đầu nói: “Đưa nài vào phòng ta, cấm người bên ngoài lại gần.”

Quần sự hơi giật mình, song vẫn kính cẩn gật đầu đi ra. Sau một lúc lâu, ông lại tiến vào: “Thiếu chủ, phân phó của người đã làm xong.” Người thanh niên ngồi trầm ngâm một lát mới đứng dậy chậm rãi vào bên trong phòng.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Lạnh Trường Bình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 9: Giang hồ ngộ cố tri

Nguyệt Tịch một thân áo trắng được đặt nằm trên tịch tháp. Ánh mắt người thanh niên chỉ vừa lướt qua mặt nài một cái liền nộ nị cười đắc ý, nhưng khi thấy trên mặt nài tựa như bị bao phủ bởi một tầng sương lạnh thì lại lập tức nhủ mảy.

Hắn chậm rãi dùng ngón trỏ phải thăm dò hơi thở của nài, trong nháy mắt lại trượt xuống đặt trên cổ tay nài. Không có hơi thở, mạch đập hỗn loạn, như có như không. Hắn lại nhìn Tịch Nguyệt từ trên xuống dưới, bỗng vươn hai ngón tay, tìm tòi bên hông nài lấy ra một hộp gỗ nhỏ.

Hộp gỗ này nhìn rất bình thường, ngay ngắn vuông vức, giữa mặt hộp khắc một chữ Triện cổ* “Thái”. Người thanh niên không biết nhấn một cái thế nào, nắp hộp bật mở, lập tức một mùi hương mi vu cực nhạt tràn ra. Bên trong hộp được lót bởi một tấm lụa trắng, phía trên đặt một viên thuốc màu đỏ to cỡ ngón tay út. (*chữ Triện: một kiểu chữ Hán)

“Chỉ còn một viên sao?” Hắn hơi giật mình, rồi hừ lạnh nói, “Bất cần tính mệnh mà xuống núi, đáng đòi người chịu khổ?”

Hắn lấy viên thuốc nhét vào miệng Nguyệt Tịch, rồi cất hộp vào trong ngực mình. Thân hình hắn bất động, xuất thủ ung dung thông thả, hai tay từng chút từng chút chậm rãi điếm qua mười bốn huyệt Dương Duy và tám huyệt Âm Duy trên người Nguyệt Tịch, hồi lâu mới thu tay, không kim được mà thở hỗn hển.

Mùi hương mi vu thoang thoảng thoát ra từ người Nguyệt Tịch trong nháy mắt tràn ngập căn phòng. Nét mặt người thanh niên bày vẻ khinh thường, lại không tự chủ hít sâu một hơi. Chốc lát thì thấy Nguyệt Tịch cau mày, từ từ mở mắt ra.

Ánh mắt nài đen trắng rõ ràng, thanh khiết tĩnh lặng như làn thu thủy. Vừa rồi nài nằm nơi đó, toàn thân lạnh buốt như băng, mà lúc này chỉ mới chớp chớp đôi mi thật dài, đột nhiên lại hóa hoạt sắc sinh hương*. (*hoạt sắc sinh hương: ý ẩn dụ hình dung nhan sắc xinh đẹp điếm lệ của phụ nữ)

Nguyệt Tịch ngồi dậy dựa vào trên tịch tháp, ánh mắt mềm mại nhìn người thanh niên trước mặt. Hắn cũng đang nhìn nài, nhưng nét mặt bày ra vẻ khinh thường.

“Tiểu sư huynh...” Nài bỗng nhiên vui mừng gọi một tiếng, đưa hai tay ôm người thanh niên, “Cận Vi, là người thật à?”

Người thanh niên liền đẩy nài ra, hồ hững nói: “Người tự xuống núi, hay bị lão bắt tử trực xuất như ta?”

Nguyệt Tịch cúi đầu, một lát mới nói nhỏ: “Ta lên xuống núi, sư phụ không biết.”

“Lão bắt tử còn chưa chết sao?” Cận Vi ngồi xuống bên tháp, lạnh lùng nói.

“Tiểu sư huynh...” Nguyệt Tịch oán trách trừng hắn một cái, “Người học trộm Huyền giám công, phạm vào tội kỵ của bản môn, sư phụ chỉ trực xuất người khỏi Thái Nhất môn; nhưng người còn mượn gió bẻ măng, lấy luôn y kinh ‘Trường tang’ của sư phụ. Người làm sai, còn dám bắt kính với sư phụ?”

“Giám huyền công khó luyện dễ phá, ta mà muốn học, nói không chừng giống người lúc này, thiếu chút nữa chết đuối dưới sông...” Cận Vi cười nói.

“Vậy vì sao người còn học trộm?” Nguyệt Tịch ôm hắn cười hỏi.

Lần này Cận Vi không đẩy nài ra nữa, nị cười cứng đờ: “Lão đã giấu giếm, chẳng lẽ ta không thể học trộm?”

“Người còn trách sư phụ.” Nguyệt Tịch khẽ nói, “Trước đây chính người từng nói, sư phụ vốn muốn truyền võ công cho người, nhưng người lại không thích tập võ, chỉ thích thuật kỳ hoàng, cho nên mới học y không học võ.”

“Ta nói khi nào? Trước giờ ta chưa từng nói như vậy.” Cận Vi vừa tức vừa bực, kiên quyết phủ nhận.

Nguyệt Tịch thấy hấn then quá hóa giận, trái lại bật cười: “Chưa nói thì chưa nói, nào bé ngoan, ngàn vạn lần đừng khóc đấy.”

Nàng gọi Cận Vi là sư huynh, tuổi tác lại nhỏ hơn hấn, nhưng lúc này lại giống như trường tử đang dỗ dành hấn. Giữa hai người giống như những đứa trẻ, hồ đồ cùng một giuộc.

Cận Vi vừa lúng túng vừa bất đắc dĩ, lại không phát tác ra được. Hấn miễn cưỡng cười hai tiếng, đưa tay vuốt vuốt tóc Nguyệt Tịch: “Nha đầu chết tiệt, làm gì để roi xuống sông?”

“Huỳnh giám công của ta vừa luyện đến chỗ trọng yếu, mấy ngày nay vừa đúng kỳ hạn công tán nên mới roi xuống nước.”

“Ngươi bày cái vẽ vớ vẩn ấy với ta làm gì?” Cận Vi không nhịn được nói to, “Rõ ràng biết luyện công cần phải bế quan, không ngoan ngoãn ở trên núi lại mò xuống núi tìm chết?” Tuy hấn nói năng cay nghiệt, song Nguyệt Tịch không coi là thật, chỉ cúi đầu thấp giọng nói: “Ta đâu có biết...”

“Hừ! Ngươi không biết thì ai biết? Còn nữa, trong cơ thể ngươi có một luồng chân khí không phải là công phu của Thái Nhất môn. Có người chữa thương cho ngươi phải không?”

Nguyệt Tịch nhất thời nhớ tới sự cấp tòng quyền* lần đó, lúc ở Di sơn thỉnh Triệu Tử Phục khai thông chân khí cho mình, liền gật đầu. (*sự cấp tòng quyền: việc gấp phải tùy cơ ứng biến)

“Người nọ công phu dù tốt nhưng không biết phương pháp điều trị của Thái Nhất môn, làm nhiều công ít, cho nên ngươi mới bị phát tác lại lần nữa, không những thế còn roi xuống nước.” Lời nói dứt khoát trôi chảy giống như hấn tận mắt chứng kiến tất cả mọi chuyện, hơn nữa còn nói rất hưng phấn, đang định tiếp tục châm chọc Tịch Nguyệt mấy câu, nhưng khi quay đầu thấy người nàng ướt nhẹp thì trong lòng lại không đành lòng, thờ dãi nói, “Âm dương thất hành này tính cực hàn, nếu nhất thời không chịu đựng được, tính mệnh sớm tối nguy hiểm, sao ngươi lại hồ đồ như vậy?” Hấn nói một hồi lâu với Nguyệt Tịch, châm chọc mĩa mai không ngừng, tới lúc này trong lời nói mới hơi lộ ra một chút dịu dàng.

Nguyệt Tịch chỉ cười cười, nhẹ giọng nói: “Sống chết do trời, chết thì chết, có gì đâu.”

“Có ta ở đây, ngươi chết thế nào được?” Cận Vi cười nói, “Dù bản lĩnh ta không cao, nhưng có ‘Trường tang’ trong tay thì vẫn có thể tạm thời cứu ngươi.”

“Cứu được một lúc, sao cứu được một đời? ‘Mi tâm hoàn’ vừa rồi cũng đã dùng hết, nhưng vẫn còn một cửa ải ‘Huyết trùng’ chưa qua, nếu không qua được, không biết còn phiền toái gì? Chẳng lẽ ngươi định trông chừng ta mỗi ngày sao?”

“Đương nhiên ta có thể,” Cận Vi cười ha ha nói, “Ngươi cứ ở lại đây, có ta, đảm bảo ngươi vô sự.”

“...Ta bồi tiểu sư huynh một tháng, ngươi sẽ đưa kinh ‘Trường tang’ trả lại cho sư phụ, thế nào?” Nguyệt Tịch cười nói.

“Mơ mộng hão huyền!” Cận Vi cười nhạt, bấm ngón tay tính toán, “Coi như ta giao kinh ‘Trường tang’ cho ngươi đi. Vớt ngươi từ dưới sông lên, chữa thương cho ngươi, trước sau cứu mạng ngươi hai lần, hai kiện công đức gộp vào một chỗ, ngươi không những phải giao lại ‘Trường tang’ cho ta, còn phải sao lại một quyển ‘Huỳnh giám lục’ cho ta.”

Nguyệt Tịch nghe tiếng đàn biết ngay nhã ý, lắc đầu cười nói: “Tiểu sư huynh, ngươi tính toán tinh khôn như vậy thì còn học võ công làm gì? Đổi sang buôn bán đi thôi.”

“Không nhọc ngươi quan tâm, ta từ lâu bỏ võ theo thương, hôm nay đang làm chút buôn bán nhỏ. Ngươi cứ an tâm ở đây, ta đảm bảo ngươi ăn ngon uống say, suốt đời không lo cơm áo.” Cận Vi cười nói.

“Ngươi sao có thể giữ được ta? Ta chỉ cần bắt ngươi, ngươi sẽ phải để ta đi...” Nguyệt Tịch cười nói xong câu này, bàn tay khẽ lật, đang muốn xuất lực chế trụ Cận Vi, nhưng vừa vận khí, ngực liền đau đớn, toàn thân vô lực.

Nàng ngẩn ra, vội vàng giải tán nội lực, trong nháy mắt đau đớn dịu lại rồi tan đi. Nàng nhìn bàn tay mình, rồi ngẩng mắt lên nhìn Cận Vi, liền thấy hấn đang dương dương tự đắc mà nhìn nàng, hiển nhiên tình huống này đã nằm trong dự liệu của hấn.

Nguyệt Tịch chớp mắt, xoay người nhào tới trên tịch thấp, khóc thút thút nói: “Tiểu sư huynh, ngươi phong bế võ công của ta làm gì? Sợ ta ức hiếp ngươi như trước kia sao?” Xong nàng lại cười rộ lên: “Trước đây ngươi rất vô dụng, chỉ vì không trị khỏi cho một con nai nhỏ mà lén lút lau nước mắt...”

Cận Vi vốn đang rất đắc ý, bị nàng thốt ra lời này lập tức lộ vẻ mặt lúng túng đứng ngồi không yên. Hấn bĩu môi, mĩa mai nói: “Nha đầu chết tiệt, ngươi bớt lảm nhảm đi. Ta cứu ngươi, nhưng công phu của ta ngươi cũng rõ ràng, mấy huyết vị dụng sức không đến nơi đến chốn vẫn còn nguy hiểm, có điều cũng chỉ khiến ngươi trong một tháng này không dùng được võ công. Ngươi nên chấp nhận đi...”

Hấn nói xong, đứng dậy rời khỏi phòng, ‘cạch’ một tiếng đóng cửa lại: “Ngươi ngoan ngoãn ở trên thuyền này cho ta, ngoan ngoãn chép lại ‘Huỳnh giám lục’, ngày nào xong, ngày đó lại về Vân Mông sơn.”

Giải thích một chút về xưng hô trong chương này: Cận Vi và Nguyệt Tịch là sư huynh muội, nhưng vì sao không xưng huynh gọi muội mà lại là ta - ngươi?

Như trong chương, m.n có thể thấy tuy Cận Vi & Nguyệt Tịch là sư huynh muội đồng môn, nhưng hai người này khá khác khẩu nhau, gặp nhau là chỉ chóc (cộng thêm tính cách cả hai đều khá bướng và trẻ con), nhưng điều này không có nghĩa là hai người ghét nhau mà ngược lại còn rất thân thiết, xưng

ta - người ở đây kiểu như hai đứa bạn thân với nhau thì xưng tao - mày vậy.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Lạnh Trường Bình* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 10: Ngồi nhớ chuyện cũ

Nguyệt Tịch thấy hắt bóng cửa phòng, không giận cũng không hoảng hốt. Nàng nhìn cánh cửa hồi lâu rồi nhẹ nhàng tiến lên, vừa chạm tay vào cửa đã lập tức cảm thấy lạnh lẽo, cửa này vốn dĩ dùng sắt tinh luyện đúc thành, đây thế nào cũng bất động. Nàng thu tay, trầm ngâm không nói gì.

Cận Vi ra ngoài ngồi xuống, không nghe được động tĩnh bên trong lại hơi lo lắng, suy nghĩ một chút liền đứng dậy đến trước cửa phòng. Hắn đang định đẩy cửa, chợt nghe có tiếng hừ nhẹ truyền ra, hình như là co gái bên trong không cam lòng lại không thể làm gì, chỉ có thể hờn dỗi.

Hắn đưa tay đặt lên cửa, một cảm giác mát lạnh truyền vào trong lòng, hắn không tự chủ cười cười, một lát mới chậm rãi thu tay về, trở lại ngồi bên cửa sổ.

Nha đầu chết tiệt kia trước đây từng hiếp đáp hắn sao? Hắn hơi xuất thần, suy nghĩ không tự chủ bay về nhiều năm trước đây trên Vân Mông sơn. Hình như có một lần, hắn dẫn nha đầu chết tiệt kia xuống núi nghênh đón một vị bằng hữu họ Ngụy của sư phụ, hắn nhiều lần căn dặn phải kính cẩn, nhưng nha đầu kia có lẽ đã quen được hầu hạ, trong lúc giờ tay nhắc chân vẫn ngao nghể như thường, đối với bằng hữu của sư phụ cũng không chịu xưng hô đẳng hoàng, thật quá mất mặt. Nhưng đây chỉ là chuyện nhỏ, sư phụ chưa từng trách cứ hắn, có điều vì thái độ của đại sư huynh mà hắn tức giận hồi lâu, đây cũng là ức hiếp sao?

Vừa rồi nàng còn nhắc đến nai con, thế nhưng mình lại nhớ đến một chuyện khác? Thật ra chuyện như vậy trước đây rất nhiều. Hắn không nhớ rõ được chuyện nào với chuyện nào âu cũng là lẽ thường.

Trước kia...

Đĩ nhiên là khoảng thời gian tươi đẹp khi đó, hắn lẳng lặng suy nghĩ. Ký ức như dòng nước tràn về.

Trước kia, hắn nói chuyện cũng chưa ngoa như bây giờ, đối đãi với người ngoài hay với mình đều hà khắc. Hắn thích khoe tài hiểu thấu, luôn cảm thấy không thể để tiểu sư muội Nguyệt Tịch nhập môn sau mình xem thường, lại càng không cho phép bản thân để sư phụ thất vọng.

Nhưng vì sao bản thân nhất thời hồ đồ, làm chuyện mê muội, liều lĩnh học trộm Giám huyền công, bị sư phụ phát hiện. Hắn xấu hổ vô cùng, vừa sợ sư phụ quở trách, lại vừa hy vọng sư phụ trách mắng mình thật nghiêm, sau đó mọi chuyện lại như ban đầu.

Nhưng sư phụ chỉ nhẹ trách hắn mấy câu rồi trục hạ hắn khỏi Vân Mông sơn. Đến lúc này bốn phía quanh hắn tối tăm mịt mù, ngày qua ngày chỉ vì một chuyện này mà lo lắng không yên, những ngày thanh tĩnh tự tại trên Vân Mông sơn đã qua khó quay trở lại.

Tại sao lại như vậy? Là cái gì biến hắn thành như thế? Trong lòng hắn bị đè nén khó tả, gần như muốn đứng lên hét to vài tiếng, phun hết tất cả những tích tụ trong nhiều năm qua. Nhưng cuối cùng hắn chỉ nở một nụ cười tự giễu, thu hồi suy nghĩ, ngắm dòng Biện thủy ngoài cửa sổ. Trên bờ nhà cửa thưa dân, đoán chừng qua hai ngày nữa sẽ đến lạc ấp, sau khi dỡ hàng xuống, sẽ vòng lại đi thành Hàm Đan nước Triệu.

Nếu đại sự thành, có lẽ sẽ sớm ngày tháo gở được khúc mắc.

Chợt nghe bên trong buồng truyền đến tiếng Nguyệt Tịch cười khanh khách, lúc này hắn mới yên tâm, nét mặt chậm rãi mỉm cười. Nha đầu chết tiệt kia, vẫn như trước nói cười không có kỵ.

Hắn chỉ nghe Nguyệt Tịch đang cười, lại không biết bởi vì nàng nhớ lại bộ dạng hắn rung rung hai mắt lúc trước mới cười vui vẻ như thế. Nàng vừa cười, suy nghĩ trong đầu cũng trôi dạt về những năm đó.

Vì sao tiểu sư huynh lại học trộm Huyền giám công? Mà sư phụ dù biết, tựa hồ cũng không quá tức giận, chỉ trục xuất hắn khỏi Thái Nhất môn, bây giờ mỗi khi nhắc tới tiểu sư huynh, trong lời nói còn có ý thương xót.

Hơn nữa nghe giọng điệu của tiểu sư huynh, đối với việc luyện công hắn tựa hồ vẫn không quá dễ bụng. Đã như vậy, vì sao phải bắt nàng ở lại đây, bắt nàng chép ‘Huyền giám lục’ cho hắn?

Hai mối nghi vấn này nhẹ nhàng vướng qua lòng nàng mà cũng dễ dàng buông xuống. Nếu nàng không chịu chép ‘Huyền giám lục’, Cận Vi cũng không có cách nào ép nàng. Nhưng trong lòng nàng quả thật rất sốt ruột. Mấy năm nay thân thể sư phụ không còn khỏe như trước, bản thân mình lại âm thầm trốn đi, nếu không về kịp nhất định sẽ khiến ông lo lắng. Hơn nữa... Nếu gia gia (ông nội) nhận được tin, tìm không thấy mình, khó tránh khỏi có sóng to gió lớn.

Nhất định phải nghĩ cách sớm hỏi thăm mới được.

Nàng trằm mặt suy nghĩ một lát, trong lúc nhất thời vô kế khả thi. Có điều việc đã đến nước này, chuyện gì đến, tất sẽ đến. Nàng ghé vào cửa sổ nhỏ trong buồng nhìn ra, thấy sắc trời bên ngoài dần tối, ánh một vầng trăng cong in bóng trong nước, phản chiếu nước sông lung linh huyền ảo.

Nàng có phần chán nản, chợt nghe tiếng ‘cạch cạch’, nhìn lại thì thấy cửa phòng bị người mở ra, khuôn mặt đầy nếp nhăn của quản sự xuất hiện, trên tay ông bưng một cái bàn nhỏ, phía trên đặt một khay thức ăn và một ngọn đèn minh chúc đang tiến vào buồng.

“Cô nương, mời dùng bữa.” Quản sự cung kính nói.

Nguyệt Tịch đến ngồi trước mặt ông, thấy có một con cá, bèn la lên: “Tiểu sư huynh không nói với ông ta chưa bao giờ ăn cá sao?” Nàng lại thấy có một chén mì, cầm đũa lên khuấy loạn chén mì, sáng giọng: “Mì không là được rồi, bỏ thêm thịt hành làm gì...”

“Thiếu chủ chưa từng giao phó cái gì. Có điều ở đây còn có cháo.” Quản sự vẫn khách khí.

Quả nhiên còn một chén cháo ngô. Nguyệt Tịch thè lưỡi, lại nói: “Không ăn, cháo này thối lắm.”

Quản sự nhú mày, nói: “Còn có rau, cô nương có thể ăn...”

“Đây là rau gì đấy? Cái này là hành gừng à, ta không ăn mặn đâu đấy nhé...” Đôi đũa trong tay Nguyệt Tịch hết đâm rồi lại chọc, quấy bàn thức ăn đến loạn xì ngầu, “Ông xem ông xem, trong này bỏ quá nhiều muối, mặn quá, thế này thì ta ăn sao được?”

Cô ngay cả nếm cũng chưa thử qua, sao biết được bên trong bỏ rất nhiều muối chứ? Trong lòng quản sự than thở, không biết ma xui quỷ khiến thế nào Cận Nam lại cứu cô nương nửa sống nửa chết này lên, thiếu chủ nhà mình không hiểu thế nào lại thành tiểu sư huynh của nàng, thật là rước thêm phiền phức.

Một bên ông nghe Nguyệt Tịch oán giận, một bên mày nhăn càng sâu, thở dài nói: “Không biết cô nương ăn gì, tôi đổi lại cho cô.”

Nguyệt Tịch cười hi hi, đẩy quản sự đi đến bên tịch tháp: “Quên đi quên đi, ta không làm khó dễ ông nữa, trước cứ để đấy rồi ta sẽ ăn sau.”

Quản sự thấy nàng bỏ qua cho mình, nhất thời khóe miệng nhếch lên, chân mày giãn ra. Trong lúc ông đang bưng bàn nhỏ đặt lên tịch tháp, Nguyệt Tịch lại che miệng nhanh chân nhẹ bước mở cửa buồng chạy ra ngoài.

Nàng rón ra rón rén, chỉ lo len lén cười mà không chú ý phía trước đột nhiên xuất hiện một bức tường đen chặn lại, nàng đâm đầu vào, mũi bị đụng đau điếng. Nàng khê hô một tiếng, bưng kín mũi, ngẩng đầu thì thấy ngay Cận Vi đang cúi đầu nhìn mình, khóe miệng không kìm được cong lên, vẻ mặt cười đùa bốn cợt.

Hắn không nói gì, chỉ đưa tay chỉ vào trong phòng. Nguyệt Tịch bĩu môi, không chịu quay lại, trái lại chỉ vào bên trong oán giận nói: “Lão đầu kia toàn đem cho ta thức ăn hư thối, ta không thèm.”

Quản sự ở trong nghe Nguyệt Tịch bịa đặt, kinh ngạc nhìn Cận Vi. Cận Vi khoát tay với ông, ý bảo ông ra ngoài, lúc này mới kéo Nguyệt Tịch vào trong phòng.

“Ngươi muốn trốn sao?” Hắn lạnh lùng hỏi.

“Sao ta trốn được?” Nguyệt Tịch ngồi xuống trên tịch tháp, cười khanh khách nói, “Ta không có võ công, ra khỏi cánh cửa này cũng không thoát được sông lớn, chỉ có điều... Com này không ăn được.” Nàng lại chỉ vào đệm chăn trên tịch tháp: “Những thứ này, này, ngươi đều đã dùng qua, hôi quá, ta không muốn dùng. Ngươi đổi lại cho ta đi...”

Cận Vi nhú mày, hắn trước nay vốn ưa sạch, vật phẩm trong phòng đều được giặt giũ thường xuyên, làm sao lại có mùi hôi? Rõ ràng là nàng tìm xương trong trứng*, cần quấy phách lối. Hắn cười lạnh nói: “Được thôi, vậy đổi cho ngươi đồ ở đây khoang của mấy thuyền phu, thế nào hả?” (*nguyên văn: kẻ đàn lý diện thiếu cốt đầu, ý chỉ bói lông tìm vết)

Bạn đang đọc truyện *Trăng Lạnh Trường Bình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 11: Ta thấy còn thích nữa là!

Đáy khoang quanh năm chìm trong nước, hàng hóa chồng chất, âm u ẩm ướt, trên người những thuyền phu đều mang theo một mùi tanh mặn, hướng chỉ đệm chăn của họ. Nguyệt Tịch vừa nghe liền bịt mũi, kéo Cận Vi lại: “Không đổi không đổi nữa, tiểu sư huynh ngồi xuống đây, bòi ta ăn chút đồ nào?”

Nàng năm lần bảy lượt gây hấn sinh sự, chẳng qua muốn mượn cơ hội quan sát tình hình trên thuyền này rồi nghĩ cách rời đi. Nhưng Cận Vi hiểu rõ tính nết của nàng, sao có thể cho nàng một chút cơ hội. Nàng cũng rất thức thời, vừa thấy cục diện này thì rút cuộc cũng chịu nghe lời ngồi yên, chỉ lờ lợ kéo Cận Vi muốn nói chuyện phiếm.

Cận Vi liếc mắt nhìn com nước trên bàn rồi lớn tiếng gọi: “Cận bá...”

Quần sự Cận bá vẫn ở bên ngoài, nghe gọi thì âm thầm tiến vào. Cận Vi phân phó nói: “Dem những thứ này xuống, đưa lại hai phần mì chay là được.” Cận bá cung kính đáp lời, ngẩng đầu nhìn Nguyệt Tịch, thấy nàng cũng đang cười vô cùng yêu kiều mềm mại với ông.

Loại cô nương phiền toái này, dù cười có đẹp đến đâu cũng không thể làm người ta yêu thích. Cận bá đảo cặp mắt trắng dã, bụng com nước lui ra.

Chỉ chốc lát sau, ông và một người khác, mỗi người bưng một cái bàn nhỏ lần lượt đặt trước mặt Cận Vi và Nguyệt Tịch. Theo sau hai người là một tỳ nữ, trong tay nâng vài món hàng dẹt. Nàng đến bên cạnh Nguyệt Tịch, đặt đồ trên tay xuống, đó là một bộ y phục nữ tử màu trắng, mấy tấm vải bố cùng tơ lụa khô ráo, phồng chùng được chuẩn bị cho Nguyệt Tịch để nàng dùng sau khi tắm rửa.

Tỳ nữ đặt đồ xuống, lại quỳ rạp trên mặt đất, nói với Nguyệt Tịch và Cận Vi: “Lữ Doanh khấu tạ ân cứu mạng của cô nương.”

“Lữ Doanh...” Lúc này Nguyệt Tịch mới nhớ tới nàng, cúi đầu tỉ mỉ nhìn nàng vài lần. Buổi sáng trên thuyền nhỏ nhìn thoáng qua đã thấy Lữ Doanh mi thanh mục tú, lúc này nàng ăn mặc sạch sẽ, thay một bộ trang phục tỳ nữ trên thuyền, càng tôn thêm nét thanh tú xinh đẹp của một tiểu gia bích ngọc*.

*Tiểu gia bích ngọc: ý chỉ cô con gái trẻ tuổi xinh đẹp trong các gia đình bình thường (trái với ‘đại gia khuê tú’, ‘danh môn thực nữ’ ý chỉ các gia đình giàu có quyền quý)

Nguyệt Tịch đưa tay kéo Lữ Doanh, cười nói: “Nào phải ta cứu cô, sống chết của cô không liên quan đến ta. Muốn cảm tạ thì hãy cảm tạ tiểu sư huynh ta đây.”

“Cô nương, thiếu chủ thu nhận tôi, bảo tôi hầu hạ cô...” Lữ Doanh lại bái phục trên mặt đất lần nữa.

“Ngươi lưu nàng lại sao?” Nguyệt Tịch quay sang hỏi Cận Vi.

Cận Vi bĩu môi làm như đó không phải là ý của hắn: “Cận bá hỏi nàng, nói nàng không có nhà để về. Ta nhớ lúc ở trên núi ngươi cũng có một người hầu hạ, nghĩ ở đây ngươi cũng cần một nha đầu để sai bảo, cho nên mới giữ nàng lại.”

“Tiểu Kính và nàng sao giống nhau được?” Nguyệt Tịch cười nói.

“Tiểu Kính. A... Đúng, tên tiểu tử gốc ấy gọi là Tiểu Kính, còn ở bên hầu hạ ngươi chứ?” Cận Vi cũng cười, “Ngươi là một cô nương mà còn chịu để một tên tiểu tử hầu hạ, chẳng nhẽ một nha đầu xinh xắn thế này lại không vừa ý sao?”

“Ngươi luôn gọi hắn là tiểu tử gốc...Hắn nào có gốc.” Nguyệt Tịch hừ lạnh cười nói, “Lữ cô nương thanh tú như vậy, sao có thể để nàng làm nha hoàn của ta?”

Lữ Doanh nghe hai người mặc dù đầu vỗ mồm, lại không ngừng tán thưởng dung mạo của mình, không khỏi có chút xấu hổ. Nàng len lén ngẩng đầu, vừa lúc thấy Cận Vi đang nghiêng đầu nhìn mình. Khuôn mặt hắn nhã nhặn, tư thái tuấn nhã, khéo miệng dường như mang theo ý cười, phong thái so với tất cả nam tử nàng đã gặp qua trong làng chài hoàn toàn khác biệt. Tim nàng giật thót một cái, vội vàng cúi thấp đầu xuống.

“Quả thật có vài phần nhan sắc, ta thấy còn thích nữa là.” Cận Vi gật đầu, trong nụ cười lại thêm hai phần cợt nhả. Lữ Doanh nghe ra trong giọng nói của hắn có ý ngả nón, ngực nàng cảm thấy khó chịu, tay nắm chặt vạt áo, nhưng không biết có gì lại cảm thấy trong chốc lát như có tia vui mừng không rõ.

Chợt nghe Nguyệt Tịch ở một bên hỏi: “Lữ cô nương, lần trước cô nói Nhã Tú phường là nơi nào?”

Nàng thuận miệng hỏi cắt đứt mạch suy nghĩ đang bay bổng của Lữ Doanh, chỉ là vấn đề này hơi khó trả lời, mãi hồi lâu Lữ Doanh mới nói: “Là nơi những nam nhân kia uống rượu...”

“Đó chẳng phải tửu lâu. Vậy Công Dã Thường muốn bán cô vào tửu lâu làm tỳ nữ sao?” Nguyệt Tịch lại hỏi.

“Không phải...” Mặt Lữ Doanh đỏ bừng, nàng lại nắm chặt vạt áo, suy nghĩ một chút mới thấp giọng nói: “Nam nhân đến Nhã Tú phường đều không phải là người tốt...”

Nguyệt Tịch cười rộ lên: “Nam nhân đều không phải hạng tốt lành gì...”

Câu này bà nội vẫn thường nói với nàng. Nàng vẫn cái hiểu cái không, rốt cuộc bà nội đã gặp qua bao nhiêu nam nhân mới có thể nói như vậy? Nếu nam nhân đều không phải hạng tốt lành gì, vậy người trong thành Đại Lương kia thì sao? Trước đây từng nghe bà nội nhắc đến tên hắn, lại còn khen ngợi mấy câu.

Còn có lão hồ ly họ Triệu kia nữa... Bà nội mà gặp nhất định sẽ thấy hắn thú vị. Nguyệt Tịch nhớ đến Triệu Tử Phục, không khỏi cắn răng cười, hừ một tiếng.

Lữ Doanh không nghĩ Nguyệt Tịch sẽ nói như vậy, buồn cười nhưng vì cớ kỵ Cận Vi nên đành đưa tay bịt chặt miệng. Cận Vi liếc mắt nhìn nàng, cười trách Nguyệt Tịch: “Nha đầu chết tiệt...Lời này của ngươi là mắng ta sao?”

“Sao ta dám mắng tiểu sư huynh?” Nguyệt Tịch cười nói, “Chẳng nhẽ ngươi cũng không biết Nhã Tú phường là nơi thế nào?”

“Cao Đường chi khách, triều vân mộ vũ*. Chẳng qua là chốn kỹ nữ mà thôi.” Cận Vi cười nói, “Như vậy đã hiểu chưa?”

Nguyệt Tịch nhú nhú mày, lại cười nói: “Hiểu phân nửa. Nếu có thể đến kiến thức một lần mới rõ được.”

“Được, nếu có cơ hội ta sẽ dẫn ngươi đi coi trộm một chút.” Cận Vi thần nhiên nói, nhướn mày nhìn Lữ Doanh, nháy mắt một cái, tự là muốn nói: Ta chẳng qua là phụ họa nàng ấy thôi.

Hắn lại ngả ngón như vậy, nhưng vẻ mặt vô cùng sinh động, hơn hẳn điệu bộ phong nhã ngày thường không biết bao nhiêu. Nhất thời mặt Lữ Doanh ửng hồng lên, tim đập loạn thình thịch, lại nhin không được cúi đầu len lén cười.

Ba người trong khoang thuyền, đủ loại thần sắc. Một người hồ hững như có điều suy nghĩ, một người cúi đầu, vừa thẹn vừa mừng; mà một người khác, lại đang ra sức suy tư thế nào là triều vân mộ vũ (mây sớm mưa chiều)? Lúc này chợt nghe ngoài cửa khoang thuyền vào tiếng người quát lớn, lại nghe có người kêu lên: “Là người Phi Hồng bang...”

Lữ Doanh nghe được ba chữ “Phi Hồng bang”, nét mặt lập tức lộ vẻ sợ hãi, xoay mặt nhìn bên ngoài. Nhưng hai người trên tịch thấp vẫn đang chìm trong suy tư về chuyện của mình, dường như hoàn toàn không nghe thấy động tĩnh bên ngoài. Ngoài cửa khoang lại truyền vào thanh âm của Cận Nam: “Thiếu chủ, có một đám gọi là Phi Hồng bang lại cướp thuyền, vậy...”

“Nên làm cái gì thì làm cái đó? Việc này còn phải hỏi ta sao?” Cận Vi lạnh lùng nói.

“Chờ một chút...” Nguyệt Tịch kêu lớn, nàng nắm tay của Cận Vi, cầu khẩn nói, “Sư huynh, ta chưa thấy qua cướp hàng trên sông là thế nào, ngươi bảo bọn hắn lưu lại mấy tên để ta coi trộm một chút là cái dạng gì?”

Cận Vi ngậy người, một lát sau mới bắt đầu nói: “Thật là phiền phức, còn có gì ngươi chưa thấy qua? Không bằng nói ra một thể luôn đi?”

“Trước nay ta chỉ ở trên núi và bên cạnh bà nội, chưa thấy qua nhiều thứ lắm.” Nguyệt Tịch cười nói, “Sư huynh tốt à, biết một việc thì thêm một kiến thức, cầu ngươi cho ta coi trộm một chút đi.”

Cận Vi trầm mặc chốc lát mới nói: “Cận Nam, đã nghe phân phó của Nguyệt Tịch cô nương?”

“Dạ.” Cận Nam lên tiếng trả lời rồi đi. Chỉ nghe bên ngoài tiếng binh khí chạm nhau ‘bình bình’ ‘keng keng’ như tiếng ngọc va vào nhau, cho thấy hai bên đang giao thủ kịch liệt. Hai người trong phòng vẫn vững như thái sơn, Lữ Doanh thỉnh thoảng nhìn ra ngoài, qua một khắc đồng hồ mà thanh âm đánh nhau vẫn chưa dứt, Cận Vi hơi kinh ngạc: “Không ngờ bọn cướp này cũng có chút bản lĩnh?”

Lại sau một lúc lâu, nghe Cận Nam quát to một tiếng, tiếng binh khí bên ngoài nhất thời ngừng lại.

Thanh âm của Cận Nam lại vang lên: “Thiếu chủ, đã xử lý xong, trốn ba, lưu lại hai tên còn sống, thỉnh thiếu chủ xem qua.”

Cận Vi đẩy cửa khoang ra, Nguyệt Tịch cười kéo Lữ Doanh đi theo Cận Vi: “Đi, chúng ta đi xem náo nhiệt.”

“Bên ngoài người chết không ít, cô không sợ sao?” Cận Vi đột nhiên quay người hỏi Lữ Doanh.

Lữ Doanh bị hấn dọa, thân hình không khỏi lui về phía sau, nhưng vẫn nắm tay Nguyệt Tịch, cúi đầu không lên tiếng.

“Chẳng qua chỉ mấy người chết, sợ cái gì?” Nguyệt Tịch cười nói. Cận Vi không nói gì nữa, chỉ đưa mắt quét một vòng trên người Lữ Doanh, khẽ hừ một tiếng.

*Cao Đường chi khách, triều vân mộ vũ: ở đây chỉ chuyện ân ái nam nữ, liên quan có một điển tích thế này:

Đất Cao Đường, bên cạnh đầm Vân Mộng có hai ngọn núi là Vu Sơn và Vu Giáp thuộc tỉnh Hồ Bắc nước Tàu. Thời Chiến Quốc, vua Sở Tương Vương thường đến đây du ngoạn. Một hôm, nhà vua đến đây, say sưa ngắm cảnh, một lúc mệt mỏi mới nằm ngủ dưới chân núi Vu Sơn.

Trong lúc mơ màng giấc điệp, vua Sở mộng thấy một thiếu nữ tuyệt sắc, mặt hoa, da phấn, duyên dáng thướt tha đến bên mình, rồi cùng nhà vua chung chăn gối vô cùng thỏa thích.

Sau khi cùng giai nhân ân ái mặn nồng, vua Sở hỏi:

– Chẳng hay ái khanh ở đâu đến đây để quả nhân duyên may gặp gỡ?

Giai nhân mỉm miệng cười duyên, thưa:

– Muôn tâu thánh thượng! Thiếp là thần nữ núi Vu Sơn qua chơi đất Cao Đường, vốn cùng nhà vua có tiền duyên, nay được gặp gỡ thật là thỏa niềm mong ước. Trên thiên cung, thiếp có nhiệm vụ buổi sớm làm mây, buổi chiều làm mưa ở Dương Đài.

Nói xong, đoạn biến mất. Nhà vua chợt tỉnh dậy, cảm thấy mùi hương như còn thoang thoảng đâu đây. Mộng đẹp vợ vẫn trong trí não, nhà vua thấy luyến tiếc vô cùng. Sau sai người lập miếu thờ (tức miếu Vu Sơn thần nữ) gọi là miếu Thiên Viên.

Cảm nhớ người đẹp trong mộng, vua Sở thuật lại cho quan Đại phu Tống Ngọc nghe. Vốn là một danh sĩ đương thời, Tống Ngọc bèn làm bài phú “Cao Đường” để ghi lại sự tích Sở Tương Vương giao hoan cùng thần nữ Vu Sơn:

Tiên vương du Cao Đường

Đái nhi trú tâm

Mộng kiến nhất phu nhân viết: Vì Cao Đường chi khách,

Văn quân du Cao Đường

Nguyện tiếm chăm tịch,

Vương nhận hạnh chi

Khứ nhi tử viết: Thiếp tại Vu Sơn chi dương

Cao Khâu chi trở

Triệu vi hành vân

Mộ vi hành vũ.

Tạm dịch:

Tiên vương dạo Cao Đường

Mỗi một ngủ ngày

Mộng gặp một đàn bà nói: “Thiếp là thần nữ núi Vu Sơn,

Đến Cao Đường làm khách

Tín vua dạo Cao Đường

Nguyện dâng chăn gối”

Vua nhận yêu nàng.

Khi đi nàng nói: “Thiếp ở đỉnh núi Vu Sơn

Cao Khâu hiểm trở

Sớm đi làm mây

Chiều đi làm mưa”.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Lạnh Trường Bình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 12: Sát nhân đầu điểm địa

Thuyền lướt trên sông, mộng mang không thấy bờ, xa xa có một chiếc thuyền, buồm giương cao, hấp tấp hoảng loạn nhắm hướng đông mà chạy.

Trước mũi thuyền đã đứng mấy người đang giong cao bó đuốc, chiếu sáng mũi thuyền như ban ngày. Trên bong thuyền có vết máu loang lổ nhưng lại không thấy một thi thể, chỉ có hai người mặc áo đen bị Cận Nam và thủ hạ dùng kiếm đặt ngang trên cổ.

“Các ngươi là người Phi Hồng bang sao?” Nguyệt Tịch đánh giá bọn họ, “Vì sao muốn leo lên thuyền của tiểu sư huynh ta?”

Lời nàng vừa ra khỏi miệng, lập tức cảm thấy mình hỏi sai rồi, vội cười nói tiếp: “Xin lỗi, xin lỗi, ta hỏi sai rồi, hỏi lại lần nữa. Các ngươi... Tại sao lại muốn cướp hàng của vị thương gia họ Cận này?” Nàng chỉ sợ người ta không biết tiểu sư huynh của nàng là ai, nên đặc biệt nhấn mạnh một chữ “Thương gia họ Cận.”

“Phi...” Một gã đại hán mặt vuông nhỏ một ngụm nước miếng vào Tịch Nguyệt.

Nguyệt Tịch không mảy dè ý, đưa tay ngọc lên xoa nhẹ thái dương, trầm tư nói: “Xem ra là một người rất nghĩa khí, không biết nên dùng biện pháp gì mới tốt đây?” Nàng bỗng chuyển mắt nhìn Cận Vi, cười duyên nói: “Tiểu sư huynh, ta nghe nói trong kinh ‘Trường tạng’ có một loại dược hoàn, nếu người uống phải, muốn sống không được muốn chết không xong, toàn thân đau đớn suốt ba ngày ba đêm, ta nhớ đúng không nhỉ?”

“Người nhớ rõ thật.” Cận Vi cười đáp lời Nguyệt Tịch, “Nếu chịu đựng quá ba ngày, kinh mạch nghịch chuyển, tứ chi tàn phế. Từ nay về sau không thể hành động, chỉ đành để mọi người mặc sức trêu đùa mua vui mà thôi.”

Khuôn mặt gã đại hán mặt vuông biến sắc, gã hán tử cao gầy bên cạnh cũng run rẩy. Đới thu ba* của Nguyệt Tịch khẽ xoay, phụt cười nói: “Đừng sợ, đừng sợ, nếu các người vì quá đau đớn mà chết, hẳn nhất định sẽ an táng các người đằng hoàng; nếu không chết cũng sẽ thả các người lên một con thuyền nhỏ cho phiêu đảng giang hồ, sẽ không lưu các người lại nơi này để người khác hiếp đáp đâu.” (*thu ba: chỉ mặt long lanh của người con gái đẹp)

Lời nói tàn khốc là thế, nhưng thanh âm của nàng lại ngọt ngào dễ nghe, giọng nói mềm mại như đang dỗ dành hài tử.

“Thuyền các người ngâm nước sâu, người sáng suốt chỉ cần nhìn qua liền biết ngay thuyền này chở đầy hàng hóa. Phi Hồng bang chúng ta xưa nay dựa vào sông nước mà sống, cho nên đơn giản muốn nuốt món hàng này thôi.” Gã đại hán mặt vuông run giọng nói.

“Tiểu sư huynh...” Nguyệt Tịch lại nhìn hai người này từ trên xuống dưới, hỏi Cận Vi, “Cướp hàng trên sông cũng phải mặc y phục dạ hành sao? Nếu bọn họ không muốn để người khác biết được thân phận của mình, vì sao còn tự báo danh?”

Cận Vi nghe vậy cũng sợ một chút, Lữ Doanh cũng nhìn gã đại hán mặt vuông thêm mấy lần. Bỗng nhiên nàng quay người kéo Nguyệt Tịch, kêu lên: “Bọn họ không phải người của Phi Hồng bang...”

Nguyệt Tịch và Cận Vi ngẩn ra. Cận Nam nghiêm mặt, đang muốn mở miệng hỏi. Đột nhiên Lữ Doanh khẽ hô một tiếng nhào vào người Nguyệt Tịch, hai người đồng thời ngã xuống, chỉ nghe một tiếng “Vù”, một cây chùy thủ lướt qua vai Lữ Doanh cắm “Phập” vào trên vách khoang thuyền, ngập đến nửa cây, trên đoàn chùy còn dính vết máu.

Thì ra gã hán tử cao gầy bên cạnh vốn vẫn một mực giữ im lặng, không đếm xỉa đến trường kiếm trên cổ mà móc một thanh đoản chùy từ trong ngực ra, ý đồ ám sát Nguyệt Tịch, song lại bị Lữ Doanh nhìn thấy phá hỏng chuyện. Mà Cận Nam thấy hán xuất thủ ám sát, tay quỳnh lên, hoành kiếm cắt qua, gã hán tử cao gầy không kịp ừ hừ một tiếng, khí tuyệt thân vong.

Lữ Doanh quỳ rạp trên đất, ôm vai gắng gượng đứng dậy, vừa rồi tình thế cấp bách, nàng vô ý thức cứu Nguyệt Tịch một mạng. Bây giờ nghĩ lại mới thấy sợ, lại thấy gã hán tử cao gầy trước mặt đã bị giết, lập tức hét to một tiếng, sợ đến mức lại ngồi bệt xuống đất.

Nguyệt Tịch vẫn ngồi dưới đất, mắt nhìn chăm chú vào thanh chùy thủ của gã hán tử cao gầy một lát mới đưa tay rút ra rồi đứng dậy, dưới ánh đuốc, chùy thủ bóng loáng hệt như vừa mới được tôi ra từ lò lửa. Nàng chế trụ cổ tay của Lữ Doanh, hỏi: “Sao cô biết bọn họ không phải người của Phi Hồng bang?”

“Người của Phi Hồng bang giết người nhà tôi, trang phục bọn họ tôi còn nhớ rõ.” Lữ Doanh vẫn chưa tỉnh hồn, “Bọn họ dựa vào sông nước mà sống, chân chỉ mang giày cỏ thảo, nhưng hai người này chân lại mang giày vải, mặt trên còn dính bùn.”

Nàng luôn điềm đạm đáng yêu, không ngờ lúc cấp bách suy nghĩ lại tỉ mỉ như vậy, thật khiến người ta phải nhìn nàng với cặp mắt khác xưa. Nguyệt Tịch và Cận Vi nhìn lại chân của hai người kia, quả nhiên là giày vải, gã hán tử cao gầy nằm trên mặt đất, để giày lộ ra, đúng là có đóng một lớp bùn dày.

Người quanh năm ở trên sông đánh cướp, sao có thể dính bùn trên cạn?

Nguyệt Tịch đến trước mặt gã đại hán mặt vuông, nói: “Các người đến giết ta đúng không?”

Lời nàng chưa dứt, “Xoẹt” một tiếng, chùy thủ trong tay đã rạch một đường trên má trái gã đại hán mặt vuông: “Nói, là ai muốn giết ta?”

Cận Vi cười lạnh một tiếng, đến bên cạnh Nguyệt Tịch, đưa tay tiếp nhận chùy thủ, cũng rạch một đường lên gương mặt phải gã ta: “Là ai phái các người tới, rốt cuộc vì cớ gì?”

Gã đại hán mặt vuông đau đớn tru lên, nét mặt Nguyệt Tịch và Cận Vi mang theo ý cười, mắt lạnh nhìn gã. Cận Nam và mọi người sớm đã thành thói quen; chỉ có Lữ Doanh ở một bên đưa tay che mắt, cả người run rẩy.

“Mấy ngày trước ta từng gặp quá một gã sát nhân, là hán sai các người đến giết ta diệt khẩu ư?” Nguyệt Tịch mỉm cười nói.

Cả người gã đại hán mặt vuông run lên, kêu lớn: “Cô nương, nếu cô đã biết thì cần gì hỏi nữa. Ta rơi vào tay các người, cuối cùng cũng chết, chỉ mong cô nương cho ta chết một cách thống khoái.”

“Được, sẽ cho người chết thống khoái.” Nguyệt Tịch chỉ đưa mắt lạnh nhìn hán, Cận Vi lại lên tiếng đáp ứng. Hán tiến lên kéo tay của Lữ Doanh, nàng ta mở mắt ra, lại “A” một tiếng nghiêng đầu qua không dám nhìn.

Cận Vi đặt chùy thủ vào trong tay Lữ Doanh: “Giết hán...” Hán lạnh lùng cười, ánh mắt Lữ Doanh mờ mịt, tiếp nhận chùy thủ, kinh ngạc nói: “Tôi... Vì sao... Tôi không dám...”

“Cô không dám?” Cận Vi cười nói, “Phi Hồng bang không ai không dám giết người.”

Lữ Doanh nghe vậy, thân thể nhất thời chấn động, nàng ngẩng đầu nhìn Cận Vi, khuôn mặt hần chỉ mang theo nụ cười lạnh. Nàng lại nhìn Nguyệt Tịch, Nguyệt Tịch cau mày, mặc dù không lên tiếng nhưng vẻ mặt cũng hết sức kinh ngạc, hiển nhiên không rõ vì sao Cận Vi phải bức bách Lữ Doanh như vậy.

Lữ Doanh cúi đầu, run rẩy nghĩ muốn nhìn rõ hình dạng thanh chủy thủ trong tay, nhưng nước mắt tuôn rơi, trước mắt mờ hồ khiến cái gì cũng không nhìn thấy. Cả người nàng run rẩy, chủy thủ tưởng như muốn rơi xuống, bỗng nghe tiếng Cận Vi nói bên tai nàng: “Phi Hồng bang giết người nhà cô, cô không muốn báo thù ư?” Nhất thời lòng nàng tràn ngập hận ý, cắn răng một cái, mắt nhắm chặt, chủy thủ nắm trong tay nhắm hướng gã đại hán mặt vuông mà đâm tới.

Nhưng mắt thấy chủy thủ sắp chạm vào ngực gã, nàng lại rút tay lại. Cận Vi hừ một tiếng, nắm tay nàng đâm vào.

Bạn đang đọc truyện *Trắng Lạnh Trường Bình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 13: Mây che bích nguyệt sa

Chủy thủ này lưỡi mỏng mũi nhọn, chỉ nghe “Phập” một tiếng, chủy thủ vô thanh vô tức đâm vào ngực gã hán tử cao gầy, hần hừ một tiếng, ngoẹo đầu ngã trên mặt đất, từ đầu đến cuối không hề mở miệng nói một câu xin tha mà quy về tây phương.

Hần chết không nhắm mắt, hai mắt tròn tròn nhìn trừng trừng Lữ Doanh. Nàng ta cả kinh vội buông tay, ngã ngồi trên đất, bưng kín mặt.

Cận Vi vẫn lạnh lùng nhìn nàng chăm chăm, một lát trong mắt hơi thoáng qua một tia không đành lòng. Hắn quay người nói với Cận Nam: “Đưa nàng vào trong.” Cận Nam ôm quyền đáp lời, đưa Lữ Doanh rời khỏi bong thuyền.

Nguyệt Tịch lẳng lặng quay đầu, rút thanh chủy thủ trên thi thể ra soi dưới ánh đuốc, trong lòng thầm nghĩ: Đúng là người kia muốn tới diệt khẩu?

Đêm đó ở phủ Tín Lăng quân, nàng đụng phải gã thích khách, hần dùng vải đen che mặt chỉ lộ ra hai tai, tai trái quả thực bị khuyết mất một miếng giống như bị chuột cắn.

Nàng thấy hần ta nhảy từ trong phòng ra, chỉ so hai chiêu liền biết võ công của hần không tầm thường, bằng không sao có thể len được vào phủ Tín Lăng quân cao thủ nhiều như mây, còn giết tân phu nhân của hần.

Nàng vốn không ham chiến, nào ngờ lại nghe tiếng bước chân của bọn võ sĩ trong phủ đuổi đến. Tì đài của nàng cắt qua vạt áo trước ngực của người nô làm rơi ra một tấm bài tử, mặt trên khắc một chữ “Trịnh”, tựa hồ đã từng thấy qua ở đâu. Nàng chỉ hơi chần chờ một chút, bài tử đã bị hần ta cướp lại. Võ sĩ trong phủ bao vây đuổi theo nàng, còn hần thì dễ dàng vọt từ đầu tường chạy thoát ra ngoài.

Nàng thở dài: “Tiểu sư huynh, chuyện còn lại ngươi xử lý đi, ta mệt, muốn đi nghỉ.”

※ ※ ※ ※ ※

Sắc trời dần tối, bốn phía mây chiều kéo lại.

Nguyệt Tịch đứng trên thuyền, lúc này đã có thể trông thấy bờ sông và khu rừng liễu ở phía xa xa. Đã gần đến lạc áp, Cận Vi cho thuyền chạy chậm lại, chậm rãi dọc theo bờ bắc mà đi.

Trong rừng liễu phấp phới một lá tử kỳ vải bó xanh, trên mặt thêu ba chữ Triện cổ màu vàng: “Bích nguyệt sa”. Khi thuyền đến gần hơn có thể trông thấy lá tử kỳ cắm trên cửa sổ một tiểu lâu gần sông, bên phía ven mép sông có một thành lan can, một người trẻ tuổi vận thanh sam ngồi dựa phía trên, nét mặt lộ vẻ tươi cười lười biếng. Bên cạnh hần có mấy cô gái xinh đẹp ngồi vây quanh lò lửa, cùng hần uống rượu. Vừa nói vừa cười, tiếng cười đùa vui vẻ của nhóm nữ tử lượn lơ trên mặt sông.

Lạc áp chính là đô thành của Đông Chu. Vương thất Đông Chu tuy rằng vận số sắp tận nhưng phong lưu hỷ còn.

Nguyệt Tịch đứng trước mũi thuyền trông về phía tiểu lâu kia, cười đến hai mắt đều phát sáng, chỉ vào hỏi: “Tiểu sư huynh, đó là nơi nào?”

Cận Vi tùy ý liếc mắt một cái, hơi hột nói: “Chẳng phải là nơi mà ngươi muốn đến kiến thức đó sao?”

“Là chốn kỹ nữ mà ngươi nói đó ư?” Nguyệt Tịch cười, vỗ tay kêu lớn, “Tiểu sư huynh, ngươi nói sẽ đưa ta đi nơi ấy cho biết, ta thấy đến đó được đây.”

Thanh âm của nàng khiến không ít người trên bờ sông chú ý, ngay cả người thanh niên áo xanh cũng nghe thấy tiếng cười của Nguyệt Tịch, ngẩng đầu nhìn về phía thuyền. Khi thấy là một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp, hần chỉ cười cười nhìn nàng rồi tiếp tục uống rượu.

Cận Vi nghe vậy nhìn về phía trước, cau mày nói: “Đợi thuyền lại gần bờ hơn nữa đã.”

“Sur huynh tốt, người đáp ứng ta đi. Người nhốt ta ở chỗ này, ta muốn cũng chạy không thoát. Nếu người không đưa ta đi coi trộm một chút, ta buồn bức chết mất...” Nguyệt Tịch lớn tiếng la lên. Lữ Doanh bồi ở một bên, lần đầu nghe có cô nương sốt ruột muốn đi đến chốn ô tao như vậy, không nhịn được buông lỏng khuôn mặt cứng nhắc mấy ngày qua, khẽ nở nụ cười.

Cận Vi khẽ hừ một tiếng. Nguyệt Tịch thấy hắn vẫn không thèm để ý, liền chống tay lên mạn thuyền, nhón chân cúi người về đằng trước, nước mắt lưng tròng: “Vô công của ta đã mất, bây giờ muốn đi đâu cũng không đi được, thật không thú vị. Không bằng nhảy xuống nước này để chết đuối luôn đi. Người cũng đừng lại cứu ta làm gì, cứu một lần ta lại nhảy một lần.”

Nàng làm bộ muốn nhảy, Lữ Doanh cuống quýt vòng hai tay ôm nàng lại, quay đầu sốt ruột nói: “Thiếu chủ, người đáp ứng Nguyệt Tịch cô nương đi. Nói như vậy, nàng đến một lần sẽ biết thôi, rồi sẽ không đòi đi nữa...”

“Cô nương nó ra, nếu nó nhảy thật, vậy để ta xem nó chết kiểu gì?” Cận Vi lạnh lùng nói.

Lữ Doanh sững sốt, hơi buông lỏng tay, Nguyệt Tịch tưởng như sắp ngã xuống nước. Lữ Doanh lại vội vàng ôm nàng lại. Nguyệt Tịch vẫn khóc nói: “Người là sư huynh của ta mà lại độc ác như vậy. Bắt ta, nhốt ta, bây giờ ngay cả ta muốn chết cũng bỏ mặc...”

Thanh âm của nàng vừa cao lại trong, tiếng khóc mang theo vài phần mềm mại nũng nịu. Thuyền của Cận Vi vốn đã bắt mất, nay Nguyệt Tịch còn nhào một trận lớn như vậy khiến người trên bờ không ngừng chỉ trỏ, mấy cô gái Bích nguyệt sa đang vây quanh người trẻ tuổi kia cũng lú lú lo lo chỉ vào trên thuyền nói gì đó. Người kia trái lại vẫn ung dung uống rượu, cười cười nhìn một màn trên thuyền.

Chỉ vì muốn đến chốn yên chi thủy phần này mà nhào nhào đòi nhảy sông tự sát, thế này chẳng phải là quá càn quấy sao?

Cận Nam và Cận bá đều có chút dở khóc dở cười. Cận bá liếc mắt nhìn quanh, tiến lên thấp giọng nói: “Thiếu chủ, thuyền này vốn phải ghé vào lạc áp đồ hàng. Chi bằng người dẫn Nguyệt Tịch cô nương đi dạo đây đó một chút...”

Ông lại thấp giọng nói: “Cô nương tai thính mắt tinh, ở trên thuyền chỉ sợ bất tiện.”

Trong mắt Cận Vi bỗng lóe tia sáng, thấy thuyền càng lúc càng gần bờ, cũng sắp sửa thả neo. Hắn hơi trầm ngâm, đưa tay gõ gõ mạn thuyền: “Dừng dừng dừng, buổi tối dẫn người đi một chuyến...”

Nguyệt Tịch nghe vậy giống như tiểu hài tử ba tuổi, nét mặt thoáng chốc thay đổi cười hi hi: “Ta biết tiểu sư huynh thương ta nhất mà...” Rồi nàng quay về phía “Bích nguyệt sa” vẫy vẫy tay, cất giọng nói: “Các cô nương Bích nguyệt sa, buổi tối các cô chờ ta...”

Mấy vị cô nương nghe nàng nói như vậy đẩy đẩy nhau mà cười, cũng vẫy tay lại với nàng. Người trẻ tuổi kia cũng không uống rượu nữa, chỉ nheo mắt lại ngắm mặt sông, tựa hồ rơi vào trầm tư.

Lạc áp Đông đô nằm ở phía tây thành Đại Lương, là đất của Chu thiên tử. Ngày nay thiên tử mặc dù sa sút, song lạc áp dù sao cũng là trái tim của thiên hạ, là nơi chiến lược xung yếu. Ban ngày phố xá mua bán tấp nập, khách điểm hàng rong tập trung đông đúc. Mặc dù lúc này trời đã chập tối, mọi nhà đều đã lên đèn, nhưng vẫn loáng thoáng thấy được vẻ phồn hoa ban ngày.

Đêm lạnh như nước, trời không trăng sao, từng áng mây đen giăng kín. Gió xuân thảng hai thổi qua người đem đến cảm giác ba phần lạnh bảy phần ẩm, thật giống tính tình vị Nguyệt Tịch cô nương này của chúng ta, có lúc lạnh lẽo như lưỡi đao, nhưng đa phần lại kiêu diễm tự hoa xuân.

Cận Vi dẫn theo Nguyệt Tịch và Cận Nam chậm rãi đi dọc theo bờ sông về hướng đông, phía trước có một tòa tiểu lâu.

Tiểu lâu màu xanh biếc, bên cạnh buộc mấy con ngựa của khách nhân, trên bảng hiệu trước cửa khắc ba chữ “Bích nguyệt sa”. Lúc này tuy rằng bầu trời chỉ có mây đen, nhưng bóng đêm như nước, cùng với nền đỏ bên trên tiểu lâu chập chờn trên mặt sông phản chiếu mỗi người bên trong mặt như hoa đào. Bình thường vào những đêm có trăng, bên dòng sông uốn khúc, trăng chiếu tỏa lâu xanh biếc khiến người ta sinh ra cảm giác trắng lòng Bích sa.

“Tiểu sư huynh, đây chính là nơi buổi chiều chúng ta nhìn thấy.” Nguyệt Tịch chỉ vào ba chữ Triện cổ nói. Cận Vi liếc nàng một cái rồi đưa mắt ra hiệu với Cận Nam, ba người đi vào tiểu lâu.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Lạnh Trường Bình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 14: Kim thiên xảo thoát xác

Một tiểu nhị này thẳng mặt xếch, tay chân có vẻ vụng về đi tới.

Cận Nam kéo hắn lại, nói: “Lão Bạch kiên loại tốt nhất, mấy món ăn bằng hiệu của Bích nguyệt sa các người, gọi mấy cô nương nữa đến đây.” Nếu đã

tới chỗ như thế này, vậy nhất định phải gọi vài cô gái, Nguyệt Tịch muốn xem, thiếu chủ bồi xem, hấn Cận Nam tự nhiên cũng nhân cơ hội mà xem.

Tiểu nhị cúi đầu khom lưng liên tục vâng dạ, một lúc sau liền bùng lên một vò tử Bạch niên. Bên cạnh là một cô gái diễm dúa lẻo lết rất lẳng lơ, nàng ta lắc lắc cái mông bước đến, khi trông thấy Nguyệt Tịch thì bỗng che miệng cười khanh khách. Cận Nam trừng nàng, nàng ta chẳng thèm để ý, chỉ vẩy tay cười nói với xung quanh: “Ài da, mọi người mau đến xem, có một tiểu cô nương đến Bích nguyệt sa chúng ta này.”

Hừ, lão tử đây cũng là lần đầu lần đầu bà con gái đến chốn như này, mặt Cận Nam thoáng chốc lộ vẻ xấu hổ. Sắc mặt Cận Vi vẫn bình tĩnh như thường, ung dung xách vò rót một chén rượu. Cận Nam thấy thái độ của thiếu chủ, hậm hực cười lạnh hai tiếng. Trái lại Nguyệt Tịch lại cười hi hi nói: “Chẳng lẽ tiểu cô nương thì không thể đến đây sao?”

“Nơi này của chúng ta, chỉ cần là nam nhân, bảy tám mươi sắp chết đến nơi cũng được, mới mười mấy huyết khí phương cương cũng không sao, thậm chí cả son quý yêu quái đã thành tinh, chỉ cần có gãy gộc, đều có thể đến. Nhưng một tiểu cô nương yếu điệu như cô thì...” Nàng kia uốn éo người, tỉ mỉ nhìn Nguyệt Tịch, chắc chắn nói, “Một cô nương tươi ngon mọng nước thế này không sợ bị lão hồ ly ở đây ăn sao...”

“Thế nào gọi là có gãy gộc?” Nguyệt Tịch quay người hỏi Cận Vi. Cận Vi nhất thời ho khan một trận, Cận Nam lại lập tức phun ngụm rượu trong miệng ra.

Nàng kia cười nói: “Nếu không phải đàn bà thì đều có gãy gộc. Tiểu cô nương, ngay cả nói như vậy rồi cô còn không hiểu mà lại dám đến đây?”

“Không biết mới cần học, tiểu sư huynh, người nói đúng hay không?” Nguyệt Tịch quay sang Cận Vi cười nói. Cận Vi chỉ chăm chú uống từng chén từng chén rượu, không kiên nhẫn thúc giục: “Xem nào nhiệt xong chưa? Xem xong vậy sớm trở về ngoan ngoãn chép sách cho ta.”

Nguyệt Tịch mỉm cười, quay sang cô gái kia nói: “Cô nghe chưa, là tiểu sư huynh dẫn ta tới đây đấy chứ. Nơi này của các cô có hồ ly sao? Ở đây sạch sẽ như vậy sao lại có hồ ly chứ? Hồ ly ở đâu nào?”

“Hồ ly?” Nàng ta ngẩn ra, sau đó cười đến gập người, thật vất vả mới đứng vững, đám nữ tử bên kia tựa hồ nghe thấy náo nhiệt bên này liền xông qua đây, vây Nguyệt Tịch và nàng ta vào giữa: “A Viên, có chuyện gì buồn cười đấy?...”

“Tiểu Mai, tới đây tới đây, có thấy tiểu cô nương đến nơi này của chúng ta...”

Một đám nữ tử ríu rít cao giọng cười đùa ầm ĩ. Ngày thường các nàng mua vui chuốc cười để chiều lòng khách, hôm nay gặp được một tiểu cô nương trẻ tuổi không hiểu thế sự dễ tùy ý các nàng pha trò, lập tức mọi người đua nhau mà cười, người này truyền người kia, cơ hồ muốn náo loạn Bích nguyệt sa đến mức lật trời.

Cận Vi vẫn một mực ngồi im uống rượu, thấy các nàng ta vây quanh Nguyệt Tịch vừa lúc cho hắn thanh tĩnh một lúc. Chợt thấy hồi lâu mà vẫn không nghe thấy tiếng của Nguyệt Tịch, đột nhiên trong lòng cá kinh, “Bốp” một cái vỗ bàn đứng lên, đưa tay lôi một cô gái vây ở bên ngoài ra, nàng ta lập tức la lên: “Vị đại gia này, người làm gì thế? Đau ta...” Nhưng khi quay sang nghĩ muốn ném cho Cận Vi một ánh mắt mỉa mai hoặc, thì cả người gần như muốn treo lên người hắn.

Cận Vi đẩy nàng ta ra, lại nhìn Cận Nam một cái. Cận Nam lĩnh ý, lấy một nắm đao tề* từ trong ngực ra tiện tay ném vung vãi trên mặt đất, “Keng keng keng” thanh âm tuy nhẹ nhưng lọt vào tai đám nữ tử vô cùng rõ ràng. Đám người lập tức im bật, nhất tề quay đầu nhìn Cận Nam. (*đao tề: tiền thời Xuân Thu)

“Cô nương nào giúp đại gia nhặt lên ba đao tề, đại gia tặng nàng một.” Cận Nam cao giọng nói. Đám nữ tử vốn đứng gần Cận Nam nhất, vừa nghe lời này lập tức tranh nhau xông tới, ngồi xổm xuống tìm kiếm đao tề, có mấy người cơ trí tìm được mấy đồng liền nhét vào ngay trong ngực.

Nhưng vẫn không thấy bóng dáng Nguyệt Tịch đâu.

“Nguy rồi!” Cận Vi khẽ quát một tiếng. Đao mắt thấy cô gái tên A Viên vừa cùng Nguyệt Tịch nói chuyện đang lắc mông đi lên lầu. Cận Vi lập tức lướt tới, chụp lên một bên vai kéo nàng ta lại: “Nha đầu chết tiết kia đâu?”

“Đại gia, ở đây đều là nha đầu, ngài hỏi người nào?”

“Sư muội ta đâu?”

“A... Là tiểu cô nương kia,” A Viên lại cười khanh khách, “Chưa nói được mấy câu đã thẹn quá hóa giận mà bỏ đi, ôi, tôi chưa từng gặp qua tiểu cô nương dễ xấu hổ như vậy.”

“Nàng đi đâu?” Cận Vi lạnh lùng hỏi.

“Sao tôi biết được? Nơi này của tôi đông khách như vậy, ai rảnh rỗi thay ngài trông chừng nàng? Nói không chừng nàng vừa mất người nào nên đi theo người ta rồi...” Một khách nhân từ trên lầu đi xuống, A Viên né người tránh sang một bên, đợi người kia đến gần thì đưa thân hình dựa sát vào, ánh mắt khẽ chớp chớp, khách nhân kia cười hi hi ôm nàng đi xuống cầu thang.

“Cận Nam!” Cận Vi trầm mặt, lớn tiếng gọi.

Cận Nam ba bước thành hai đến trước mặt Cận Vi, hấn cười lạnh nói: “Lục soát trong ngoài lầu này thật kỹ cho ta. Nha đầu chết tiết kia không có võ công lại không thông thuộc đường đi, cũng không quen biết ai, ta không tin nó có thể chạy đi đâu?”

“Đạ...” Cận Nam ôm quyền, lập tức phóng xuống dưới lầu, chỉ nghe hân ta lớn tiếng quát lên hùng hùng hổ hổ xông vào từng gian phòng kiểm tra qua. Cận Vi đi thẳng lên lầu, đảo mắt một vòng, trên lầu có chừng mười gian khách phòng nhưng chỉ có hai ba gian đóng cửa. Hân cười lạnh đến trước gian phòng ở cánh bắc, một cước đá tung cửa phòng, bên trong là một đôi nam nữ ngồi trước cửa sổ đối diện sông đang uống rượu vui cười, thấy hân đá cửa tiến vào thì sợ hãi đến mức dấn người vào tường.

Cận Vi hơi mỉm cười, nhanh chóng vọt đến trước cửa hai gian phòng phía nam. Hân hơi do dự, đưa tay khẽ đẩy cửa một gian, cửa không mở, bàn tay lập tức vận kinh, then cài bên trong ứng tiếng mà gãy đoạn. Hân đẩy cánh cửa ra, nhìn thấy trong phòng đặt một tịch tháp, một nam tử trẻ tuổi vận thanh sam ngồi bên mép tháp, chần gắm trên tháp gồ lên thật cao.

Nam tử đang đưa tay vén chần gắm, nghe thấy động tĩnh thì chậm rãi thả tay xuống, xoay người nhìn Cận Vi ngoài cửa: “Vị huynh đài này...”

Cận Vi cảm thấy người này trông rất quen, nhìn vào đôi mắt kia liền nhận ra hân là người trẻ tuổi ngồi bên bờ sông uống rượu hồi chiều. Lại đưa mắt nhìn chần gắm, hình như quần một người không lộ ra mặt, chỉ có vài sợi tóc đen tán loạn trên gối, hiển nhiên bên trong là một cô gái, chần gắm hơi rung động, có vẻ cô gái này đang hơi căng thẳng.

Hân xông vào phòng muốn vén chần gắm lên. Nam tử kia đưa tay cản hân lại: “Huynh đài, Bích nguyệt sa mặc dù là nơi mua vui chuốc cười, nhưng cũng không thể vô lễ coi khinh như vậy, xin hãy thu tay lại.” Cận Vi hừ lạnh một tiếng, bàn tay phải khẽ đảo thuận lợi chế trụ tay trái của nam tử này, nhưng gã nam tử chỉ khẽ cười, bàn tay trái như linh xà, vô thanh vô tức trượt ra khỏi tay của Cận Vi.

Công phu của Cận Vi cố nhiên chẳng được coi vào đâu, mà công phu của hân, so với Cận Vi cao hơn rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Trắng Lạnh Trường Bình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 15: Đêm mưa khuấy động về tịch liêu

Cận Vi ngẩn ra, tay trái lập tức chop tới gã nam tử này, mà gã này khẽ áp hai cổ tay, xoay một vòng ngăn cản cổ tay trái của hân. Cận Vi đang định đưa tay phải tới ứng cứu, chợt người trong chần gắm khẽ vén chần, nũng nịu nói: “Sao ngài còn chưa vào? Lãng nhăng dây dưa gì nữa thế?”

Chần vừa mở lộ ra khuôn mặt của một cô gái, chính là một trong số những người bồi bên cạnh gã nam tử này hồi chiều. Nàng thấy trước tháp có hai người bốn tay đang giằng co nhau, kinh ngạc mở to hai mắt hô lên một tiếng “A”. Cận Vi và gã nam tử kia liếc mắt nhìn nhau một cái, hai người đồng thời buông lỏng tay.

Cận Vi chấp tay, đang muốn nói một câu “Đắc tội”, chợt nghe phòng bên cạnh có tiếng con gái hét lên: “Người muốn làm gì? Người đâu, người đâu, có người... ở đây có người...” Tiếng nàng chưa dứt, chỉ nghe cửa sổ “Phanh” một tiếng, lại nghe tiếng bước chân vang lên, bên ngoài hình như có người nhanh chân chạy trốn.

Cận Vi lướt đến bên cửa sổ, vỗ một chương bật tung cánh cửa. Noi theo ánh nến trong phòng mơ hồ nhìn thấy một nữ tử vận bạch y chợt lóe bên tường, ngay sau đó không thấy bóng dáng đâu nữa.

“Nha đầu chết tiệt...” Cận Vi vỗ cửa sổ một cái, xoay người nhảy xuống dưới tiểu lầu. Cửa sổ lầu dưới cũng “Rắc” một tiếng nứt toác ra, Cận Nam từ bên trong nhảy ra ngoài, hai người hợp một chỗ, rồi đuổi theo hướng nàng kia biến mất.

Gã nam tử trong phòng vẫn khí định thần nhàn, lười biếng dựa bên tịch tháp, cô gái chui ra khỏi chần gắm, liếc nhìn ngoài cửa sổ một cái rồi đóng cánh cửa lại. Gã nam tử gạt đầu, nàng bước ra khỏi phòng, nhẹ nhàng khép cửa lại rồi quay ra nói với bên ngoài: “Đừng nhìn nữa, đừng nhìn nữa, không có việc gì đâu, giải tán hết đi.”

Gã nam tử nhặt cây then cài đã gãy nửa nằm trên đất lên cài vào cửa, lúc quay người lại đã thấy một cô gái khác chui ra khỏi chần gắm, nàng nằm trên tháp, một tay chống má, một tay đưa lên nhẹ nhàng vuốt vuốt mái tóc của mình, một đôi túm tóc ba lưu chuyển, nhìn hân cười khanh khách.

Nàng cười híp mắt, cong cong như hai vành trăng non.

Gã nam tử mỉm cười nhìn nàng, một lát mới đến ngồi lại bên tháp, đưa tay vuốt tóc cho nàng.

“Lão hồ ly...” Nàng khẽ giọng nói, “Cô nương kia biết võ công ư?”

Trong Bích nguyệt sa này quả nhiên có một con hồ ly, mà nàng cũng chỉ từng gọi một nam tử là lão hồ ly.

Triệu Tử Phục cười lắc đầu: “Cô không có võ công, nếu nàng ta có, vậy chẳng phải sẽ bị sư huynh cô nhận ra?”

“Nàng ta làm thế nào để cắt đuôi tiểu sư huynh?”

“Nàng ta là một cô nương của Bích nguyệt sa, đối với đường to ngõ nhỏ chốn này rất quen thuộc. Ngược lại sư huynh cô lại không rành rẽ đường đi quanh đây, dĩ nhiên sẽ không bắt được nàng.”

Nguyệt Tịch cúi đầu cười khanh khách, lại ngẩng đầu lên, hỏi: “Vì sao người biết ta sẽ tới để an bài người đến giúp ta?”

“Cô ở trên thuyền lớn tiếng như vậy, nói tiểu sư huynh bắt nốt cô, lại bảo ta chờ cô, không phải muốn ta cứu cô sao?” Triệu Tử Phục nhìn nụ cười ngọt ngào của nàng, bỗng biến sắc, sụ mặt xuống, lạnh lùng nói: “Cô chỉ biết bảo ta giúp cô, hôm nay cô đã nằm trong tay lão hồ ly ta, chẳng lẽ không sợ ta ăn cô sao?”

Ánh mắt Nguyệt Tịch lóe lên tia bất định, cúi đầu, bày ra dáng vẻ trần đầy oan ức hoảng sợ. Triệu Tử Phục lại cười lạnh nói: “Bây giờ cô đã biết Bích nguyệt sa là chốn thế nào, cô lại còn dờ ra ở chỗ này không đi, ta sao có thể dễ dàng buông tha cô?”

Nguyệt Tịch thở ra một hơi thật dài, nước nỡ nói: “Mới ra hang hồ, lại nhập ổ sói...” Nàng đưa tay níu lấy Triệu Tử Phục, cầu khẩn nói: “Chẳng nhẽ vận khí của ta tệ đến thế sao? Cầu huynh bỏ qua cho ta...”

Nàng nói một hồi, cuối cùng không nhịn được lại cười “khanh khách”, liên tục khoát tay nói: “Không được không được, ta thật sự không diễn nổi nữa...”

Nàng cười một hồi, mái tóc lại rối tung. Trong một gian phòng của Bích nguyệt sa có một đôi cô nam quả nữ, nàng mái tóc tán loạn tựa vào tịch thấp mà cười, lại khiến nam tử trước mắt chột nghĩ đến chuyện gì đó?

Triệu Tử Phục im lặng nhìn nàng một lát, bỗng nhiên cười nhạt nói: “Trước giờ cô vẫn có dáng vẻ này với người ngoài sao?”

Lời này mấy ngày trước hắn đã từng hỏi qua, hôm nay lại hỏi một lần nữa. Nguyệt Tịch cười, cũng trả lời y vậy: “Người không thích ư?”

“Cô cũng thế này đối với hắn ư?”

Hắn? Nguyệt Tịch ngẩn ra, bỗng nhiên hiểu được hắn là chỉ người nào.

Sắc mặt và tâm trạng của nàng nhất thời đều âm trầm, so với mây đen ngoài cửa sổ có vẻ còn nặng hơn mấy tầng. Nàng mặc kệ đây là bên trong gian phòng của Bích nguyệt sa, mặc kệ Triệu Tử Phục đang ngồi bên cạnh thấp, nàng lặng lẽ trở mình một cái quay vào phía trong, đưa lưng về phía hắn, không hề lên tiếng.

Chấn gấm bao lấy thân thể mỏng manh của nàng, tóc đen phủ trên chấn, ánh nến chập chờn lúc sáng lúc tối. Nơi này màn trướng âm áp, có sao thân ảnh của nàng lại có vẻ cô đơn lạnh lùng như thế?

Có lẽ nỗi buồn của nàng chọc ngửa mây đen, ngoài cửa sổ từng giọt mưa tí tách tí tách bắt đầu nhỏ xuống, đập vào cửa sổ, tiếng lách tách vang lên càng lúc càng dồn dập. Triệu Tử Phục dựa bên thấp nhìn bóng lưng của nàng, nghe tiếng mưa bên ngoài, đột nhiên cảm thấy mỗi tiếng rơi như đánh vào tim mình, tí tách tí tách, từng giọt đều khiến tim hắn chua xót.

Hắn lại chỉ vì một cô gái mới gặp mặt vài lần mà chua xót?

Hắn đưa tay đặt lên vai Nguyệt Tịch, cúi người xuống, khẽ nói bên tai nàng: “Nguyệt nhi...”

Nguyệt Tịch vẫn trầm mặc không nhúc nhích, không lên tiếng. Hắn thở dài, càng dịu dàng dỗ nàng: “Nguyệt nhi, ta sai rồi, vừa rồi ta không nên hỏi cô như vậy...”

Nhưng Nguyệt tịch vẫn ngẩn ngơ mất hồn, người nọ tựa hồ cũng từng ôn nhu nói với nàng như vậy: “Nguyệt nhi, nàng sẽ chờ ta chứ?” Nàng chẳng biết thế nào, chột thấy cổ họng nghẹn ngào, lại nhắm hai mắt lại.

Triệu Tử Phục thở dài, ngồi xuống bên cửa sổ, mở cửa ra nhìn từng giọt mưa xuân róc rách trên mái nhà. Trong ngõ hẻm dưới lầu, vài người đi đường đang đứng núp mưa dưới mái hiên.

Mưa – rơi trên người, chỉ cần tìm chỗ trú là xong. Nhưng mưa – rơi trong lòng, tránh thế nào cũng không thoát.

Mưa dần dần nhẹ hạt. Bên ngoài cửa sổ hàng liễu tơ ven bờ sông đương độ lớn, mưa xuân vẫn còn nhích nhích, trong thành truyền đến tiếng canh lậu* không dứt, càng lúc càng xa, vang vọng trong đêm xuân tĩnh lặng. Mà nàng bọc trong chấn gấm đưa lưng ra ngoài, không biết có phải vì nàng không muốn nghe tiếng lậu này, hay ngay cả chính nàng cũng không rõ tâm tư của mình, muốn ngăn cách với bên ngoài? (*canh lậu: đồng hồ nước)

“Nguyệt nhi, cô tên là gì?” Triệu Tử Phục rốt cục lại chịu mở miệng hỏi nàng.

Nàng nói nếu hắn gặp lại nàng, nàng sẽ nói cho hắn biết tên mình. Nhưng nàng thực sự không ngờ gặp lại hắn nhanh như vậy.

“Đã biết gọi Nguyệt nhi, còn hỏi làm gì nữa?” Nguyệt Tịch lạnh lùng đáp.

Triệu Tử Phục cười cười, không nói gì nữa. Hắn luôn biết lúc nào nên nói, nói cái gì, làm chuyện gì.

Nguyệt Tịch quay đầu, nhìn mặt hắn, bỗng “Xì” một tiếng nỡ nụ cười: “Nể tình người giúp ta, ta sẽ nói cho người.”

“Ta là Nguyệt Tịch, trăng sáng giữa đêm Nguyệt Tịch.”

Hắn cười nhạt, lại hơi thở dài. Tên của nàng, chẳng phải hệt như tâm nguyện của hắn: “Ánh trăng non xinh đẹp giữa màn trời, nếu hằng đêm đều có thể treo bên người như ánh, được vậy thì tốt biết bao?”

Nguyệt Tịch hơi ngần ra, cũng không biết hắn đang lý giải là tên nàng hay là tâm tư hắn. Có điều nàng bỗng dưng nhớ tới câu nói kia của bà nội: Sương thân nguyệt tịch, tư tử tâm mộ. Hai câu này hoàn toàn không giống nhau, nhưng trong lời nói đều mang theo nỗi niềm chờ đợi một mối tình tự, trong lòng đều hoài niệm một người, còn cả một ánh trăng sáng nhô cao giữa bầu trời đêm.

Là một đêm như thế nào, mới có thể khiến bà nội tư tử tâm mộ? Lại là một ánh trăng non ra sao, mới khiến hắn nhớ mãi không quên?

Nàng chưa kịp suy nghĩ sâu xa, chỉ khẽ gật đầu: “Ngươi nói vậy, thì vậy thôi.”

“Cô thật sự không sợ lão hồ ly ta ăn cô sao?”

Bạn đang đọc truyện *Trăng Lạnh Trường Bình* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 16: Gió thổi nền lay chập chờn

“Không phải ngươi nói mình là một người đại tốt sao?” Nguyệt Tịch hỏi ngược lại.

Thật kỳ lạ, từ lúc gặp nhau cho tới bây giờ nàng chưa từng cảm thấy hắn sẽ làm hại nàng. Đúng, hắn không giống một chính nhân quân tử, nhưng lần đầu tiên gặp hắn nàng lại biết hắn sẽ đối tốt với mình.

Nguyệt Tịch nở nụ cười nhìn hắn, cười đến hai mắt cong cong như hai vành trăng non mới nhú. Hắn cũng cười, cười đến khóe mắt hơi nhếch lên, hắn biết nàng còn chưa nói hết.

“Hồ ly, ta muốn đến Vân Mông sơn, ngươi tiễn ta một đoạn nhé?” Nguyệt Tịch nhẹ giọng nói.

Vân Mông sơn là một nhánh của dãy Thái Hành sơn, đường đi ngoằn ngoèo khúc khuỷu. Mà bây giờ nàng đang bị mất võ công, Cận Vi thì đang tìm nàng, cộng thêm có người muốn giết nàng; nếu một mình tùy tiện quay về, trên đường ắt gặp nguy hiểm. Nhưng có hắn cùng đi với nàng, nhất định sẽ rất thú vị.

“Vân Mông sơn...” Triệu Tử Phục nheo mắt lại, “Vân Mông sơn cạnh Trung Mâu áp nước Ngụy?”

Nếu đúng, vậy nó nằm phía tây Trung Mâu áp. Trung Mâu áp đã từng là thủ phủ của nước Triệu trong ba mươi chín năm, về sau thì rơi vào tay nước Ngụy, hắn là người nước Triệu, nên dĩ nhiên sẽ biết đường đi.

Nguyệt Tịch thấy hắn nheo mắt không khỏi cười nói: “Đúng vậy, ngươi có tiễn ta không đây?”

Triệu Tử Phục không đáp lời nàng, chỉ trầm ngâm chốc lát rồi đứng dậy cười nói: “Đi thôi...”

“Đi đâu?” Nguyệt Tịch ngạc nhiên.

“Vân Mông sơn, ta đi với cô.”

“Còn tiểu sư huynh ta...”

“Đêm nay thuyền cậu ta dỡ hàng ở lạc ấp, bây giờ đã đầu giờ Dần, cậu ta không tìm thấy cô tự nhiên cũng phải rời đi.”

“Đó là thuyền của hắn, nếu không có chuyện gấp vẫn có thể chờ,” Nguyệt Tịch trầm ngâm một lúc rồi năn nỉ nói, “Chi bằng chúng ta đi xem xem tiểu sư huynh ta đã lên thuyền chưa?”

“Được.” Triệu Tử Phục gật đầu cười.

Nguyệt Tịch đứng lên khỏi tịch tháp, lời kéo tay của Triệu Tử Phục: “Đi thôi?”

“Đợi một chút.” Triệu Tử Phục cười cười, duỗi tay tháo thắt lưng của Nguyệt Tịch.

“Ngươi làm gì đấy?” Nguyệt Tịch dù ngạc nhiên nhưng không ngăn cản hắn.

Thật kỳ lạ, nàng hầu như chưa bao giờ nghi ngờ những việc hần làm. Ngay cả tên của hần, nàng cũng không truy vấn đến cùng.

Hần đúng là Triệu Tử Phục ư?

Triệu Tử Phục nhẹ nhàng tháo thắt lưng trắng của nàng xuống, sau đó móc một cái khác từ trong ngực đưa tới trước mặt nàng. Nguyệt Tịch vừa nhìn thấy nó liền khẽ cười, trên tay hần là thanh ti đá của nàng.

Hần không cầm theo áo lông tuyết hồ trần quý mà vẫn mang theo thanh ti đá này.

Nàng nhận lấy ti đá, rũ một cái rồi buộc lại bên hông. Toàn thân nàng một màu trắng thuần phối với màu xanh của ti đá càng khiến vóc dáng nàng lộ ra vẻ xinh đẹp, vòng eo nhỏ nhắn yêu kiều.

Nàng rất xinh đẹp, Triệu Tử Phục nhìn nàng. Trong lòng hần, nàng vốn chính là xinh đẹp như vậy.

Áo trắng thắt lưng xanh, hương mi vu trần ngập khắp chốn, nàng như vầng trăng non treo lơ lửng trên màn trời cao.

※ ※ ※ ※ ※

Đêm mưa đã ngừng rơi.

Ra khỏi Bích Nguyệt sa, hai người đi dọc theo bờ đê lặng lẽ tới gần bến đò. Thuyền của Cận Vi vẫn còn đậu bên bến. Bến đò bị bao trùm trong màn mực đen thăm, đầu thuyền chỉ đốt một cây đuốc nho nhỏ không chiếu sáng được bao nhiêu, Cận Vi đang đứng bên cạnh cây đuốc.

Một nhóm người vừa từ trên thuyền xuống, cứ bốn người lại khiêng một cái rương thật to, bước đi nặng nề chậm chạp cho thấy vật chứa trong rương không hề nhẹ.

“Chẳng biết tiểu sư huynh buôn bán cái gì đấy nữa? Sao phải đợi đến đêm mới dỡ hàng?” Nguyệt Tịch hơi ngạc nhiên, bến đò tối mịt không thấy được người nhận hàng càng lộ ra vẻ kỳ quái.

Triệu Tử Phục tiện tay nhặt một hòn đá ném vào chân một người đang khiêng rương, sau đó hòn đá rơi ngay vào nước không để lại chút dấu vết. Người nọ đau đớn kêu lên một tiếng “A” nho nhỏ, nhất thời buông lỏng tay. Thiếu một người, ba người kia không đỡ nổi sức nặng khiến cái rương lập tức rơi xuống đập mạnh trên mặt đất, một tấm ván vênh lên.

Chỉ nghe bên trong rương có thanh âm “loảng xoảng”, từ lỗ hồng tấm ván có hai món hàng rơi ra. Cận Nam chạy từ trên thuyền xuống, nhanh chóng nhặt hai thứ kia bỏ lại vào rương, tỉ mỉ xem xét một lúc mới lấy đinh đóng ván gỗ lại, sau đó đề giọng khiển trách mấy câu.

Nhưng chỉ cần chớp nhoáng này, Nguyệt Tịch và Triệu Tử Phục đã nhìn rõ từ trong rương rơi ra một chuỗi minh châu cánh liên. Dù trong đêm khuya cũng không giấu được ánh sáng lấp lánh, tiện thể còn chiếu sáng bình rượu phi thủy bên cạnh, miệng chai còn nhỏ ra mấy giọt xanh biếc.

“Minh châu phi thủy...” Nguyệt Tịch sững sốt. Triệu Tử Phục bên cạnh cũng neho mắt lại.

Hai món bảo vật vô giá như vậy lại tùy tiện nhét vào trong rương, nói vậy chắc chắn những món khác trong rương cũng quý giá không kém hai món này.

Nguyệt Tịch và Triệu Tử Phục nghi hoặc nhìn nhau một cái. Những người trên thuyền dỡ hàng càng lúc càng nhanh, nhanh chóng khiêng chừng mười một cái rương đến một góc rừng bên bờ sông, chỉ chốc lát sau, ai nấy đều quay lại thuyền, tắt đuốc, tiến vào khoang thuyền biến mất không dấu vết.

Một lúc sau từ trong khoang thuyền lại có người cầm một cây nến đi ra, trong gió sông ánh nến yếu ớt chập chờn tưởng muốn tắt. Người nọ lấy tay che nến chậm rãi tiến đến bên cạnh Cận Vi.

Gió sông bị thân ảnh hai người che chắn đằng sau, ánh nến nhất thời đổ dài chiếu sáng một khuôn mặt tú lệ. Thì ra Lữ Doanh đang cầm ngọn nến đến mũi thuyền.

“Thiếu chủ, sao Nguyệt Tịch cô nương còn chưa quay về?” Lữ Doanh xoa xoa đôi mắt sưng đỏ, hình như nàng ngủ không yên giấc.

Cận Vi lạnh lùng khẽ hừ một tiếng. Lữ Doanh thấy vẻ mặt hần khác thường lập tức hiểu vấn đề: “Nàng ấy xảy ra chuyện gì rồi ư? Có phải có người muốn giết nàng?”

“Cô lo lắng cho nó sao?” Nét mặt Cận Vi giãn ra.

“Nguyệt Tịch cô nương đã cứu mạng tôi, đương nhiên tôi hy vọng nàng ấy bình an.” Lữ Doanh nhẹ giọng trả lời. Tuy nàng và Nguyệt Tịch quen nhau chưa được mấy ngày nhưng có thể nói sự quan tâm này không hề có chút nào giả tạo, nàng xưa nay vốn là người thiện lương. Nàng nói tiếp: “Có lẽ tôi lo lắng quá cũng không bằng Thiếu chủ.”

Nguyệt Tịch nghe vậy sững sốt, lại nghe Cận Vi lạnh lùng nói: “Hừ...Ta lo lắng cho nó? Là ta ngại nó phiền phức mới để cho chạy đấy. Được rồi, nó không còn ở đây ta cũng chẳng cần giữ lại một kẻ vô dụng ăn không ngồi rồi làm gì, ngày mai cô rời thuyền đi.”

Lời nói của hần cực kỳ đả thương người, Lữ Doanh không nói lời nào, chỉ có thân hình khẽ run cho thấy nàng đang kích động.

Nàng và Cận Vi cùng đứng trên mũi thuyền nhưng lại nhìn sang hai hướng khác nhau, cũng không lên tiếng đối đáp nhau, Triệu Tử Phục nhìn cảnh ấy khẽ thở dài. Nguyệt Tịch cau mày, ngưng mắt nhìn hai người, khẽ nói: “Tiểu sư huynh trước nay ngoại trừ mắng mỏ ta ra thì đối với người khác rất nho nhã lễ độ, sao hôm nay lại ăm nói với Lữ cô nương như thế nhỉ...”

Chỉ nghe Lữ Doanh chậm rãi nói: “Đa tạ Thiếu chủ đã lưu tôi mấy ngày qua, ngày mai tôi sẽ lập tức rời thuyền...”

Cận Vi vẫn lạnh lùng không nhìn nàng. Lữ Doanh đang định lặng lẽ quay về khoang thuyền thì nghe hần lạnh lùng nói: “Ai bảo với cô là ta lo lắng cho nha đầu chết tiết kia?”

Lữ Doanh trầm mặc một lát mới nói: “Không ai nói với tôi cả, chẳng qua tôi thấy Thiếu chủ đối với Cận Nam và những người khác rất tốt, nhưng chỉ cần quay sang Nguyệt Tịch cô nương thì liền châm chọc trách mắng...”

Lời này của nàng giống y những gì Nguyệt Tịch vừa nói, Nguyệt Tịch và Triệu Tử Phục không khỏi quay sang nhìn nhau cười cười.

“Vậy thì sao? Nha đầu chết tiết kia vốn rất khiến người khác bức mình?” Cận Vi cười nhạt.

“Khi tôi nhìn Thiếu chủ và Nguyệt Tịch cô nương sẽ nhớ tới đại ca tôi...” Thanh âm của Nguyệt Tịch hơi nghẹn ngào, “Huynh ấy ngày thường cũng luôn chế nhạo tôi, chê tôi xấu xí, còn bảo tôi chẳng làm được việc gì, tuổi đã lớn mà còn ở nhà không ai thèm lấy. Nhưng hễ có tên vô lại nào trong thôn bắt nạt tôi, huynh ấy sẽ là người đầu tiên đứng ra bảo vệ tôi...”

“Thiếu chủ ép Nguyệt Tịch cô nương chép sách gì đó, nhưng theo tôi đoán, chẳng qua Thiếu chủ thấy nàng ở bên ngoài một mình lại không có võ công, sợ xảy ra chuyện mới làm thế để giữ nàng lại trên thuyền. Ở đây có Cận Nam và mọi người võ công cao cường sẽ bảo vệ được nàng ấy.”

Nguyệt Tịch nghe vậy ngẩn ra, nàng và Cận Vi là sư huynh muội từ nhỏ, xa cách lâu ngày nay mới gặp lại, hai người vẫn như trước đây vui cười đùa giỡn, nàng lại rất ít phỏng đoán tâm tư của hần. Lúc này nghe Lữ Doanh nói vậy tự nhiên nghi vấn trong lòng mấy ngày qua trở nên sáng tỏ. Mấy người kia giả mạo Phi Hồng bang tới giết nàng, nếu không phải vừa đúng lúc Cận Vi ép nàng ở lại trên thuyền, có lẽ nàng đã không thoát khỏi phải đi châu trời.

Nhất thời tình cảm huynh muội bao năm của nàng và Cận Vi tràn đầy lồng ngực, tự nhiên trong lòng dâng lên tia áy náy, chân mày nhíu lại.

Triệu Tử Phục nhìn ánh mắt nàng, cười nắm lấy tay nàng, nàng miễn cưỡng lắc đầu, lại chú ý nghe hai người nói chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Lạnh Trường Bình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 17: Trăng võ trong nước

“Đại ca cô cũng bị Phi Hồng bang giết ư?”

“Ừm, huynh ấy vì cứu tôi mới...” Nói đến đây Lữ Doanh bỗng nức nở.

“Cô không muốn báo thù sao?” Cận Vi khẽ thở dài.

“Tôi chỉ là một cô gái yếu đuối...” Tiếng khóc của Lữ Doanh nhỏ dần, “Hôm đó thiếu chủ sai tôi giết người, tôi đoán thiếu chủ thấy tôi là người an phận gặp sao yên vậy nên muốn tôi không quên mối hận ấy, nhất định phải báo thù cho người nhà...nhưng tôi...”

Lần nào nàng cũng đoán nhưng lại luôn đoán đúng tâm của Cận Vi.

Lữ Doanh lúng túng một lúc mới can đảm nhẹ giọng nói: “Nhưng không phải tôi khiếp sợ. Chỉ vì tôi cảm thấy có những chuyện còn quan trọng hơn báo thù nhiều.”

Cận Vi bình tĩnh nhìn nàng, lạnh lùng nói: “Còn chuyện gì có thể quan trọng hơn báo thù chứ?”

Lữ Doanh nhẹ giọng nói: “Có lẽ tôi trời sinh tính nhu nhược. Nhưng tôi biết cha mẹ và anh tôi chắc hẳn không muốn nhìn thấy tôi sống trong thù hận. Ngày trước họ luôn nói, những người sống trên sông nước như chúng tôi mỗi ngày có thể đánh cá làm cơm, ngắm mặt trời mọc rồi lặn, không gặp phải sóng to gió lớn, vui vui vẻ vẻ mà sống chính là điều tốt nhất...”

Cận Vi trầm mặc một lát mới lạnh lùng nói: “Cô hầu hạ nha đầu chết tiết kia chứ không phải ta, không cần gọi ta là thiếu chủ nhân...” Hần dừng một lúc mới nói tiếp: “Nếu nha đầu chết tiết kia biết ta ném nha hoàn của nó đi không chừng lại đại náo ta một hồi, thôi, thuyền này của ta...nuôi một người rảnh rỗi cũng chẳng thấm là bao...”

Hần nói lời ấy rõ là mượn danh nghĩa của Nguyệt Tịch mà đối ý lưu nàng lại, Lữ Doanh là người thông minh sao có thể không hiểu. Trong lòng nàng vừa mừng vừa sợ, đang muốn quý xuống tạ ơn thì Cận Vi đã đưa tay giữ nàng lại.

Lữ Doanh vừa ngẩng đầu đã thấy Cận Vi đang chăm chú đánh giá nàng, khuôn mặt hần nhả nhận ôn hòa còn mang theo nét cười như có như không. Tim của Lữ Doanh bỗng “Bịch” một tiếng như đập phải thứ gì, nàng khẽ gọi: “Cận đại ca...”

Không biết vì sao Lữ Doanh lại cảm thấy trong nụ cười của Cận Vi lần đầu tiên mang theo nét sầu khổ. Nàng len lén ngẩng đầu muốn nhìn tỉ mỉ lại một lần nữa nhưng sắc mặt hần đã khôi phục lại dáng vẻ hờ hững như trước, một bộ dáng mặc người kệ trời.

Nàng khẽ thờ dài, thi lễ cáo lui với Cận Vi, lại sợ hần một mình đứng trong đêm đen không thấy rõ, liền đặt ngọn nến trên mạn thuyền.

Một trận gió thổi tới khiến ánh nến tường như sắp tắt, hần vội hơi nghiêng người giơ tay áo lên che chắn gió sông. Đột nhiên sắc mặt hần trở nên âm trầm, ngực phập phồng bất định, vung mạnh tay áo tựa hồ mang theo đầy hận ý, quét cả ngọn nến cùng giá cắm rớt xuống sông.

Cận Nam vừa từ trong khoang thuyền đi ra, hỏi: “Thiếu chủ, đã khởi hành được chưa ạ?”

“Vẫn không tìm được nha đầu chết tiết kia sao?”

“Dạ. Thiếu chủ, thời cơ trôi qua rất nhanh, đại sự vẫn quan trọng hơn.”

Cận Vi yên lặng gật đầu, Cận Nam lập tức phát hiệu lệnh, trước sau khoang thuyền đuốc đốt sáng rực. Chỉ chốc lát sau, thuyền chậm rãi rời bến, quay đầu đi về phía đông. Chỉ nghe Cận Vi đứng ở mũi thuyền hừ nhẹ nói: “Nha đầu chết tiết kia chưa bao giờ tới lạc ấp, vậy mà biết tìm người của Bích Nguyệt sa giúp đỡ, thật kỳ lạ...”

Nguyệt Tịch nghe thấy lời ấy, quay sang Triệu Tử Phục cười nói: “Đó chẳng phải vì nhờ có người ấy sao?”

Triệu Tử Phục chỉ cười không đáp, nói rằng: “Ta thấy vị cô nương kia thật ra cũng khá thông tuệ. Tuy lời nói đơn giản nhưng đạo lý lại sâu. Đòi người ngăn ngủ, sống chết có thì, chỉ bằng buông hận thù mà cùng người có tình tận hưởng lạc thú trước mắt.”

Ánh mắt Nguyệt Tịch nhìn chăm chú vào chiếc thuyền hàng đang rời đi, cười nhạt nói: “Ngư tương vong hồ giang hồ, nhân tương vong hồ đạo thuật*. Nhân sinh tự cổ vốn vô thường, mọi chuyện nào có thể chỉ theo ý mình.” Nàng chẳng qua chỉ mới mười bảy mười tám tuổi, bỗng nhiên nói ra một lời như vậy, giống như một thế ngoại cao nhân hiểu thấu nhân sinh không như ý, so với nàng ngày thường cực không giống nhau.

* Ngư tương vong hồ giang hồ, nhân tương vong hồ đạo thuật: xuất xứ >: Cá ở trong sông, hồ, vui thích mà quên mình, người ở trong đạo thuật, vui thích mà quên mình.

Triệu Tử Phục nhìn nàng: “Cô có chuyện không thể thuận theo ý mình sao?”

Nguyệt Tịch cười nhạt: “Ta chỉ thuận miệng nói thôi...”

Triệu Tử Phục nhìn nàng hồi lâu, cười nói: “Vị tiểu sư huynh này của cô hảo hành tiểu tuệ*, ta thấy cô nương kia sau này có thể sẽ ném mùi đau khổ rồi đây.”

*Hảo hành tiểu tuệ: xuất xứ >: Từ viết: ‘Quần cư chung nhật, ngôn bất cập nghĩa, hảo hành tiểu tuệ; nan hĩ tai!’ – ‘Tụ họp nhau cả ngày, nói năng tào lao, làm những điều nhỏ mọn, nguy hiểm thay!’

Nguyệt Tịch hơi thờ dài nói: “Tiểu sư huynh xưa nay cứng miệng nhẹ dạ, sư phụ cũng từng nói huynh ta khoác lác thì nhiều mà làm được thì ít, nhưng hần đối đãi với mọi người rất tốt. Trước đây hần còn lên xuống núi, chỉ vì muốn mang cho ta một bọc bánh hoa lê... À đúng, vì sao người nói Lữ cô nương muốn ăn vị đắng?” (苦头: (khô đầu): đau khổ, vị đắng; ý của Triệu Tử Phục đang nói đến nghĩa trước mà Nguyệt Tịch lại hiểu sang nghĩa sau)

Triệu Tử Phục khẽ cười nhưng không nói gì. Nguyệt Tịch thấy hần không giải thích đành phải tự mình ngẫm nghĩ chốc lát, song vẫn mù mờ, mới hơi lờm lờm Triệu Tử Phục một cái, cười nói: “Chúng ta cũng đi thôi.”

“Cô không muốn biết rốt cục trong mấy cái rương kia chứa gì sao?”

Nguyệt Tịch lắc đầu: “Kệ nó, dù là vàng bạc châu báu...cũng chẳng liên quan đến ta.”

Nàng không muốn truy xét, Triệu Tử Phục cũng không miễn cưỡng, chỉ neho mắt nhìn hướng thuyền rời đi như có điều gì suy nghĩ.

Một lúc sau, hần huýt nhỏ một tiếng, đáp lời hần là tiếng vó ngựa vang lên lộp cộp ở phía xa, chẳng mấy chốc một con ngựa Ô Truy băng qua rừng liễu tiến đến dừng trước mặt hai người.

Hần vỗ vỗ lưng ngựa, cười nói với Nguyệt Tịch: “Đi thôi.”

Mây đen dất nhau kéo đi, trăng sao lại vén màn lộ ra.

Nguyệt Tịch lập tức cười lên mình ngựa Ô Truy, Triệu Tử Phục đi bên cạnh, người ngựa đi về phía Bắc môn. Bóng đêm yên ắng, ban ngày thành lạc áp phồn hoa bao nhiêu, lúc này lại an tĩnh bấy nhiêu. Hai người bước trên con đường đá phiến trong thành, yên tĩnh đến mức tưởng như có thể nghe được tiếng ngáy của người dân hai bên.

“Cái áo lông tuyết hồ đâu rồi?”

“Cô không nhận nên ta bảo gia tướng trả lại cho Tín Lãng quân rồi.” Áo lông tuyết hồ dù trân quý, hấn cũng chẳng có ý giữ làm của riêng.

“Thành Hàm Đan nằm phía bắc thành Đại Lương, sao người lại tới lạc ấp Đông Chu?”

“Nơi đây từng một thời hưng thịnh, ta tới để nhìn xem hôm nay lạc ấp Chu thất trông thế nào.”

Nếu không từng có một thời hưng thịnh, vậy sao có thể gặp lại nàng?

Triệu Tử Phục quay đầu lại, cùng nàng bốn mắt nhìn nhau, hai người đều không lên tiếng, chỉ không hẹn mà cùng cười cười.

Nàng cười rực rỡ như vậy, tựa như ánh trăng vừa ló ra sau màn mây đen, đến mức chiếu sáng cả một đoạn đường tối như mực này.

Nguyệt Tịch thấy hấn cười, tự dung cảm thấy an tâm. Nàng đưa tay vỗ về bờm ngựa Ô Truy, lại lén lút nghiêng mặt nhìn khuôn mặt của Triệu Tử Phục.

Hấn quả rất tuấn tú, ngũ quan sâu như khắc; ánh mắt trong suốt tràn đầy trí tuệ; giữa hai hàng chân mày lộ ra khí độ nhàn nhạt; khoe miệng cong lên tựa hồ lúc nào cũng chứa ý cười.

Hấn rất giống người kia, nhưng lại cũng không giống. Người kia cười, đôi khi sẽ có phần xa cách. Mà Triệu Tử Phục cười, lại rất thoải mái dễ chịu, rất ấm áp.

Lẽ nào vì thế mà hấn có thể khiến nàng cảm thấy an tâm sao?

Nhưng cũng thật vô vẩn, trên đời này người cười nhiều như vậy, có sao nàng chỉ thấy một người này tốt?

Con đường đá phiến gồ ghề này đã tồn tại cùng triều Đông Chu trên trăm năm, nay đã không còn khí phái của năm đó, chỉ còn nước mưa mới vừa rồi hãy còn đọng lại. Dọc theo đường đi nửa bóng dáng người tuần tra cũng không thấy, cửa thành đóng một nửa, trên tường thành có vài binh sĩ đang gật gù chớp mắt.

Chu thất huy hoàng trăm năm, tự vệ vô lực, loạn thế cầu sinh, cuối cùng suy thoái đến bước này.

Dọc con đường lớn chạy về phía Bắc môn có trồng hai hàng lê. Nói vậy trong thành này từng có người lưu tâm, dù chỉ còn hơi tàn nhưng không quên một thời phồn hoa, luyện tiếc để lại hai hàng hoa lê trên đường.

Sau cơn mưa xuân đêm nay, hoa lê rơi rụng đầy đất, những mầm non vươn mình nhú lên khỏi lớp đất ẩm. Vó ngựa Ô Truy để lại trên đất những dấu chân nhỏ, giẫm lên ánh trăng sáng, bọt nước vung vẩy, cánh hoa tan tã, hết như đập vỡ ánh trăng đêm nay.

Con đường phía trước mờ mịt, Nguyệt Tịch không phân rõ đâu là lối về Vân Mông sơn. Nhưng nàng biết, chỉ cần có Triệu Tử Phục ở đây, nhất định hấn sẽ đưa nàng về đến Vân Mông sơn.

Bỗng nhiên, tâm nàng khẽ động, vội ghim cương ngựa, mà cùng lúc Triệu Tử Phục cũng dừng bước. Hai người không hẹn cùng quay đầu nhìn lại thành lạc ấp cũ.

Con đường yên ắng, vài gốc cây trắng xóa, mặt đất trải thảm hoa lê. Không ai tống biệt, không ai níu giữ, trước cửa thành bắc, chỉ có hai người Triệu Tử Phục và Nguyệt Tịch mà thôi.

Chỉ có điều hai người rời khỏi lạc ấp, lại giống như hai người bỏ lại phồn hoa trên đời mà lặng lẽ ra đi.

Nơi này, khi đến, mỗi người một ngã; khi đi, sóng bước cùng nhau.

Có những người, đã định trước sinh ra là thuộc về nhau, đã định trước đến cùng trời cuối đất hấn vẫn đồng hành cùng nàng, chỉ là lúc này bọn họ chưa biết mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Lạnh Trường Bình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 18: Hoan ca nhiều thái hành

Sắc xuân lại tàn, trên sơn đạo Thái Hành, cỏ cây rậm rạp. Xa xa truyền lại thanh âm trong trẻo dễ nghe của nữ tử.

Nàng ngồi trên lưng ngựa, ngựa đi trên sơn đạo. Con ngựa kia dù không có yên cương rực rỡ nhưng khó giấu được vẻ thần thái, toàn thân đen nhánh, nhưng bốn vó so với tuyết còn trắng hơn.

Nó có một cái tên rất hay, “Ô Vân Đạp Tuyết”.

Cô gái ngồi trên lưng ngựa đang ca. Một chàng trai trẻ tuổi đi bên cạnh cầm roi thay nằng.

Nàng đang hát, hấn đang nghe.

“Hoa nhược tuyết hề thần nhiễm sương, ưu tư quân hề bất cảm vong; điệp như hoa hề ôn như oánh...”

Tạm dịch: “Hoa như tuyết nhuộm sương sớm, nỗi ưu tư quân không dám quên; phồn thịnh như hoa, nhu hòa như ngọc...”

Kỳ thực nàng hát không hay, lời ca lung tung lộn xộn, không có giọng điệu, cũng không biết là ca khúc nước nào. Nhưng hấn lại thấy nàng hát rất êm tai, chỉ cần nàng hát, hấn đều thích nghe.

Nàng đang hát, hấn đang cười.

Triệu Tử Phục dẫn Nguyệt Tịch đi trên sơn đạo, ngày đi đêm nghỉ. Phía bắc lạc áp chính là dãy Thái Sơn kéo dài trăm dặm, dọc theo dãy Thái Sơn đi thẳng về hướng bắc sẽ đến Vân Mông sơn.

“Hồ ly, ngươi chưa bao giờ buộc Ô Vân Đạp Tuyết, chẳng lẽ ngươi không sợ nó bị trộm mất sao?” Nguyệt Tịch bắt chọt nghĩ đến chuyện này, ngừng ca xướng, đột ngột hỏi.

“Ngoại trừ ta, còn ai có thể sai bảo nó đi được?” Triệu Tử Phục cười nói.

“Không phải bây giờ nó đang ngoan ngoãn nghe lời ta đấy sao? Ta bảo nó đi liền đi, ta bảo dừng liền dừng.” Nguyệt Tịch đưa tay xoa nhẹ chiếc bòm của Ô Vân Đạp Tuyết, Ô Vân Đạp Tuyết tựa hồ có chút không kiên nhẫn, ngửa mặt lên trời hí một tiếng.

Triệu Tử Phục chỉ cười không đáp. Dáng vẻ ung dung ấy của hấn khiến Nguyệt Tịch rất không phục, nàng nói to: “Ngươi buông tay.”

Triệu Tử Phục ngẩn ra, lập tức hiểu ý nàng. Hấn buông lỏng tay cầm dây cương. Nguyệt Tịch khẽ cười, hai chân kẹp bụng ngựa thúc một cái, Ô Vân Đạp Tuyết tung người nhảy lên, phóng thẳng về phía trước mà chạy như tên bắn, chỉ chốc lát đã không thấy bóng dáng đâu nữa, chỉ nghe tiếng cười của Nguyệt Tịch vọng lại: “Ngươi xem, nó nghe lời ta đấy thôi...”

Triệu Tử Phục cười lắc đầu, dựa người vào một gốc cây bên sơn đạo, quả nhiên chỉ chốc lát sau đã nghe tiếng chân Ô Vân Đạp Tuyết quay lại, thoáng cái đã tới trước mặt Triệu Tử Phục. Nguyệt Tịch ngồi ở phía trên, gương mặt ủ rũ.

Triệu Tử Phục đưa tay vỗ vỗ cần cổ Ô Vân Đạp Tuyết, Ô Vân Đạp Tuyết thở ‘hồng hộc’ đưa đầu qua cọ cọ lên người hấn. Triệu Tử Phục nhìn Nguyệt Tịch, cười nói: “Cô là bằng hữu của ta, nó nể mặt mũi ta mới đồng ý để cô cưỡi; nhưng nếu cô muốn làm chủ nhân của nó thì phải như ta, thuần phục được nó.”

Nguyệt Tịch xụ mặt, nàng chậm rãi xuống ngựa, ánh mắt nhìn chằm chằm Ô Vân Đạp Tuyết không rời. Mà Ô Vân Đạp Tuyết cũng không chịu thua kém trườn mất lại nàng, một người một ngựa cứ như vậy nhìn nhau. Ánh mắt Nguyệt Tịch bỗng cứng lại, phi thân lên ngựa kéo cương một cái, quát to thúc Ô Vân Đạp Tuyết phóng đi.

Nhưng chỉ chốc lát Ô Vân Đạp Tuyết đã lúi nàng về lại, nàng lại quay đầu thúc nó đi. Cứ như vậy đi đi về về chừng mười một hiệp, Nguyệt Tịch vẫn không chịu dừng tay. Triệu Tử Phục không khỏi lắc đầu cười than nhẹ, thì ra nàng bướng bỉnh đến vậy.

Nhưng lần này có chút khác thường, hồi lâu vẫn chưa thấy người ngựa quay lại, hấn hơi kinh ngạc. Đột nhiên nghe được trong rừng núi xa xa một tiếng hí dài như tiếng sấm sét. Đó là tiếng hí của Ô Vân Đạp Tuyết, chứa đầy tức giận.

“Nguy rồi!” Hấn vội vã chạy nhanh về phía trước, đến cánh rừng ngoài hai dặm thì thấy hai chân trước của Ô Vân Đạp Tuyết tung vó lên trời, lại hí một tiếng phẫn nộ. Mà Nguyệt Tịch một tay nắm chặt cương ngựa, một tay nắm bòm ngựa, hai chân kẹp chặt bụng ngựa, phục sát người trên lưng ngựa.

“Nguyệt nhi...” Triệu Tử Phục gọi to, đưa tay muốn kéo cương ngựa. Nguyệt Tịch đang nằm trên lưng ngựa thấy động tác của hấn thì thở hổn hển hét lớn: “Ngươi tránh ra...”

Cổ của Ô Vân Đạp Tuyết bị nàng ôm chặt nên càng cúi kinh, tung vó chạy lồng lộn trước sau. Mỗi lần nó nhảy Nguyệt Tịch cũng nảy lên theo, dường như nó muốn hát văng dầm nát nàng đi. Triệu Tử Phục cau mày, đưa tay đến bên môi định huýt một tiếng.

“Không được, nếu ngươi quản chuyện này, cả đời này ta sẽ không thêm nhìn mặt ngươi nữa.” Nguyệt Tịch vẫn lớn giọng hét lên, tay cầm dây cương và bòm ngựa càng chặt, chết cũng không buông.

Triệu Tử Phục ngẩn người, cho dù nàng không mất nội lực, muốn thần phục Ô Vân Đạp Tuyết đã không phải chuyện dễ, huống chi bây giờ nàng còn mất võ công. Thì ra nàng không phải chỉ hơi bướng bỉnh, mà là hết sức bướng bỉnh. Hấn cười khổ thả tay xuống, chỉ đành đứng một bên yên lặng theo dõi kỳ biến.

Khi nhìn kỹ lại, Triệu Tử Phục không khỏi có phần kinh ngạc, kỹ thuật cưỡi ngựa của Nguyệt Tịch tốt đến mức này thật nằm ngoài dự liệu của hấn. Ô Vân Đạp Tuyết đầu vẫn hí dài nhay qua chạy lại, song Nguyệt Tịch vẫn ôm cổ nó không rời, người dán chặt trên lưng nó, nhiều lần bị hất xuống song nàng lại nhanh chóng ổn định lại thân thể.

Một người một ngựa không biết vật lộn bao lâu, cuối cùng Ô Vân Đạp Tuyết dần bình tĩnh lại, không còn lồng lộn nữa, chỉ thong thả đi bước nhỏ, mũi không ngừng phì phò.

Nguyệt Tịch nằm trên lưng ngựa không nhúc nhích. Ô Vân Đạp Tuyết ra sức lắc lắc cái cổ, hừ hừ hai tiếng, rốt cục ngừng lại, cúi đầu gặm cỏ ven đường. Mà Nguyệt Tịch vẫn nằm trên lưng ngựa không lên tiếng, chỉ có lưng hơi nhấp nhô.

Triệu Tử Phục tiến đến kéo dây cương, khẽ gọi nàng: “Nguyệt nhi...”

Một hồi Nguyệt Tịch vẫn không có động tĩnh, Triệu Tử Phục đứng bên cạnh nàng lẳng lặng đợi. Nàng chậm rãi quay đầu, vẫn nằm trên lưng ngựa nhìn Triệu Tử Phục, cười yếu ớt. Nàng muốn khởi động thân thể, nhưng bỗng nhiên tay mềm nhũn, lật mình ngã xuống.

Cũng may Triệu Tử Phục lập tức ôm lấy nàng. Cả người nàng đầm đìa mồ hôi, xiêm y ướt đầm nhưng thân thể lại lạnh như băng.

Mặt nàng đỏ rực, tóc vì đầm mồ hôi mà dính ướt trên gương mặt. Nàng vẫn cười: “Hồ ly, ngựa của ngươi, sau này sẽ nghe lời ta đúng không?”

Triệu Tử Phục trầm mặt, hai tay càng ôm chặt, ánh mắt u ám nhìn nàng chằm chằm. Qua hồi lâu, sắc mặt hắn mới hơi hòa hoãn, nặng nề thờ dài: “Đương nhiên nó sẽ nghe cô. Nếu nó không chịu nghe, ta sẽ không tha cho nó...”

Sương mù buổi chiều tà dày đặc bao phủ toàn bộ ngọn núi. Dãy núi sừng sững kéo dài trăm dặm đều đã chìm trong lớp màn xám tro, ánh trăng nhàn nhạt treo trên đỉnh trời soi vào giữa núi rừng âm u.

Triệu Tử Phục cùng cười chung Ô Vân Đạp Tuyết với Nguyệt Tịch. Lúc này nàng đã không còn hơi sức hát nữa, gió phát qua thổi khô mồ hôi lạnh trên người, lại thổi đến rét mướt, nàng nép người thật kín vào trong lòng Triệu Tử Phục, toàn thân hơi run rẩy.

Giai nhân trong ngực nhưng Triệu Tử Phục lại chẳng có một tia hào hứng, nét mặt cười khổ. Dù đường đến Vân Mông sơn chỉ còn trăm dặm nhưng Nguyệt Tịch lại đang cảm lạnh, nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, nhưng nói tóm lại đây vẫn là một rắc rối.

Hắn thấy Nguyệt Tịch lạnh run vội ôm nàng chặt hơn. Nàng cười cười nói: “Ta không lạnh.” Nhưng kèm ngay sau đó là ba bốn cái hắt xì liên tiếp.

Triệu Tử Phục khẽ thờ dài một hơi: “Thật không ngờ kỹ thuật cười ngựa của cô tuyệt diệu đến vậy.”

“Thật à?” Nguyệt Tịch quay đầu lại cười nói, “Có thể so với người được chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Trăng Lạnh Trường Bình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 19: Nói cười nổi gót nhau

Triệu Tử Phục cười cười: “Nếu so với binh úy kỵ binh của nước Triệu ta cơ hồ cũng không phân được cao thấp.”

Chức binh úy chính là thầy dạy kỹ thuật cho binh sĩ trong quân đội, sức mạnh kỵ binh của nước Triệu vốn nổi danh trong toàn thiên hạ, mặc dù hắn tránh không trả lời trực tiếp câu hỏi của Nguyệt Tịch, nhưng có thể so kỹ thuật cười ngựa của nàng với binh úy của nước Triệu quả thật đã là cực kỳ tán thưởng nàng.

“Ngươi lừa ta đấy à?” Nguyệt Tịch hỏi lại.

Triệu Tử Phục cười lắc đầu.

Nguyệt Tịch thấy trong hai mắt hắn đều là vẻ thành thật, lòng tràn đầy vui vẻ cười nói: “Trước đây khi ta chưa đến Vân Mông sơn mà còn ở với bà nội, bà có cho người dạy ta cười ngựa. Bà nói, bây giờ học, ngày sau tất có chỗ dùng. Người xem, quả nhiên lúc này phát huy công dụng thật...”

Công dụng mà nàng nói, chính là trở tài khí phách trong nhất thời, thuận phục Ô Vân Đạp Tuyết của hắn sao?

Triệu Tử Phục trầm thán cười cười, lại thấy phía trước sơn đạo tựa hồ có ánh sáng đèn đóm, phảng phất là một sơn thôn nhỏ. Mà nằm sát bên cạnh sơn đạo là một căn dã điểm lợp tranh.

Hắn lập tức giục ngựa đi nhanh, đến nơi thì ôm Nguyệt Tịch xuống ngựa, tiến lên gõ cửa dã điểm.

Bên trong vang lên tiếng bước chân, ‘cạch’ một tiếng, có người mở cửa. Là một phụ nhân đang mang thai tuổi còn trẻ, có vẻ không lớn hơn Nguyệt Tịch là bao, áo gai vải bố, mặt vàng tay thô, bên khoe mắt và trên trán đã xuất hiện không ít đường nếp nhăn nhỏ dài. Một tay nàng mở cửa, một tay cầm

ngọn đèn, vẻ mặt tươi cười hỏi: “Khách nhân muốn tìm nơi ngủ trọ sao?”

“Chúng ta... Vợ chồng tôi đi ngang qua đây, vợ tôi thể nhược không tiện đi đêm nên muốn tìm nơi nghỉ qua một đêm.” Triệu Tử Phục đáp.

Nguyệt Tịch nghe hẳn tự nhận hai người là phu thê liền che miệng cười trộm, đưa tay lặng lẽ véo trên lưng hẳn một cái, Triệu Tử Phục vẫn thẳng lưng như cũ, vẻ mặt mỉm cười không đổi sắc.

“Hai vị mau vào, mau vào,” phụ nhân vội vàng mời hai người vào điểm, lại quay vào bên trong nói to, “Ông à, có khách nhân tới...”

Hai người vào phòng thì thấy đã điểm này vô cùng đơn sơ. Bên trong chỉ đặt mấy cái bàn, một cái tủ, bên cạnh tủ là lò bếp nấu cơm. Một người đàn ông trung niên đứng bên cạnh bếp, trên người chỉ bận một chiếc áo đơn mỏng đang cầm muối múc nước canh trong nồi mà húp.

Thấy hai người tiến vào, hai mắt gã nhìn chăm chăm, hờ hững gặt đầu rồi vào phòng trong. Phụ nhân cười lạnh nói: “Tình tình ông nhà tôi xưa nay vốn vậy, mong khách nhân chớ trách.”

Triệu Tử Phục gặt đầu cười, cùng Nguyệt Tịch ngồi xuống bàn, nói: “Không sao. Là vợ chồng chúng tôi quấy rầy hai vị. Chẳng hay ở đây còn có gì ăn không?”

“Có có có,” phụ nhân liên tục đáp, “Hai vị muốn ăn gì?”

Triệu Tử Phục nhìn sang Nguyệt Tịch, Nguyệt Tịch nói: “Mì chay là được.” Triệu Tử Phục cười nói: “Vậy cho hai bát mì chay.”

“Được được,” phụ nhân vội vàng đi nấu mì. Nơi sơn thôn núi rừng hoang dã này làm gì có khách thường xuyên, cho nên đã điểm này mới đơn sơ như vậy, chẳng qua nhờ vào thỉnh thoảng có người đến xin qua đêm mà kiếm chút tiền thôi. Phụ nhân này khó có khi gặp được khách nhân, thậm chí đang nấu mì cũng cười vui vẻ, chỉ chốc lát sau đã bung lên hai tô mì cùng hai đôi đũa.

Triệu Tử Phục nói tiếng cảm ơn, nhận lấy tô mì liền ăn. Nguyệt Tịch thấy nước mì vẫn đục, trên mặt vấy mỡ, phụ nhân hiểu khách có ý bỏ thêm không ít thịt hành. Nàng trời sinh ưa sạch, lần trước trên thuyền khi Ngô nương đưa nàng chén trà bần, nàng đã không muốn đưa vào miệng; Cận bá bung com canh thả hành gừng, nàng đã xoi mồm; huống chi cái chén gọi là ‘Mì chay’ trước mặt này. Nàng chỉ liếc mắt một cái đã không muốn động đũa, chỉ ngồi im không nói.

Triệu Tử Phục ngẩng đầu, thấy nàng ngồi im bất động, vẻ mặt lạnh nhạt, không hề đụng vào tô mì trước mặt. Hắn hơi nhướn mày nhìn Nguyệt Tịch, Nguyệt Tịch khẽ hừ một tiếng: “Ta không ăn mì này.”

Phụ nhân đứng một bên nghe vậy cười nói: “Vị phu nhân này, mì này không hợp khẩu vị của người sao?” Nàng nhớ Triệu Tử Phục nói hai người là vợ chồng, lại thấy hai người ăn vận sang quý, chắc là con em quý tộc, bởi vậy mới gọi Nguyệt Tịch là phu nhân.

Nguyệt Tịch vẫn chỉ lạnh nhạt nói: “Ta không ăn mì này.”

Phụ nhân không biết làm sao, lảng máng hiểu ra đôi chút, vội hỏi: “Để tôi làm tô khác cho phu nhân.” Triệu Tử Phục khoát tay với nàng, đưa tay bụng tô mì trước mặt Nguyệt Tịch, hai ba gấp ăn xong mới cười đứng dậy: “Chủ quán, vợ tôi vốn kén ăn, mì này cứ để tôi làm, không dám phiền người.”

Nguyệt Tịch nghe hẳn bảo mình kén ăn, cười khẽ một tiếng nhưng không phản bác lại, chỉ đặt tay lên bàn chống cằm cười cười nhìn hẳn. Triệu Tử Phục đi thẳng đến bên lò bếp, đổ mì thừa còn trong nồi đi, lấy nước nóng tráng qua một lượt đến khi không còn vấy mỡ nữa mới thôi. Tiếp đó lại lấy nước trong nấu mì, đổ ra bát, chỉ bỏ một chút muối, bung đến trước mặt Nguyệt Tịch, nước mì trong veo trông khá ngon lành.

Triệu Tử Phục cười nói: “Đại đạo chí giản*, mời phu nhân dùng.”

*Đại đạo chí giản: đạo lý lớn là cực kỳ đơn giản

‘Đại đạo chí giản’ gì chứ, chẳng qua hẳn đang chế giễu mình kén chọn mà thôi, Nguyệt Tịch cảm đũa, cười cười gõ lên lưng hẳn một cái, gấp một đũa mì cho vào miệng nếm thử, lúc này mới bung bát chậm rãi ăn từng miếng. Triệu Tử Phục ngồi bên cạnh chỉ cười nhìn nàng.

Gã chủ nhà từ buồng trong khoác áo choàng đi ra, phụ nhân đang đứng bên cạnh cái tủ, xa xa nhìn lại hai người Nguyệt Tịch và Triệu Tử Phục, gương mặt lộ vẻ ngưỡng mộ. Nhìn thấy chồng mình, nàng hướng phía hai người chếp miệng, nói với gã: “Ông xem người ta kia, đối với vợ mình mới tốt làm sao...” Gã nghe vậy quay đầu lại nhìn hai người.

Nguyệt Tịch nghe phụ nhân nói những lời này không khỏi nhìn Triệu Tử Phục cười cười. Nàng đưa tay lau mồ hôi rịn trên trán, nhân tiện vuốt sửa lại tóc, trong lúc lơ đãng lại làm rơi sừng mặc buộc tóc.

Triệu Tử Phục đưa tay nhặt sừng mặc lên, đưa cho Nguyệt Tịch, dặn dò: “Cẩn thận không mất.” Nguyệt Tịch gặt đầu cười, cúi đầu buộc lại trên tóc. Có điều mấy câu nói đó, mấy động tác đơn giản đó lại diễn ra dưới ánh đèn mờ nhạt trên bàn, một bầu không khí ấm áp len lỏi vào trong.

Phảng phất hai người đã là phu thê nhiều năm, giờ này vẫn đang ở nhà mình, yêu thương ngọt ngào đã thành thói quen, trong lúc giờ tay nhắc chân đều ẩn chứa sự chăm sóc dịu dàng.

Phụ nhân nhìn một màn này, lại thấy giữa màu đen bóng của sừng mặc lấp lánh ánh sáng óng ánh, dù nàng ở trong núi chưa từng thấy đồ trang sức sang quý song cũng mơ hồ đoán được vật này tuyệt không tầm thường. Ý ngưỡng mộ trong lòng càng đậm, ngẩng đầu nhìn chồng mình, cuộc sống nơi

son đã này khó khăn không nói, gã lại chưa bao giờ quan tâm chăm sóc chu đáo với nàng như vậy?

Người so với người, thật là tức chết mình mà.

Trong lòng nàng mắt mát, trong miệng hãy còn ‘chật chịt’ vô cùng ngưỡng mộ. Chồng nàng nghe tiếng lại liếc nhìn hai người, buồn bực nói với nàng: “Nàng đang mang thai, chớ làm lụng vất vả, vào nghỉ ngơi sớm đi.”

Triệu Tử Phục nghe vậy, lấy từ trong ngực ra năm đóa tề đưa cho gã chồng, nói: “Sắc trời không còn sớm, vợ chồng chúng tôi cũng phải nghỉ ngơi, không biết phòng nằm ở...”

Phụ nhân vội vàng đẩy cánh cửa bên cạnh lò bếp, kế cận là một gian nhà tranh khác, chật hẹp nhỏ bé, chất mảy đồng rom rạ, không có tích táp, chỉ dùng một tấm ván gỗ dựng làm một cái thấp, trên mặt lót rom rạ, ngay cả chăn giường cũng không có.

Phụ nhân sợ hai người chê, nét mặt thẹn đỏ: “Nhà này đơn sơ, hai vị cứ tự nhiên.” Triệu Tử Phục không để ý, chỉ cười nói: “Không sao.”

Bạn đang đọc truyện *Trăng Lạnh Trường Bình* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 20: Dưới đèn người như ngọc

Gã nghe Triệu Tử Phục nói vậy bèn không nói hai lời kéo vợ mình vào buồng trong nghỉ ngơi. Triệu Tử Phục cầm ngọn đèn cùng Nguyệt Tịch vào phòng, đóng cửa lại.

Ngọn đèn mờ mờ chỉ chiếu sáng được một góc nhà lá nhỏ nhỏ, lại vừa vắn chiếu lên khuôn mặt hai người đối diện, cả hai đều khẽ mỉm cười.

“Lẽ ra người nên yêu cầu thêm chút tiện nghi mới phải,” Nguyệt Tịch ngồi xuống trên thấp, nhếch môi cười, “Ta không muốn chịu thiệt nữa. Thấp này ta ngủ, người ngủ dưới đất đi.”

Triệu Tử Phục lắc đầu, cởi áo choàng khoác ngoài trải lên lớp cỏ khô trên thấp, cười nói: “Nếu đã là vợ chồng thì dĩ nhiên phải nằm ngủ chung với nhau, sao cô có thể chối từ?”

“Chăn đâu? Chỗ này ngay cả giường chăn cũng chẳng có, ai thêm ngủ với người?” Nguyệt Tịch cười tròng mắt với hắn. Tim đèn chỉ còn một đoạn ngắn ngắn, ánh lửa càng lúc càng mờ, vụt tắt vụt sáng, lại càng khiến khuôn mặt Nguyệt Tịch lộ vẻ mong lung như ngọc, đôi mắt thu ba dịu dàng như nước.

Triệu Tử Phục nhìn nàng một cái, vỗ vỗ vào áo khoác của mình, nói: “Ngủ đi, tiểu điểm nơi son đã chính là đơn sơ thế này đây. Ban đêm nếu lạnh thì lấy áo này đắp tạm vậy.”

Nói xong hắn thổi tắt đèn, trong phòng thoáng chốc chìm vào bóng tối. Ánh trăng men theo khe hở mà đi vào phòng chiếu xuống từng mảng sáng thưa thưa trên mặt đất, trên đồng cỏ. Nguyệt Tịch thấy Triệu Tử Phục đã nằm trên đất, lúc này mới khẽ cười nằm lên trên thấp.

Gió núi lùa vào nhà tranh mang theo luồng khí rét mướt lướt trên người nàng. Nàng thuận tay kéo áo choàng của Triệu Tử Phục qua bọc người lại. Trên áo choàng thoáng thoáng một mùi nam tử rất nhạt, nhất thời bao phủ lấy nàng.

Mùi này, vừa giống như mùi khô ráo của rom rạ dưới thân, lại giống như hương cỏ tươi ngày xuân, yên bình mà ấm áp phảng phất ánh mặt trời. Trong đó còn mang theo một chút mùi mồ hôi song lại không khiến người khác chán ghét; có phần muốn né tránh nhưng lại khiến người không thoát được.

Chẳng phải nàng luôn ưa sạch ư, cơ sao lại không ném áo choàng của hắn ra xa? Trái lại còn có phần lưu luyến nó?

Nguyệt Tịch âm thầm cắn cắn môi, nhất định vì mất nội lực mà mũi và đầu óc cũng hồ đồ cả rồi. Rõ ràng Lữ Doanh đã từng nói, trên người những ‘Nam nhân thối’ đều là mùi chua thối, nhưng vì sao mùi này lại giống hệt... hương khí trên Vân Mông sơn vào mỗi buổi sáng sớm, quen thuộc như vậy tự nhiên như thế, khiến nàng an tâm đặt mình trong đấy.

Nàng bọc áo choàng, lật người lại, hướng mặt ra phía bên ngoài, thấy Triệu Tử Phục nằm trên mặt đất, hai mắt nhắm lại, hai tay đan chéo bắt sau đầu làm gối, tựa hồ đã ngủ. Nàng nhẹ nhàng vươn tay hươu hươu trước mặt hắn, hô hấp của hắn vẫn trầm ổn, không hề phản ứng lại.

“Lão, hồ, ly...” Nguyệt Tịch khẽ hừ một tiếng, gần từng chữ gọi hắn. Triệu Tử Phục tuy vẫn nhắm chặt hai mắt, nhưng khóe miệng lại khẽ cong lên, cười hỏi: “Có chuyện gì à?”

Nàng biết hắn không ngủ, hắn cũng biết nàng không ngủ được.

Nguyệt Tịch nằm sấp trên thấp, nhìn ánh trăng boang lơ chiếu vào căn phòng và đúp và chụp, nhẹ giọng nói: “Sao người biết rửa nồi nấu mì thế?”

Hắn nói mình là Đô úy quân Triệu, nhưng nhìn hắn ăn vận không tầm thường, Bích nguyệt sa cũng không phải chốn mà ai vào ra cũng được, bóng lộc của

một Đô úy quyết không thể chi trả nổi. Từ đó dễ thấy hần là con em nhà phú quý, nô bộc thành đàn, vậy thì áo quần đưa tới tay com nước đưa tới miệng mới phải. Nhưng sao hần lại có thể làm loại việc thấp kém như thế này, mà còn làm rất nhanh nhẹn tháo vát.

“Ta từng quân từ nhỏ, từng làm hỏa đầu binh mấy năm, khi ấy mỗi ngày đều chôn nồi nấu cơm.” Triệu Tử Phục thần nhiên trả lời.

“Thảo nào ngươi làm việc này nhanh gọn như vậy.” Nguyệt Tịch nở nụ cười.

Khỏe miệng Triệu Tử Phục lại cong lên, khẽ cười nói: “Ta chỉ có một cái nồi, lại phải tính toán để sao cho mấy trăm người đều no bụng, hỏa đầu binh này quả thực rất không dễ làm.”

“Ngươi phụ trách ăn uống của người khác, thế mà lại chẳng quan tâm bản thân? Mi bản như vậy mà ngươi cũng ăn...”

“Đương khi chiến tranh, lương thảo không phải lúc nào cũng được tiếp tế đủ đầy, người người đều đói đến mức run tay run chân, sao còn để ý cái gì gọi là bản hay không bản, tất cả đều ăn được.” Triệu Tử Phục hỏi lại Nguyệt Tịch, “Bình thường cô cũng kén chọn thế sao?”

“Nếu quả thực không còn cách nào, tự nhiên không thể để mình đói bụng...” Nguyệt Tịch cười nói.

“Hồi đánh chiến ấy, ngươi còn ăn gì nữa?” Nguyệt Tịch lại hỏi, nhưng Triệu Tử Phục không đáp lại nàng.

Nàng trầm mặc chốc lát, cười nói: “Ngươi cho rằng nói ra thì ta sẽ bị hù sợ chứ gì?”

Triệu Tử Phục vẫn không đáp lời nàng, chỉ thờ dài một cái thật dài.

Nguyệt Tịch cũng không hỏi nữa, xoay người ngửa mặt nằm trên tháp: “Ngủ trên đất không khó chịu à?”

Triệu Tử Phục đang định trả lời, lại nghe Nguyệt Tịch khẽ thở dài: “Ngươi tất nhiên sẽ nói, trong lúc chiến tranh, ngay cả nằm giữa đống người chết cũng ngủ được...”

Triệu Tử Phục tuy không đáp nàng nhưng lại chậm rãi mở mắt ra, một lát sau mới nói: “Cô là một cô nương, cần gì phải biết những thứ này?”

Nguyệt Tịch cũng mở to mắt, nhìn lên nóc nhà tranh, nhẹ giọng nói: “Nếu có một ngày ta cũng ra trận giết địch, không biết liệu khi đói bụng thì có phải thứ gì cũng sẽ ăn?”

Bỗng nhiên nàng lại hỏi: “Lão hồ ly, nếu chúng ta là địch nhân trên chiến trường, ngươi có giết ta không?”

“Ta sẽ bắt cô lại, đánh vào mông cô một trận thật đau. Sau đó sẽ đuổi cô về Vân Mộng sơn...” Triệu Tử Phục cười nói. Nguyệt Tịch nghe hần nói thú vị, buồn cười, cũng khẽ cười ra tiếng. Nàng suy nghĩ một chút, hơi nhích vào trong vách cỏ: “Dưới đất lạnh, ngươi lên đây nằm đi.”

Triệu Tử Phục lắc đầu: “Không sao...”

Hai người im lặng không nói, qua hồi lâu, Nguyệt Tịch nhẹ giọng nói: “Lão hồ ly, ta lạnh...”

Triệu Tử Phục thờ dài một cái, trong ánh sáng yếu ớt, Nguyệt Tịch thấy hần đứng lên. Nàng mím môi cười rộ lên, chuyện nàng muốn làm tất sẽ làm được.

Hần thấy nàng cười đắc ý như vậy, biết rõ là nàng lừa hần nhưng vẫn nằm xuống bên cạnh.

Hần đưa tay trái ra luồn qua mái tóc nàng, nắm vai nàng kéo sang phía đây, ôm nàng vào trong lòng, lại lấy áo choàng đắp lên người nàng.

Lúc ở Di sơn ngoài thành Đại Lương, nàng tấn công, trên người âm hàn phát tán, hần cũng không hề kiêng kỵ ôm nàng thế này.

Nàng muốn lừa hần, lại bị hần đem quân đánh trở lại.

Nguyệt Tịch muốn đẩy hần ra, nhưng không biết vì sao lại ngửi thấy trên người hần có một mùi vị quen thuộc khiến nàng luyến tiếc có chút không muốn rời xa, rồi lại không nỡ đưa tay ra đẩy nữa. Đột nhiên nàng nghe được thanh âm ‘Thình thịch’.

Nàng sùng sốt, rồi lập tức hiểu ra đó là tiếng tim đập của Triệu Tử Phục. Nhịp tim của hần nhanh như vậy, phảng phất như tiếng gào thét của thiên quân vạn mã trên chiến trường khiến cho lòng người hoảng sợ.

Thì ra hần không hề bình tĩnh thần nhiên như vẻ ngoài.

Nhưng dần dần, nhịp tim của hần chậm lại, vừa bình vừa chậm, từng chút từng chút, không còn vẻ hoảng loạn nữa.

Nguyệt Tịch cười cười, bỗng quay người nằm sấp trên ngực Triệu Tử Phục, dán lỗ tai lên lồng ngực lắng nghe nhịp tim hần. ‘Thịch, thịch’... Mỗi một nhịp tim, mỗi một hơi thở đều như đang nói với nàng rằng, nàng và Triệu Tử Phục có mối liên quan.

Hần lớn lên trong quân ngũ từ nhỏ, lại từng làm hỏa đầu quân, vậy chắc chắn không phải là người cây thế đòi tước; nhưng hần tuổi trẻ thế này mà đã làm đến chức Đô úy, vậy dĩ nhiên là đã trải qua công thành đoạt đất, vào sinh ra tử, đã biết thế nào là huyết lưu phiêu xử*, bởi có chiến công rực rỡ mà mới

được thăng chức nhanh như vậy.

*huyết lưu phiêu xử: máu chảy thành sông, đến binh khí còn nổi trên mặt nước được

Trước đây nàng từng gặp không ít người trong quân ngũ, trên người họ luôn mang theo một cỗ nhuệ khí kiên nghị, giống như mũi giáo vừa mới được mài giũa, thẳng nhọn sắc bén, bất cứ lúc nào cũng có thể lấy tính mạng kẻ khác. Nhưng hắn không như vậy, trên người hắn lại luôn duy trì một vẻ điềm đạm trong mọi hoàn cảnh, dù trời sập xuống cũng vẫn mỉm cười.

Hắn không phải không có nhuệ khí, bằng không sao có thể nói cười tự nhiên khi đối mặt với cao thủ như Chu Hối.

Nhuệ khí của hắn, chính là giấu trong nụ cười.

Nàng kim lòng không đầu đưa tay trái ra ôm lấy Triệu Tử Phục. Thân thể Triệu Tử Phục hơi cứng đờ, cúi đầu thì thấy trong ánh mắt nàng lộ ra vẻ vừa tò mò vừa mơ màng, hắn mỉm cười cũng đưa tay phải ra ôm lấy nàng.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Lạnh Trường Bình* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 21: Bất túc ích hữu dư

Rõ ràng là những người hoàn toàn xa lạ quen nhau chưa được mấy ngày, nhưng lúc này cơ thể hai người bọn họ lại tiếp xúc với nhau thật gần. Triệu Tử Phục thoáng ngửi mùi hương nhàn nhạt trên tóc nàng, trong lòng tự mặc định mùi hương mi vu này chỉ thuộc độc nhất mình nàng, mà không biết rằng nàng cũng lưu luyến mùi nam tử trên người hắn.

“Nguyệt nhi, cô họ gì?”

“Ngươi đoán xem?” Nguyệt Tịch tránh không đáp.

“Không đoán được.” Triệu Tử Phục không tiếp tục truy vấn nữa.

Nguyệt Tịch ngẩng đầu, cười nói: “Vậy đợi đến ngày ngươi đoán được, ta sẽ nói cho ngươi biết...” Chợt nàng nhớ tới chuyện gì đó, hỏi: “Trước đây ngươi đã từng gặp ta sao? Sao lại biết tên ta là Nguyệt nhi?”

Triệu Tử Phục mỉm cười nói: “Trước đây ta từng nhìn thấy một cô bé tiểu nguyệt nhi nho nhỏ, cho nên ngày ấy mới thuận miệng gọi thế...”

Lời này của hắn thật vu vơ, dường như nói cho có lệ. Nguyệt Tịch nhìn hắn hồi lâu, nhưng Triệu Tử Phục chỉ nhất mực mỉm cười, nét mặt không nhìn ra một tia sơ hở. Nàng cười nói: “Xảo ngôn lệnh sắc*. Có điều ta thấy ngươi đối xử với ta rất tốt, nên sẽ không so đo với ngươi...”

*Xảo ngôn lệnh sắc: lời nói ngọt ngào không chân thành mà sắc mặt xởi lởi (trong câu: Xảo ngôn lệnh sắc, tiên hi nhân! – Người có lời nói xảo quyệt hoa hoè là người không có lòng tốt!)

“Lão hồ ly, vì sao ngươi đối xử tốt với ta như vậy?” Nàng khẽ hỏi.

“Vì cô xinh đẹp.” Triệu Tử Phục đáp ngay không cần nghĩ.

Nguyệt Tịch khẽ cười ra tiếng, ngẩng đầu nhìn hắn. Hắn cũng đang mỉm cười nhìn nàng. Ánh mắt của hắn rất sáng, tràn đầy ý cười ấm áp, Nguyệt Tịch cười nói: “Các cô nương Bích nguyệt sa cũng rất xinh đẹp.”

“Cho dù thế, cũng không xinh đẹp bằng cô.”

Nguyệt Tịch lại nở nụ cười, cười đến mức hai vành mắt cong cong.

Ai mà chẳng yêu thích cái đẹp. Bất kỳ một tiểu cô nương chưa từng trải qua thế sự, trời sinh đều thích được người khác khen mình xinh đẹp. Huống chi Triệu Tử Phục còn là một nam tử trẻ tuổi tiêu sái lỗi lạc.

Nhưng trên đời này cũng có rất nhiều nam tử trẻ tuổi khác, sẽ không bao giờ nói những lời như vậy với một cô gái.

“Ngươi nhất định đã lừa gạt rất nhiều cô gái, đúng không?” Nguyệt Tịch vừa cười vừa nói, “Những cô nương trong Bích nguyệt sa kia, ai cũng nghe lời ngươi, giúp ngươi gạt tiểu sư huynh ta...”

Triệu Tử Phục khẽ cười, cúi đầu ngửi mùi hương trên tóc nàng: “Cô có biết những cô gái kia đến từ đâu không?”

Nguyệt Tịch lắc đầu, sao nàng biết được chứ? Bà nội, ông nội và sư phụ dạy nàng đủ thứ trên trời dưới đất, nhưng có một số việc lại không bao giờ nói

với nàng. Bởi vì trong mắt họ, nàng không cần phải biết những thứ này.

“Năm đó khi Tề Hoàn Công tại vị, thì Tề tướng Quản Trọng cho mở nữ lư*.” Triệu Tử Phục nói, “Các cô gái trong ấy phần lớn xuất thân nô lệ, cũng có những cô gái bắt được từ nước khác. Trong chiến tranh các nàng đi theo quân đội, mua vui cho người. Tiền thu từ việc buôn hoa bán phấn đều sung vào quốc khố. Sau này các nước khác thấy việc này một vốn bốn lời cũng noi theo mà mở.”

*Nữ lư: như kỹ viện, nhà thổ

“Những cô gái trong nữ lư này, đều là người khổ mệnh, đã không còn hy vọng xa vời về cuộc sống bình thường nữa. Chỉ mong ngẫu nhiên gặp được người thấu hiểu*, các nàng cũng sẽ đổi đời hết sức chân thành...”

*Nguyên văn là ‘tương tâm bí tâm’: tức là suy bụng ta ra bụng người, hay đặt mình vào trong hoàn cảnh người khác mà suy nghĩ.

Nguyệt Tịch nằm trên ngực Triệu Tử Phục, lắng lắng nghe hán kể về ngọn nguồn nữ lư, rồi nhẹ giọng nói: “Thiên hạ phân tranh, chư hầu tranh bá. Đám nam tử muốn khoe tài khí khái anh hùng, lại vô duyên vô cớ liên lụy đến bao nhiêu nữ tử vô tội...”

Một câu nói của nàng đã quy nguyên nhân về loạn thế phân tranh, tuy Triệu Tử Phục giật mình với sự nhạy cảm của nàng, nhưng vẫn gật đầu đồng ý, nói: “Nổi khổ chiến loạn, há chỉ có chừng đó. Từ khi Đông Chu khai quốc đến nay, thiên hạ rộng lớn, trong ba trăm năm ấy, chiến phạt xâm công không đếm xuể. Mỗi khi ác chiến khai màn, khắp nơi người người chết đói, vợ con ly tán.”

“Chu thất vô năng, vô pháp bảo vệ bách tính. Theo ta thấy, chỉ bằng bảy nước đề cử một vị minh chủ quốc quân, chấm dứt loạn lạc, bình ổn thiên hạ, thế là xong.” Nguyệt Tịch trêu đùa.

“Nhưng giữa bảy nước, hiềm nghi không dứt, đức không đủ để thân cận, văn không đủ để lan xa. Cũng không có một vị quân chủ nào có thể khiến toàn thiên hạ khâm phục...”

“Sao người cứ như một lão phu tử cổ hủ thế?” Nguyệt Tịch chống người cười, “Nếu binh hùng tướng mạnh, trước bình thiên hạ, sau giúp bách tính an cư, thế chẳng đơn giản sao? Cần gì phải khiến thiên hạ tâm phục khẩu phục?”

Nàng nói rất đĩnh đạc, nét mặt bày ra dáng vẻ đương nhiên. Triệu Tử Phục bắt giác nhíu mày: “Nếu y theo lời cô nói, nước Tần ý mạnh nuôi tham vọng lật đổ Chu thất chiếm đoạt thiên hạ, đánh đông đánh tây giết chóc không ngừng, đó cũng là chuyện phải lẽ.”

“Nhân chi đạo, tồn bất tức nhi ích hữu dư*. Thiên hạ phân hợp biến loạn, vốn là việc không tránh khỏi. Thế đạo luân hồi, sinh tử luân chuyển, nếu nhờ vậy mà bình định được thiên hạ, vậy những người đã chết đó cũng không phải là chuyện lớn lao gì.”

*Nhân chi đạo, tồn bất tức nhi ích hữu dư: trong câu ‘Thiên chi đạo, tồn hữu dư nhi bổ bất tức; nhân chi đạo, tồn bất tức nhi ích hữu dư’ – ‘Đạo trời, bớt cái dư bù cái thiếu. Đạo người lại không như vậy, bớt thiếu bù dư.’; ‘Thực năng hữu dư dĩ phụng thiên hạ?’ – ‘Ai đem chỗ dư bù đắp cho thiên hạ?’

“Sao cô có thể coi mạng người như cỏ rác thế được?” Triệu Tử Phục nhẹ buông tay, trầm giọng nói, “Mệnh người do trời, nếu không phạm phải tội tât phải chết, cuộc chiến tât phải đánh, há có thể tùy tiện lấy tính mạng người khác được?”

Cho tới bây giờ, hán luôn tươi cười nuông chiều Nguyệt Tịch, trước mặt hán nàng hầu như muốn gì được đấy, đây là lần đầu tiên hán nghiêm khắc khiển trách nàng. Nguyệt Tịch ngẩn ra, rất không đồng ý, lại nhìn khuôn mặt của hán, vô cùng nghiêm nghị. Nàng chợt thấy hơi bức dọc, không muốn tranh luận với hán nữa, quay lưng lại lẩn vào trong một vòng đôi mắt với bức tường, im lặng không lên tiếng tựa như đang suy nghĩ chuyện gì.

Bóng lưng của nàng trong bóng đêm yên ắng vừa có vẻ mỏng manh vừa có vẻ quật cường. Triệu Tử Phục nhìn nàng một lát, nhớ đến lúc nàng bướng bỉnh muốn thuận phục Ô Văn Đáp Tuyết cho bằng được, chợt cảm thấy dù sao nàng hãy còn nhỏ tuổi, chưa rành thế sự, lại tự cảm thấy bản thân dường như đã tỏ ra quá gay gắt với nàng. Hán nhẹ giọng gọi: “Nguyệt nhi, ta...”

“Ta muốn ngủ, chớ quấy rầy ta...” Nguyệt Tịch buồn bực cắt đứt lời hán.

Nàng tựa hồ đang hôn dỗi, nhưng đầu vẫn gối lên cánh tay trái của Triệu Tử Phục, mặt quay vào bên trong, cứ như vậy mà ngủ. Triệu Tử Phục cũng không rút tay ra, trong lòng thờ dài kéo áo choàng đắp lên cho nàng, dùng tay mình làm gối. Còn bản thân hán ngửi mùi hương mi vu nhàn nhạt bên cạnh truyền tới, cũng chậm rãi nhắm mắt lại.

Giữa đêm, mấy con côn trùng đầu xuân cất giọng kêu to, càng khiến núi non lộ ra vẻ tĩnh mịch. Mấy ngày nay bên ba mệt nhọc, nên hai người đều ngủ khá say, trong lúc mơ mơ màng màng, chợt nghe ngoài phòng có tiếng bước chân rất nhẹ, như xa như gần, phảng phất có người rón rén đến trước cửa.

Nguyệt Tịch lập tức mở mắt ra ngay, Triệu Tử Phục đưa tay qua đè tay nàng lại, nhỏ giọng nói bên tai nàng: “Ngủ đi.”

Cửa phòng bị đẩy nhẹ ra, có người tiến vào. Nguyệt Tịch ‘Úm’ một tiếng, giả vờ xoay người, chui vào trong lòng Triệu Tử Phục, mặt quay ra bên ngoài. Nàng hơi mở mắt, nhìn thấy một bóng người trắng kiện đang đứng trước tháp. Nàng lại dụi dụi vào trong lòng Triệu Tử Phục, mở mắt nhìn bóng người trước mặt, thì ra chính là gã chủ quán, chồng của phụ nhân mang thai.

Gã kia đứng trước tháp, thấy Nguyệt Tịch và Triệu Tử Phục vẫn chìm trong giấc ngủ sâu. Không biết vì duyên cớ gì, một hồi lâu hán vẫn không nhúc nhích. Một lát sau, đột nhiên vươn tay, tựa như muốn nắm lấy tóc Nguyệt Tịch, nhưng lại bị Triệu Tử Phục chắn ở giữa, hán hành động bất tiện, thử nhiều lần vẫn không được, gãi đầu một cái, nặng nề thờ dài một tiếng rồi ra khỏi phòng.

Nhưng chỉ chốc lát hần đã quay trở lại, lần này còn cầm theo một con dao phay. Nguyệt Tịch dùng khoeo mắt liếc hần, tay hần hơi run rẩy, mấy lần giờ lên lại buông xuống, do dự hồi lâu, cuối cùng một lần nhắc lên thật cao, định bụng dứt khoát chặt mạnh xuống một nhát.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Lạnh Trường Bình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 22: Tranh phong nhi tương đối

Triệu Tử Phục đưa tay lên, thoáng cái cổ tay gã kia đã nằm gọn trong tay hần, cho dù gã dùng sức thế nào cũng không giẫy thoát ra được. Nguyệt Tịch đưa tay gỡ con dao trong tay gã xuống, cầm trong tay nhẹ nhàng hươu hươu, cười cười vờ liếc ngang một đường trước cổ gã: “Dao này vừa nặng vừa cùn chỉ thích hợp dùng để thái xắt, nếu muốn giết người, tuyệt không dùng được. Chỉ bằng người hãy đi tìm một cái tốt hơn rồi lại đây?”

Hai mắt gã trừng lớn, mồ hôi đổ đầy đầu, cả người khẽ run rẩy, không dám quay đầu nhìn ra ngoài cửa. Triệu Tử Phục liếc mắt nhìn gã, rồi tiến lên đóng cửa lại, thấp giọng hỏi: “Phu phụ chúng ta cùng người không thù không oán, có sao lại muốn hành hung giết người?”

Gã thấy hần đóng cửa, thanh âm lại thấp, dường như thả lỏng thở ra một hơi, ngay cả thân hình đang run rẩy cũng dần bình ổn lại. Nguyệt Tịch thấy gã không trả lời, liền dứt khoát cầm con dao khoa tay múa chân trên người gã, rồi xoay người hỏi Triệu Tử Phục: “Luật pháp nước Ngụy có quy định nhập thất hành hung thì phải đền mạng chứ? Nếu không thì để ta ngắm xem nên xử trí thế nào cho phải?”

Gã kia vừa nghe thấy thế, cả người lại run lên, đột nhiên quỳ trên mặt đất, cầu xin Triệu Tử Phục: “Tráng sĩ, ta không định hành hung giết người, ta... ta... ta chỉ nhất thời hồ đồ, ta...”

“Nhất thời hồ đồ gì cơ?” Nguyệt Tịch vừa ngắm nghía con dao vừa cười khanh khách hỏi.

Triệu Tử Phục quay đầu liếc mắt nhìn mái tóc của Nguyệt Tịch, thần nhiên nói: “Có phải nương tử người thích ngọc giác của nàng không?”

Nguyệt Tịch đưa tay gỡ sương mặc trên tóc xuống rồi đưa tới trước mặt gã: “Là cái này à?”

Lúc này trong phòng không có đèn đóm, chỉ thừa sót vài ánh trăng sao xuyên thấu chiếu vào, sương mặc trong tay Nguyệt Tịch sắc đậm tròn bóng, bình thường không khác mặc để mặc ngọc*, nhưng lúc này lại ánh lên một lớp sắc xanh ngọc minh diêm, long lanh hấp dẫn người.

*Loại mặc ngọc chỉ thuần một màu đen, không pha lẫn thêm một màu nào khác.

Gã kia kinh ngạc nhìn một lúc, không cưỡng được cảm dỗ đột nhiên đưa tay toan cầm lấy, nhưng Nguyệt Tịch đã nhanh chóng thu tay lại đặt sau lưng, cười nói: “Chính nàng ta bảo người đến cướp thứ này sao?”

“Không không phải...” Gã kia chợt bừng tỉnh, không ngừng đập đầu xua tay, “Nương tử ta không biết chuyện này... Đều do ta hồ đồ...”

Triệu Tử Phục lấy đá lửa thắp đèn lên. Có ánh sáng, lúc này ba người mới nhìn rõ mặt nhau, gã kia vóc người thô ngắn, mặt tròn tai to, miệng rộng môi dày, thân hình ngắn mỡ, ước chừng ba mươi tuổi. Hoàn toàn trái ngược với Triệu Tử Phục, khuôn mặt tuấn tú, khí định thần nhàn, dáng vẻ thanh tao lịch sự, cùng Nguyệt Tịch thật đúng là một đôi bích nhân.

Gã kia nhất thời cảm thấy tự ti mặc cảm, trong lòng càng hối hận, thốt ra: “Nương tử ta tuy có ngắm nhìn ngọc giác của phu nhân mấy lần, nhưng nàng không hề có lòng tham cướp tài vật của người. Tất cả đều do ta hồ đồ, nghĩ nàng tuổi còn trẻ đã phải theo ta đến thôn nhỏ nơi núi sâu này, bây giờ đang mang thai lại còn phải làm lụng vất vả... Trước giờ ta chưa từng cho nàng thứ gì tốt, nhất thời mê muội nổi lòng tham, định cướp ngọc giác này cho nàng... Cầu xin hai vị nghĩ đến đứa bé tám tháng trong bụng nương tử mà bỏ qua cho tiểu nhân...”

Giọng gã run run, lại không ngừng đập đầu đến mức chảy cả máu, tỏ vẻ hối hận vô cùng. Triệu Tử Phục khẽ mỉm cười, thở dài nói: “Giả người lấy ngọc giác này đưa cho nương tử người, nếu nàng hỏi lại lịch, vậy người định trả lời ra sao?”

Gã kia sùng sốt, hồi lâu không đáp được lời nào, khuôn mặt tràn đầy vẻ hối hận cùng hổ thẹn, đột nhiên tự tát vào mặt mình hai cái thật mạnh: “Ta đúng là một tên khốn khiếp, không có tiền đồ, đã làm khổ mình còn làm khổ người...”

Triệu Tử Phục ngăn tay gã lại: “Người yêu thương nương tử của mình không sai, nhưng không nên...”

“Yêu thương nương tử gì cơ chứ? Rõ là thấy người có ta không, liền muốn nhập thất cướp đoạt, thậm chí giết người diệt khẩu,” Nguyệt Tịch vừa nói vừa cài lại sương mặc lên tóc, “Ta nghe nói luật có văn bản rõ ràng, trộm cắp trên sáu trăm sáu mươi tiền sẽ bị kinh vi thành đán*, mà ngọc giác của ta không phải chỉ sáu trăm sáu mươi tiền thôi đâu...”

*kinh vi thành đán: hình phạt cổ đại

+kinh: thích chữ lên mặt

+thành đản: một hình phạt cường chế khổ dịch, nam giới phạm tội bị bắt đi xây tường thành công sự.

Nàng lạnh lùng nhìn gã: “Nhưng nếu người chịu chặt đứt một cánh tay bảo đảm từ nay về sau không bao giờ tái phạm nữa, ta sẽ không tính toán với người nữa.”

Gã kia nghe thế tức thì cứng người ngã ngồi trên đất, hai tay run rẩy, toan nhặt dao lên, nhưng ngón tay vừa chạm vào cán dao, nghĩ đến hình dạng bản thân không còn cánh tay, vội vàng ném dao ra xa. Gã ngẩng đầu, thấy Nguyệt Tịch cười tủm tỉm vuốt vuốt mái tóc bên tai, nhưng trong mắt lại lộ ra hàn ý dày đặc, thân hình gã run lên, lại lần mò đi nhặt dao lại.

“Mặc dù hấn này lòng tham, nhưng chưa hề đắc thủ...” Triệu Tử Phục thấy gã sợ hãi như vậy, nhún chân mảy, toan khuyên Nguyệt Tịch thì chợt nghe vợ gã ở ngoài cửa nhẹ giọng gọi: “A Bang, A Bang...”

Gã kia nghe nương tử đang gọi mình lại càng hoảng loạn, không nói câu nào, nắm tay đâm vào ngực mình mấy quyền, lại nhìn hai người đầy vẻ khẩn cầu.

Nguyệt Tịch mắt lạnh không nói lời nào, Triệu Tử Phục lại khẽ gạt đầu với gã, cao giọng nói: “A Bang, nương tử tôi nửa đêm hơi lạnh, nhờ anh lấy giúp cho chúng tôi một bộ chăn mền.”

“Được, được, tôi đem tới ngay...” A Bang không phải người ngu, thấy Triệu Tử Phục có ý giấu diếm giúp mình, vội vã đứng dậy ra khỏi cửa.

“Đã phạm tội mà còn định coi như không có chuyện gì sao?” Nguyệt Tịch cười lạnh một tiếng, tay phải đang vuốt mái tóc buông xuống, cổ tay hơi ghì, nhoáng cái vurun về phía vai A Bang. Mặc dù nàng đang tạm mất nội lực, nhưng đối phó với một người không hề có võ công như gã thì vẫn dễ như trở bàn tay.

Triệu Tử Phục đang đứng ở cửa, thấy thế mảy kiểm khẽ động, tay trái vurun sang chặn tay Nguyệt Tịch lại. Còn tay phải thì mở cửa phòng, cổ tay vỗ một cái sau lưng A Bang, đẩy gã ra khỏi phòng, thuận thế đóng cửa lại.

Nguyệt Tịch thấy gã kia đã ra ngoài, còn bản thân lại đang bị Triệu Tử Phục kìm hãm, tay trái nàng duỗi ra một cái rồi thu lại, trong chớp mắt nhẹ nhàng tung ra ba chưởng đánh thẳng vào ba chỗ vai, ngực, thắt lưng, hành động liền mạch lưu loát. Nhưng dù sao nàng cũng chỉ hữu chiêu vô lực, Triệu Tử Phục thở dài, khẽ nhún vai hóa giải ba chưởng này của nàng, xong đầu đẩy lại đưa cổ tay phải sang nắm lấy tay trái nàng, thân thể xoay vòng kéo Nguyệt Tịch ngồi xuống trên tháp.

“Nguyệt nhi, tha được thì nên tha.” Hấn nghiêng người kề sát tai nàng, nhỏ giọng khuyên nhủ.

“Chỉ vì một ngọc giác mà đã nẩy lòng tham hại người, có thể thấy người này lòng dạ ác độc.” Hai tay nàng cố sức giãy thoát khỏi tay của Triệu Tử Phục, sau đó tay trái đẩy vai hấn một cái, nắm ngón tay phải hơi tách ra như hoa phân cánh liễu rũ to, vurun thẳng về phía hai mắt Triệu Tử Phục, “Người này nếu đặt ở nước Tần đã sớm bị chặt hai tay hai chân. Ta chỉ lấy một cánh tay của hấn, tiểu trưn đại giới*, có gì không được chứ?”

*Phạm lỗi nhỏ thì phải trừng phạt, vậy mới không dẫn đến sai lầm lớn.

Tuy rằng nàng mất nội lực nhưng lại vẫn muốn so chiêu thức với Triệu Tử Phục, tính tình như vậy thật là bướng bỉnh không bình thường. Trong lòng Triệu Tử Phục cười khổ, tay tái đưa lên che mắt, nắm ngón tay phải như câu xuất ra chế trụ mạch môn trên tay phải của nàng, vẫn nhẹ giọng nói: “Tần pháp trước nay hà khắc, mà nơi này là nước Ngụy, sao có thể lấy Tần pháp để nói được?”

“Pháp luật Thương Quân* của Tần quốc dĩ nhiên nghiêm khắc, nhờ tu lập pháp độ mà người Tần trong thì cày cấy đan dệt, ngoài thì đua tranh quân công (công trạng trong chiến đấu). Nước Tần hôm nay uy chấn sáu nước chính là nhờ Thương Quân.”

*Thương Quân: Thương Ương, là nhà chính trị gia, pháp gia nổi tiếng, thừa tướng nước Tần thời Chiến Quốc trong lịch sử Trung Quốc. Những chính sách pháp luật của ông đã giúp đưa nước Tần trở thành một cường quốc, nhưng đồng thời lại khiến dân chúng và nhiều người bất mãn vì quá hà khắc. Tìm hiểu thêm Ở ĐÂY.

“Sao có thể kể cả quân công vào được? Anh đừng giết địch dĩ nhiên không sai, nhưng nếu tham lập công trạng mà lạm sát người vô tội thì chính là sai.”

“Ý người là ta lạm sát người vô tội sao?”

“Ta nào có ý này, chỉ xin cô hạ thủ lưu tình, tha cho hấn một lần.”

* * *

Hai người ngôn từ đối chọi gay gắt, có điều chỉ mấy câu nói thế thôi mà nháy mắt quyền cước cũng đã so được chừng mười chiêu. Nguyệt Tịch không chịu dừng tay, Triệu Tử Phục cũng không nhẫn tâm tổn thương nàng, nhất thời hai người không phân thắng bại. Bỗng nhiên nghe thấy bên ngoài có tiếng phụ nhân nói to: “Hai vị, tôi đưa chăn đến đây.” Nói xong thì khẽ đẩy cửa vào.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Lạnh Trường Bình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Quyển 1 - Chương 23: Thanh dạ thất nhan sắc

Triệu Tử Phục thấy thế, hai tay hơi vận công đè Nguyệt Tịch lại, mỉm cười nhìn phụ nhân. Phụ nhân kia đã mang thai tám tháng, thân thể nặng nề, nên chỉ ôm một tấm chăn mà vẫn hành động rất bất tiện. Triệu Tử Phục đang giằng co cùng Nguyệt Tịch nên không thể đứng dậy giúp nàng một tay, tuy nhiên nàng ta không hề tỏ ra phật lòng, chỉ chậm chậm đặt chân xuống bên cạnh Nguyệt Tịch, áy náy nói: “Tôi đang mang thai, đầu óc cũng chậm chạp mất rồi, áy mà lại quên mang chăn cho hai vị, thật là có lỗi.”

Nàng thấy Triệu Tử Phục nắm tay Nguyệt Tịch, hai người ngồi rất sát nhau, lại nghĩ đến vừa nãy hai người nói cười vui vẻ, hành vi thân mật, kim lòng không đậu lại lộ ra vẻ hăm dọa, nói với Nguyệt Tịch: “Tiểu phu nhân, người thật là tốt mệnh. Vừa có dung mạo xinh đẹp, lại được phu quân yêu thương. Chồng tôi nói nửa đêm nghe phu quân người gọi, bảo người lạnh. Nếu là chồng tôi áy hã, dù tôi có chết rét, e anh ta vẫn ngủ như heo thối. Vừa nãy còn bị té đập đầu nữa đấy, thật là vô dụng mà...”

“Hắn không dám tự mang chăn đến à?” Nguyệt Tịch lạnh lùng nói. Phụ nhân nghe xong có chút mờ mịt nhìn nàng, Triệu Tử Phục ở bên liền cười nói: “Thân mình cô nặng, ban đêm ngủ cũng không được yên giấc đúng không?”

“Đúng đúng đúng vậy,” phụ nhân luôn miệng đáp đúng, cười nói với Triệu Tử Phục, “Ngài thật là tình tường. Tôi đây tháng lớn, ban đêm ngủ không yên, trong đầu cứ nghĩ đông nghĩ tây. Vừa nãy tỉnh lại, sờ bên cạnh thấy trống không, sợ phu quân tôi có chuyện gì mới ra ngoài tìm anh ta.” Nàng nói xong lại quay sang Nguyệt Tịch: “Áy, tiểu phu nhân, phu quân người cẩn thận chu đáo như vậy, lại yêu thương người, tôi thấy tuổi ngài ấy cũng không còn nhỏ nữa, người nên cố gắng hơn chút, sớm ngày sinh cho ngài ấy một cậu bé mập mạp...”

“Ai là phu quân ta chứ?” Khuôn mặt nàng ửng hồng, hai tay giãy dụa không được, nhất thời tức giận, lời nói cũng không vui vẻ mấy.

Triệu Tử Phục lại cười híp mắt nói: “Nhờ lời này của cô, chúng tôi nhất định sớm ngày được ôm một bé con béo mập.” Rồi lại nói với phụ nhân: “Cô nhanh về nghỉ đi, kéo lại khiến A Bang lo lắng...”

“Ủầy, anh ta chẳng...” Phụ nhân đang định oán thán chồng mình mấy câu, bỗng nhiên tỉnh thần, cười hùa nói, “Tôi không quấy rầy hai vị nghỉ ngơi nữa.” Nói xong lại nhìn Nguyệt Tịch một cái đầy thâm ý, mỉm cười trở về phòng.

“Nàng ta cười gì chứ? Thật là lảm nhảm” Nguyệt Tịch tức giận nói.

“Nàng ấy chỉ có ý tốt thôi, bảo chúng ta sớm sinh con đấy mà.” Triệu Tử Phục cười nói.

“Ai muốn sinh con cho người chứ...” Nguyệt Tịch nói xong lời này, hai gò má đỏ bừng, nhưng đột nhiên lại trộm cười.

“Cô cười gì đấy?” Triệu Tử Phục thấy trên mặt nàng phủ một rặng mây đỏ, cười vô cùng e thẹn lại cổ quái, hai mắt nhìn mặt đất, sóng mắt xoay chuyển ngây thơ rục rờ. Hắn nhìn đến xuất thần, không khỏi thả lỏng hai tay, nhẹ giọng hỏi.

“Ta đang nghĩ...” Nguyệt Tịch đưa ngón tay lên miệng khẽ cắn, “Đứa bé làm thế nào mà chui vào bụng nàng được thế?”

“Cô muốn biết sao?” Triệu Tử Phục kề sát tai nàng hỏi nhỏ.

Nguyệt Tịch cười lác đàu: “Chẳng qua ta chỉ cảm thấy trông rất thú vị mà thôi, bụng nàng cứ như một quả cầu lớn vậy. Ta đoán... đứa bé nhất định chui vào từ miệng nàng.”

Nàng cười e lệ mà rục rờ, dường như đang suy nghĩ một vấn đề cực kỳ khó mà lại cực kỳ thú vị, sau khi nghiêm túc suy nghĩ rồi nói ra đáp án cho chuyện lạ này, còn tỏ ra đắc chí vô cùng. Ngon đèn trong phòng hơi sáng bao nàng trong một tầng sa mỏng mỏng lung, nàng tựa như nhuyễn ngọc ôn hương, như hoa nở trong sương quyến rũ mê người.

Triệu Tử Phục tựa đầu trên trán nàng, lại nhìn dáng vẻ cười trộm của nàng, nhất thời có chút ý loạn tình mê, kim lòng không đậu liền cúi đầu. Mà Nguyệt Tịch vẫn cúi đầu cười ngượng ngùng, như ngầm cho phép hành vi của hắn, như ngênh như cự.

Khi hắn sắp dán lên nàng, bỗng trước ngực có cảm giác một vật cứng cứng chia vào, lại nghe tiếng nàng cười duyên: “Lão hồ ly, ta thắng rồi.”

Tức thì Triệu Tử Phục như bị dội một chậu nước lạnh, tưới một bình sữa tươi lên đầu*. Hắn thờ dãi một cái, cúi đầu nhìn qua, thì thấy ngón trỏ tay phải Nguyệt Tịch gấp lại đang đặt trên huyệt Thiên Trung của hắn.

**Nguyên văn: thế hồ quán đỉnh. Trong Phật giáo có nghĩa là truyền thụ trí tuệ, giúp người hoàn toàn giác ngộ. Hay ý chỉ bắt chọt hiểu ra, bình tỉnh đại ngộ.*

“Nguyệt nhi...” Triệu Tử Phục cười khỏ, “Cô làm cái gì vậy?”

“Ta người thắng bại chưa phân, ngươi lại thủ hạ lưu tình với ta,” Nguyệt Tịch cười nói, “Khi ngươi mang binh đánh giặc, cũng cứ nhân từ nương tay như vậy ư. Nếu địch tỏ ra yếu thế, ngươi liền thu binh không giết sao?”

“Sát hàng bất nghĩa. Nếu đối phương đã đầu hàng thì tự nhiên không nên giết.” Triệu Tử Phục cau mày nói.

“Nếu đối phương chỉ giả hàng, hoặc giả đường lúc lương thảo túng thiếu mà hàng, lẽ nào ngươi còn định cho thêm một chén canh nuôi sống bọn chúng

sao?” Nguyệt Tịch cười nhạo.

“Cô thật sự không chịu tha cho hắn sao?” ‘Hắn’ trong lời này là nói đến gã chủ quán, không phải là những tù binh trên chiến trường.

“Không phải ta không muốn tha cho hắn, nhưng ý đồ mưu tài của hắn nếu không bị trừng phạt, sau này nếu thấy vật quý giá ắt lại nảy lòng tham giết người thì phải làm sao?” Nguyệt Tịch hừ lạnh nói, “Nếu ta không biết võ công thì chẳng phải vừa rồi đã bị giết rồi sao?”

“Cô cũng đã thấy hắn hối hận lắm rồi đấy. Hơn nữa vợ hắn sắp lâm bồn, nơi này là núi hoang thôn vắng, nếu hắn mất một cánh tay thì tương lai nuôi vợ nuôi con thế nào?”

Nghĩ đến cái bụng rất to của phụ nhân kia, bên trong đó còn có một sinh mệnh đang thành hình, Nguyệt Tịch đột nhiên sùng sốt, trầm mặc không nói lời nào.

“Nguyệt nhi, hắn chẳng qua chỉ nhất thời sai lầm, hãy buông tha hắn đi thôi...” Triệu Tử Phục thấy nàng không nói lời nào, lại nhẹ giọng nói, “Lúc trước Chu Hối Chu đại hiệp cũng từng nhận sai cô là hung thủ, chẳng phải cô cũng không tính toán với hắn đấy sao?”

“Người không phải là cỏ cây, ai có thể vô tình? Trong lòng cô thương tiếc Tín Lăng quân chịu nỗi đau mất vợ, nên không đành lòng tuyệt thượng gia nương*...” Triệu Tử Phục đang đắn đo nói như thế nào để thuyết phục nàng, đột nhiên thấy nàng cúi đầu.

**Tuyệt thượng gia nương: đã rét vì tuyết lại giá vì sương (vì với hết khổ này đến khổ khác, tổn hại ngày càng nặng nề)*

Trông nàng ủ rũ như thế, dường như cả căn phòng cũng âm ảm theo.

“Nguyệt nhi...” Hắn hơi hối hận, khẽ gọi nàng.

Nguyệt Tịch ngẩng mắt nhìn hắn chăm chú, ánh mắt càng lúc càng lạnh, phẳng như hàn băng đóng ngàn năm. Trước giờ nàng luôn cười đùa vui vẻ, nhưng lúc này dường như đã biến thành một người khác. Triệu Tử Phục nhìn nàng, cảm giác giữa chân mày nàng mơ hồ có nét âm ảm ủ rũ, vừa trong trẻo lại vừa lạnh lùng.

Nàng đứng dậy, đi đến cạnh cửa, xoay người lạnh lùng nói: “Người chớ ý giúp ta vài lần, biết rõ chuyện của ta mà có thể tùy ý hồ ngôn loạn ngữ trước mặt ta...”

Triệu Tử Phục ngăn ra, nàng lại lạnh lùng quét mắt nhìn hắn một lượt rồi mở cửa, hất đầu đi ra ngoài. Chợt nghe bên ngoài Ô Vân Đạp Tuyết hí dài một tiếng, rồi nhanh chóng biến mất trong màn đêm dày đặc.

Nàng mang theo Ô Vân Đạp Tuyết đi.

Ngựa của hắn, lại bị nàng mang đi.

Triệu Tử Phục thở dài, thật ra nàng vẫn còn rất trẻ con, cho nên chỉ có thể mềm nhẹ dỗ dành, nhờ có nghiêm khắc cứng rắn một tí thì sẽ kích thích tính bướng bỉnh của nàng ngay.

Hắn chỉ nghĩ sai một ý, cứ thế nàng bỏ đi. Thôi thì đành vậy, nhưng rốt cuộc hắn cũng hiểu rõ, người kia là cấm kỵ của nàng, hắn thật sự không nên nhắc đến người đó trước mặt nàng.

Hắn móc trong ngực ra một khối vàng đặt trên tháp, sau đó cũng rời khỏi điểm. Bên ngoài đen như mực, đêm khuya trong núi lạnh lẽo, tiếng côn trùng kêu râm ran cũng nhỏ dần.

Bóng đêm dày đặc tĩnh lặng, bầu trời đàng đông trắng cao sao nhợt, nàng cùng Ô Vân Đạp Tuyết chẳng biết đi về hướng nào.

Hắn thở dài một tiếng, xác định rõ phương hướng rồi nhắm hướng Bắc mà đi.

Hắn vốn không cần phải đi đường vào ban đêm như thế này, hay đúng ra hắn vốn không cần phải đi trên con đường đến Vân Mông sơn này; hơn nữa tịch tháp trong Bích Nguyệt Sa so với dã điểm này âm áp thư thái hơn nhiều. Thế nhưng hắn vẫn cùng đi với nàng.

Đơn giản chỉ vì hắn muốn được cùng đi với nàng một đoạn đường này, được nghe nàng hát trên đoạn đường này.

Hắn lo lắng cho nàng, hắn biết bây giờ trên người nàng không có võ công, biết nàng vừa tùy hứng vừa kiêu ngạo, cho nên nếu có hắn đi cùng để bảo vệ, thì có thể tránh được rất nhiều phiền phức. Nhưng nếu nàng không mất công lực, lẽ nào hắn sẽ không lo lắng sao?

Người lo lắng một người, là bởi vì người kia bản lĩnh không bằng người? Hay đơn giản đây chỉ là vì lo lắng thôi?

Hắn bỗng nở nụ cười. Nàng nói rất đúng, cho tới bây giờ hắn đều là một người tâm từ thủ nhẫn*, là người không quả quyết, đặc biệt là những khi đối mặt với nàng.

**Tâm từ thủ nhẫn: hình dung người nhân từ, đối với người khác luôn nương tay.*

Kỳ thực hắn vẫn không biết được, nàng cùng Tín Lăng quân rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Hắn không biết, cũng không muốn biết. Bởi vì, nếu một nữ tử, chỉ nghe đến tên của một nam nhân thì sẽ thất thố, vậy giữa bọn họ còn có thể có chuyện gì khác?

Bạn đang đọc truyện *Trăng Lạnh Trường Bình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.